BESTSELLER
EDITURA MIRON
LISA KLEYPAS
LADY SOPHIA ARE UN AMANT
ÎN FIECARE CLIPĂ PREZENȚA EI
ÎL TENTEAZĂ MAI PRESUS DE RAȚIUNE...

Lisa Kleypas

Lady Sophia are un amant

Lady's Sophia Lover
by Lisa Kleypas

Editura Miron

Lisa Kleypas

Lady Sophia are un amant

Traducere:
Gabriela Anca Marin

Cuprins

Capitolul 1 5
Capitolul 2 28
Capitolul 3 51
Capitolul 4 61
Capitolul 5 79
Capitolul 6 88
Capitolul 7 107
Capitolul 8 114
Capitolul 9 133
Capitolul 10 145
Capitolul 11 161
Capitolul 12 179
Capitolul 13 191
Capitolul 14 206
Capitolul 15 218
Capitolul 16 231
Capitolul 17 251
Capitolul 18 267
Epilog 275

Capitolul **1**

Trecuse prea mult timp de când se culcase cu o femeie. Sir Ross Cannon nu găsea o altă explicaţie la reacţia avută în faţa Sophiei Sydney... răspunsul trupului lui a fost într-atât de puternic, încât a trebuit să rămână în spatele biroului ca să-şi ascundă erecţia subită, necontrolată. Perplex, se uita cu atenţie la femeia aceea, întrebându-se de ce simpla ei prezenţă era suficientă ca să aprindă o asemenea vâlvătaie în el. Nu mai lăsase niciodată garda jos, în faţa nimănui.

Era drăguţă, nu încăpea îndoială, cu părul ei cu reflexe de culoarea mierii şi ochii ei albaştri, dar mai avea o calitate care depăşea frumuseţea fizică: o undă de pasiune ascunsă sub o aparenţă de seriozitate. Ca orice alt bărbat, Ross era stârnit de ceea ce era ascuns şi nu de ceea ce era la vedere. Şi era evident că Sophia Sydney era o femeie cu multe secrete.

A încercat să-şi înfrâneze pornirile concentrându-se pe suprafaţa lucioasă dar zgâriată a biroului lui din mahon. A continuat să tacă chiar şi atunci când s-a simţit în sfârşit în stare să-i susţină privirea. Aflase demult că tăcerea era un instrument puternic. Oamenii se simţeau stânjeniţi când interlocutorul lor tăcea – de obicei se chinuiau să găsească ceva de spus, dând astfel multe la iveală.

Şi totuşi Sophia nu a început să sporovăiască, aşa cum ar fi făcut altă femeie. Îl privea precaută şi nu scotea un cuvânt. Era în stare să aştepte mai mult decât el, era clar.

— Domnişoară Sydney, a spus el într-un final, copistul meu mi-a spus că nu ai dorit să-i dezvălui motivul vizitei tale.

— Dacă i-l spuneam nu aş fi trecut nici de prag măcar. Am venit pentru postul pe care l-aţi dat la ziar.

Pe Ross îl surprindea rareori ceva, pentru că văzuse mult prea multe în munca lui. L-a uimit însă ideea că ea ar fi dorit să lucreze *acolo,* pentru el. Probabil că nu ştia ce anume presupunea acel post.

— Am nevoie de un asistent, domnişoară Sydney. Cineva care să facă şi pe copistul şi să ţină dosarele în ordine. Bow Street nu e un loc potrivit pentru o femeie.

— În anunţ nu se specifica faptul că doreşti un bărbat, a remarcat ea. Ştiu să citesc, să ţin socotelile casei şi să întocmesc registre. De ce să nu fiu luată în considerare pentru această slujbă?

Tonul ei era uşor provocator. Fascinat şi oarecum simţindu-se nelalocul lui, Ross s-a întrebat dacă nu cumva se mai întâlniseră cândva. Nu – şi-ar fi amintit-o cu siguranţă. Şi totuşi ceva la ea i se părea ciudat de familiar.

— Ce vârstă ai? a întrebat-o direct. Douăzeci şi doi? Douăzeci şi trei?

— Am douăzeci şi opt, domnule.

— Chiar aşa? Nu o credea. Arăta mult prea tânără pentru cineva care putea fi considerată de ceva vreme fată bătrână.

— Da, chiar aşa. Părând uşor amuzată, s-a aplecat peste biroul lui, arătându-i mâinile. Vezi? Poţi ghici oricând vârsta unei femei după mâinile ei.

Ross i-a studiat mâinile mici pe care le arăta fără urmă de vanitate. Nu erau mâinile unei fetişcane ci ale unei femei capabile – una care ştia ce însemna munca grea. Deşi avea unghiile curăţate cu grijă, se vedea că fuseseră pilite în grabă. Pe degete avea o mulţime de zgârieturi subţiri şi o arsură de la o oală încinsă, mai mult ca sigur.

Sophia s-a aşezat pe scaun iar lumina i s-a jucat o clipă în părul şaten.

— Nici tu nu arăţi aşa cum m-aş fi aşteptat, i-a spus ea.

Ross a ridicat o sprânceană, întrebător.

— Oh?

— Îmi imaginam un bărbat în vârstă, corpolent, cu perucă şi pipă.

El a râs scurt şi şi-a dat seama că trecuse ceva timp de când nu mai scosese un asemenea sunet. Nu s-a putut abţine să nu o întrebe:

— Eşti dezamăgită de ceea ce vezi?

— Nu, i-a răspuns ea puţin cam prea repede. Nu, nu sunt deloc dezamăgită.

Temperatura din birou crescuse necontrolat. Ross nu putea să nu se întrebe dacă ea îl găsea atrăgător. Urma să împlinească curând patruzeci de ani şi îşi arăta vârsta. Părul începuse să-i încărunţească. Anii neîntrerupţi de muncă istovitoare şi prea puţin somn îşi puseseră amprenta, iar datorită ritmului alert al vieţii de zi cu zi slăbise destul de mult. Nu avea aerul liniştit şi chiar de uşor răsfăţ pe care îl afişau alţi bărbaţi de vârsta lui, căsătoriţi însă. Evident, ei nu bântuiau nopţile pe străzi, ca el, nu anchetau crime şi tâlhării, nu vizitau închisori şi nu ajutau la aplanarea încăierărilor.

A văzut privirea pe care a aruncat-o Sophia prin biroul lui mobilat în stil spartan. Un perete era acoperit de hărţi iar altul de rafturi cu cărţi. Un singur tablou împodobea camera, un peisaj cu o cascadă în pădure, cu nişte dealuri gri care se ghiceau în depărtare. Ross contemplase adesea peisajul, atunci când fusese tensionat, iar frumuseţea rece şi întunecată a picturii îl liniştise întotdeauna.

A reluat brusc interviul:

— Ai referinţe, domnişoară Sydney?

Ea a clătinat din cap:

— Mă tem că ultimul meu patron nu va dori să mă recomande cuiva.

— De ce?

Reuşise în sfârşit să o facă să se simtă nesigură. Obrajii i se coloraseră.

— Am lucrat ani întregi pentru o verişoară îndepărtată. Mi-a permis să locuiesc în casa ei după moartea părinţilor mei, deşi nu dispunea de avere. În schimb eu eram fată în casă, bună la toate. Cred că verişoara Ernestine a fost mulţumită de felul în care îmi făceam treaba până când... Glasul i-a pierit iar pe frunte i-au apărut câteva broboane minuscule de sudoare.

Ross auzise deja toate poveştile triste din lume în cei zece ani în care fusese magistrat-şef pe Bow Street. Deşi nu era un tip dur învăţase să pună o oarecare distanţă între el şi cei care veneau să-l roage câte ceva. Văzând-o însă pe Sophia a simţit brusc nevoia să o consoleze, să o ia în braţe şi să o ţină strâns la piept. *La naiba,* şi-a spus surprins, încercând să-şi controleze pornirea protectoare.

— Continuă, domnişoară Sydney, a spus scurt.

Ea a dat din cap şi a inspirat adânc.

— Am făcut o mare greşeală. Mi-am găsit un iubit. Nu mai iubisem niciodată până atunci... iar el era unul dintre oaspeţii sosiţi la domeniul învecinat, cel de lângă sat. Ne-am cunoscut în timpul unei plimbări. M-am îndrăgostit şi am... S-a oprit şi şi-a ferit privirea. Nu se mai putea uita în ochii lui Ross. Mi-a promis că se va căsători cu mine iar eu am fost suficient de proastă încât să-l cred. Când s-a plictisit de mine m-a abandonat fără pic de remuşcări. Acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea să cred că un bărbat cu poziţia lui mă va lua pe mine de soţie.

— Era aristocrat? a întrebat-o Cannon.

Ea a lăsat ochii în jos.

— Nu chiar. Era... este... fiul cel mai mic dintr-o familie de nobili.

— Numele lui?

— Prefer să nu-l dezvălui, domnule. E de domeniul trecutului, deja. E de ajuns să spun că verişoara mea a aflat totul de la stăpâna domeniului şi tot de la ea a aflat că el era căsătorit. Bineînţeles că a urmat un scandal iar verişoara Ernestine mi-a pus în vedere să plec. Sophia şi-a netezit rochia cu un gest care trăda nervozitate. Ştiu că ar putea părea o dovadă de caracter imoral. Dar jur că nu sunt predispusă cochetăriilor de niciun fel. Dacă ai putea să-mi treci cu vederea trecutul...

— Domnişoară Sydney. Cannon a aşteptat-o să ridice privirea spre el. Aş fi un ipocrit dacă te-aş condamna. Cu toţii greşim.

— Tu nu, cu siguranţă.

A zâmbit mânzeşte.

— Mai ales eu.

Ochii ei albaştri l-au studiat cu mai mare atenţie.

— Ce fel de greşeli ai făcut?

Întrebarea l-a amuzat. Îi plăcea temeritatea ei dar şi vulnerabilitatea ascunsă în spatele acesteia.

— Nu e cazul să afli, domnişoară Sydney.

Ea i-a întors zâmbetul.

— Înseamnă că voi rămâne sceptică în privinţa greşelilor tale.

Era genul de zâmbet pe care o femeie îl afişa după ce făcuse dragoste. Puţine femei posedau o asemenea senzualitate lipsită de vreun efort, o căldură plină de naturaleţe care îl făcea pe orice bărbat să se simtă un armăsar de rasă. Uluit, Ross s-a concentrat asupra unui

punct de pe biroul lui. Din nefericire asta nu l-a ajutat să scape de imaginile care îi invadaseră mintea. Ar fi vrut să întindă mâna şi să o tragă la el, să o aşeze pe birou, să o dezbrace şi să-i sărute sânii, coapsele... locul dintre picioare, să-şi îngroape faţa în ea, să sărute şi să aţâţe cu limba până ce ea avea să ţipe, pe culmile extazului. Iar când ea era pregătită, el urma să se descheie la pantaloni şi să o pătrundă cu forţă, până ce dorinţa amândurora era pe deplin satisfăcută. Iar mai apoi...

Înfuriat de lipsa lui de autocontrol, Ross a bătut darabana pe birou. S-a chinuit să reia firul conversaţiei.

— Înainte de a discuta despre trecutul meu ar trebui să-l lămurim pe-al tău. Spune-mi, a rezultat vreun copil din această legătură?

— Nu, domnule.

— Ai avut noroc, a spus el.

— Da, domnule.

— Te-ai născut în Shropshire?

— Nu, domnule. Şi eu şi fratele meu mai mic ne-am născut într-un orăşel de pe Severn. Noi... Sophia a făcut o pauză iar chipul i s-a umbrit. Ross a înţeles că trecutul îi evoca multe amintiri dureroase. Am rămas orfani când eu nu împlinisem încă treisprezece ani. Părinţii noştri s-au înecat. Vaporul în care se aflau s-a scufundat. Tata era viconte dar nu avea mult pământ şi nici bani să-l întreţină. Şi nu aveam rude care să poată sau să dorească să crească doi copii destul de săraci. Câţiva oameni din sat au încercat pe rând, să ne supravegheze, dar mă tem că... A făcu o pauză şi şi-a ales cu grijă cuvintele. Eram destul de sălbatici, şi eu şi John. Fugeam, făceam o grămadă de năzbâtii iar în final am fost prinşi la furat în brutăria din sat. Atunci am fost trimisă să locuiesc la verişoara Ernestine.

— Cu fratele tău ce s-a întâmplat?

Ea a privit în gol, împietrită.

— E mort. Titlul s-a stins iar pământul este acum al nimănui, pentru că nu există niciun moştenitor de sex masculin.

Durerea de orice fel nu-i era străină lui Ross. A înţeles imediat că orice se întâmplase cu fratele ei îi lăsase urme adânci în suflet.

— Îmi pare rău, a spus încet.

Ea rămăsese rigidă. Părea să nu-l fi auzit.

După câteva momente Ross a vorbit grav:

— Dacă tatăl tău a fost viconte înseamnă că trebuie să mă adresez cu *lady* Sophia.

Remarca i-a smuls un zâmbet stins.

— Probabil. Şi totuşi ar fi cam deplasat din partea mea să insist să fie folosit un titlu, nu crezi? Zilele mele ca lady Sophia s-au sfârşit. Tot ce-mi doresc acum este să-mi găsesc o slujbă bună şi, poate, un nou început.

Ross a privit-o mai îndeaproape.

— Domnişoară Sydney, nu pot angaja o femeie pe acest post. Printre altele, va fi nevoie să-i înregistrezi pe ocupanţii trăsurilor care duc şi aduc criminalii de la Newgate, să întocmeşti rapoarte şi să iei declaraţii de la tot felul de personaje care se perindă pe-aici. Asemenea treburi nu sunt potrivite pentru o femeie sensibilă.

— Nu mă deranjează, a spus ea pe un ton indiferent. După cum ţi-am explicat, nu sunt nici pe departe o inocentă. Nu sunt nici tânără şi nici nu mai ţin să-mi păstrez vreo poziţie socială. Există multe femei care lucrează în spitale, în închisori sau fac opere de caritate şi au de-a face cu tot felul de oameni disperaţi sau în afara legii. Voi supravieţui, asemenea lor.

— Nu poţi fi asistenta mea, i-a răspuns ferm Ross. A ridicat mâna într-un gest care a redus-o la tăcere, văzând-o că încerca să-l întrerupă. Însă menajera mea s-a pensionat de curând şi sunt dispus să te angajez în locul ei. Mi se pare o slujbă mai potrivită pentru tine.

— Mă pot ocupa şi de anumite treburi casnice, a admis ea împăciuitoare. Şi pot fi şi asistentă.

— Îţi propui să le faci pe amândouă? Cu un ton uşor ironic, el a adăugat: nu ţi se pare cam prea multă muncă pentru o singură persoană?

— Se spune că tu faci munca a şase oameni, a ripostat ea. Dacă este adevărat, eu de ce n-aş putea să lucrez cât doi?

— Eu nu îţi ofer două slujbe. Ci doar una – cea de menajeră.

Într-un mod ciudat, tonul lui autoritar a făcut-o să zâmbească. Ochii ei străluceau provocatori, dar era o provocare prietenoasă, ca şi cum era sigură că el nu avea să o lase să plece.

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns. Vreau totul sau nimic.

Faţa lui Ross a împietrit într-o expresie care îi înfricoşa pe toţi poliţiştii din Bow Street.

— Îmi este foarte clar că nu înţelegi pericolele la care te-ai putea expune, domnişoară Sydney. O femeie atrăgătoare nu are de ce să se amestece cu criminalii depravaţi.

Ea nu a părut impresionată de această perspectivă.

— Voi fi înconjurată de mai bine de o sută de poliţişti, sergenţi, patrule călare şi agenţi. Îndrăznesc să spun că voi fi mai în siguranţă decât dacă aş ieşi la cumpărături pe Regent Street.

— Domnişoară Sydney...

— Sir Ross, l-a întrerupt ea ridicându-se în picioare şi

sprijinindu-şi palmele de biroul lui. Decolteul ei nu a lăsat să se vadă nimic atunci când s-a aplecat spre el. Dar dacă ar fi avut un decolteu adânc, sânii ei i s-ar fi arătat în toată splendoarea, ca două mere zemoase puse pe tavă. Stimulat de acest gând, Ross s-a forţat să se concentreze pe chipul ei. Sophia i-a zâmbit: nu ai nimic de pierdut dacă mă laşi să încerc. Dă-mi o lună să-ţi demonstrez că merit.

Ross o privea fix. Şarmul ei avea ceva artificial în el. Încerca să-l manipuleze – şi reuşea. Dar de ce voia să lucreze tocmai pentru el, pentru numele lui Dumnezeu? Şi-a dat brusc seama că nu o putea lăsa să plece până când nu-i descoperea motivele.

— Iar dacă nu-ţi sunt pe plac, a adăugat ea, poţi oricând angaja pe altcineva.

Ross era recunoscut drept un om extrem de raţional. Nu ar fi fost deloc practic să o angajeze. Ar fi fost chiar o prostie. Ştia exact ce urma să se bârfească pe Bow Street. Toată lumea ar fi tras concluzia că o angajase pentru sex-appeal-ul ei. Şi acesta era de fapt adevărul. Trecuse multă vreme de când nu se mai simţise atât de atras de o femeie. Voia să o ţină acolo, să se bucure de frumuseţea şi inteligenţa ei, să afle dacă şi ea era interesată de el. Mintea cântărea această decizie, dar gândurile îi erau eclipsate de pornirile lui de bărbat care nu puteau fi ignorate.

Pentru prima oară în cariera lui de magistrat a ignorat raţiunea în favoarea dorinţei.

A ridicat un teanc de hârtii şi i le-a întins:

— Ştii ce este *Alarmă generală*?

Ezitând, ea a întins mâna după hârtii.

— Cred că este o publicaţie săptămânală a poliţiei.

El a dat din cap.

— Conţine descrierile răufăcătorilor în libertate şi

detalii ale faptelor lor. Este un mijloc eficient de a-i prinde pe criminali, în special pe cei care vin din comitatele din afara jurisdicţiei mele. Teancul acesta de hârtii conţine informaţii trimise de primari şi judecători de pe tot cuprinsul Angliei.

Sophia a privit teancul de hârtii şi a citit cu voce tare:

— Arthur Clewen, potcovar, aproximativ un metru şi şaptezeci, păr brunet, cârlionţat, voce efeminată, nasul mare, acuzat de fraudă în Chichester... Mary Thompson, alias Hobbes, alias Chiswit, înaltă, subţire, păr blond, acuzată de înjunghiere în Wolverhampton...

— Notiţele acestea trebuie completate săptămânal, a spus scurt Ross. Este o chestie anostă iar eu am lucruri mult mai presante de făcut. De azi înainte vor cădea în responsabilitatea ta. I-a făcut semn spre o măsuţă din colţul camerei, acoperită cu cărţi şi corespondenţă. Poţi lucra acolo. Va trebui să împărţim acelaşi birou, pentru că nu ai loc în altă parte. Iar eu sunt oricum mai mult plecat.

— Înseamnă că mă angajezi, a spus cu satisfacţie în glas. Mulţumesc, sir Ross.

El i-a aruncat o privire ironică:

— Dacă ajung la concluzia că nu eşti potrivită pentru această slujbă îmi vei accepta decizia fără să protestezi.

— Da, domnule.

— Şi încă ceva. Nu vei urca în trăsura prizonierilor, dimineţile. Vickery se va ocupa de asta.

— Dar ai spus că face parte din responsabilităţile mele iar eu...

— Mă contrazici, domnişoară Sydney?

Ea a închis imediat gura.

— Nu, sir Ross.

El a dat scurt din cap.

— *Alarmă generală* trebuie să fie gata la ora două. După ce termini, du-te pe Bow Street la numărul patru şi caută un băiat brunet pe care-l cheamă Ernest. Spune-i unde sunt lucrurile tale – ţi le va aduce după ce va da la tipar ziarul.

— Nu e nevoie să-mi strângă el lucrurile, a protestat Sophia. Mă mut şi singură, la momentul potrivit.

— Nu te poţi plimba singură prin Londra. De azi înainte te afli sub protecţia mea. Dacă vrei să te duci undeva vei fi însoţită de Ernest sau de unul dintre agenţi.

Nu i-a convenit – a văzut asta în privirea ei. Dar nu a protestat. Ross a continuat pe un ton distant:

— Restul zilei va fi de acomodare. Te voi prezenta mai târziu colegilor mei. Îşi vor face pe rând apariţia, după ce se vor termina audierile la tribunal.

— Voi face cunoştinţă şi cu ceilalţi agenţi?

— Nu cred că-i vei putea evita prea mult timp, a răspuns sec Ross. Gândul la cum aveau să reacţioneze ei la vederea unei asistente nu-i era deloc plăcut. S-a întrebat dacă acesta era motivul pentru care Sophia dorise să se angajeze acolo. Femeile din toată Anglia făcuseră din agenţi eroi de fantezii romantice. Imaginaţia li se înflăcărase cu ajutorul romanelor de jumătate de penny în care agenţii erau prezentaţi ca nişte eroi mereu. În acţiune. Era posibil ca şi Sophia să-şi dorească să-l cucerească pe unul dintre ei.

— À-propos, să ştii că nu tolerez idilele pe Bow Street, i-a spus Ross. Să nu te încurci cu vreun agent, poliţist sau grefier. Nu voi avea însă nimic de obiectat faţă de cineva din afara acestei lumi.

— Dar tu? a întrebat ea încet. Nici tu nu eşti liber?

Uimit, Ross s-a întrebat ce fel de joc încerca ea. A încercat să pară cât mai stăpân pe el când i-a răspuns:

— Evident.

Ea a zâmbit şi s-a îndreptat spre măsuţa acoperită cu hârtii.

În mai puţin de o oră, Sophia aranjase şi copiase notiţele cu un scris frumos, deliciul oricărui tipograf. Era tăcută şi ordonată şi nici nu s-a ridicat de pe scaun. Ross ar fi putut uita de ea dacă parfumul ei nu ar fi plutit prin încăpere. A inspirat adânc, încercând să identifice aroma. Ceai, vanilie, amestecate cu elixirul de piele caldă de femeie. A aruncat priviri furişe spre profilul ei delicat, fascinat de felul în care lumina se juca în părul ei. Avea urechi mici şi o bărbie ascuţită, bine definită, un nas fin şi gene lungi care îi umbreau pometii.

Absorbită de ceea ce făcea, Sophia s-a aplecat peste foaia de hârtie. Ross nu s-a putut abţine să nu-şi imagineze ce senzaţie i-ar fi produs acele mâini lipite de trupul lui. Erau calde sau reci? Ştia să atingă cu îndrăzneală un bărbat sau ar fi ezitat? La exterior părea delicată şi supusă, dar avea şi ceva provocator, o sexualitate pe care i-o putea scoate la iveală doar bărbatul potrivit.

Sângele îi clocotea. S-a blestemat pentru că se simţea într-atât de atras de ea. Forţa pasiunii neconsumate părea să fi umplut încăperea. Cât de ciudate i se păreau ultimele luni, în care celibatul i se păruse atât de uşor de suportat! Dar acum totul se schimbase. Îi era foame de o gură lacomă, care să-i răspundă la săruturi, de pielea catifelată de femeie...

Chiar în clipa în care dorinţa a devenit chinuitoare, Sophia s-a apropiat cu câteva hârtii:

— Aşa voiai să arate?

El le-a studiat rapid, abia descifrând rândurile. A dat din cap şi i le-a întins înapoi.

— I le dau atunci lui Ernest, a spus ea şi a plecat, cu fustele foşnind încet. Uşa s-a închis fără zgomot în urma ei,

redându-i intimitatea de care avea atâta nevoie. Cu un oftat adânc, Ross s-a apropiat de scaunul pe care stătuse Sophia şi şi-a plimbat degetele peste spătar şi braţe, încercând să simtă orice urmă de căldură pe care ar fi lăsat-o ea. A inspirat adânc, încercând să absoarbă ceea ce rămăsese din parfumul ei.

Da, şi-a spus, celibatul lui fusese mult prea lung.

Deşi fusese adesea chinuit de dorinţe fizice, Ross respecta prea mult femeile ca să apeleze la o prostituată. Nu voia să profite astfel de o femeie. Mai mult decât atât, i se părea că şi-ar fi bătut joc de ceea ce trăise cu soţia lui.

Se gândise să se recăsătorească dar nu găsise încă femeia potrivită, nici măcar pe departe. Soţia unui magistrat trebuia să fie puternică şi independentă. Să se adapteze cu uşurinţă cercurilor sociale frecventate de familia lui dar şi lumii întunecate de pe Bow Street. În plus, trebuia să se mulţumească cu prietenia lui şi să nu se aştepte la iubire. Nu se mai putea îndrăgosti după tot ce trăise alături de Eleanor. Atunci când o pierduse durerea fusese mult prea mare iar inima îi fusese sfâşiată.

Voia doar ca nevoia de sex să poată fi ignorată la fel de uşor ca nevoia de iubire.

*

De zeci de ani, casa din Bow Street de la numărul patru servise drept reşedinţă privată, birou şi sală de judecată. Cu zece ani în urmă, când fusese numit magistrat-şef, Ross Cannon îşi extinsese într-atât jurisdicţia şi puterea încât fusese necesar să cumpere şi clădirea învecinată, de la numărul trei. Acum numărul patru servea drept reşedinţă privată iar la numărul trei erau birourile şi sălile de judecată

iar la subsol, într-o încăpere bine zăvorâtă erau ţinuţi şi interogaţi prizonierii.

Sophia s-a familiarizat repede cu casa de la numărul patru pentru că a fost nevoită să-l caute pe Ernest. L-a găsit jos, la bucătărie, mâncând o bucată de pâine cu brânză la masa mare din lemn. Băiatul brunet cu picioare lungi a roşit când Sophia i s-a prezentat. Ea i-a dat hârtiile pentru *Alarma generală* şi l-a rugat să-i aducă lucrurile de la o adresă aflată în apropiere iar băiatul a luat-o la fugă de parcă îl urmărea cineva.

Sophia a răsuflat uşurată pentru că rămăsese singură. A intrat în cămară, unde a găsit, printre altele, o roată de caşcaval, un borcan cu unt, o cană cu lapte şi câteva bucăţi de carne. Încăperea era mică şi întunecată. Simţindu-se brusc copleşită de tensiunea acumulată în cursul după-amiezii, Sophia a început să tremure iar dinţii îi clănţăneau violent. Lacrimile i-au ţâşnit din ochi şi le-a şters cu mâneca.

Dumnezeule, cât de tare îl ura!

Făcuse apel la toată forţa ei să pară liniştită şi senină în biroul lui, deşi sângele îi clocotea de dispreţ. Îşi ascunsese bine antipatia; îl făcuse chiar să o dorească. Ochii lui străluciseră şi nu putuse să ascundă faptul că era atras de ea. Era bine, era exact ce spera. Pentru că îi dorea mai mult decât moartea. Voia să-l distrugă în orice mod posibil, să-l facă să sufere într-atât încât să-şi dorească să moară. Iar soarta părea să fie favorabilă planurilor ei.

Din clipa în care văzuse anunţul din *Times,* cum că se căuta un asistent pentru biroul din Bow Street, un plan i se conturase în minte. Trebuia să obţină slujba şi să aibă acces la dosare. Apoi avea să facă rost de ceea ce avea nevoie ca să-i distrugă reputaţia lui Ross şi să-l oblige să demisioneze.

Printre agenţi circulau zvonuri cum că ar fi existat

corupţie: raiduri ilegale, brutalitate, intimidări şi acţiuni în afara jurisdicţiei. Toată lumea ştia că sir Ross şi oamenii lui aveau propriile lor legi. Sophia era hotărâtă să scoată la iveală toate informaţiile care îi puteau fi de folos ca să-l aducă la ruină.

Dar nu era de ajuns. Voia ca trădarea să meargă şi mai adânc, să fie mai dureroasă. Voia să-l seducă pe aşa-numitul *Călugăr din Bow Street* şi să-l facă să se îndrăgostească de ea. După care lumea lui avea să se prăbuşească.

Îi dădeau lacrimile, aşa că şi-a lipit fruntea de zidul rece, tremurând. Un singur gând o ţinea în viaţă. Sir Ross urma să plătească pentru că i-o răpise de pe faţa pământului pe singura persoană care o iubise. Pe fratele ei, John, care era acum înmormântat alături de hoţi şi ucigaşi.

Sophia şi-a recăpătat autocontrolul şi a recapitulat în gând ceea ce aflase până atunci despre sir Ross. Nu era deloc aşa cum se aşteptase.

Crezuse că era un bărbat îngâmfat şi corupt, greoi, cu guşă. Nu-şi dorise să fie un bărbat atrăgător.

Dar sir Ross chiar era frumos, chiar dacă nu dorea să recunoască asta. Era un bărbat relativ tânăr, înalt, puţin cam prea subţire. Trăsăturile lui erau ferme şi austere iar sprâncenele groase umbreau cei mai extraordinari ochi din câţi văzuse vreodată. Erau de un gri deschis, atât de strălucitori încât păreau să arunce fulgere din irişi. Şi părea să se simtă confortabil în poziţia de autoritate – un bărbat care putea lua orice hotărâre era necesară, indiferent de consecinţe.

A auzit pe cineva intrând în bucătărie, dinspre stradă, aşa că a ieşit din cămară. A văzut o femeie cam de o vârstă cu ea, slăbuţă, cu părul închis la culoare şi dinţi stricaţi. Zâmbetul era însă autentic, era curată şi îngrijită iar şorţul îi

era alb ca laptele şi apretat. Era bucătăreasa, a presupus Sophia şi i-a zâmbit prietenos.

— Bună ziua, a spus timid femeia făcând o plecăciune. Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară?

— Sunt domnişoara Sydney, asistenta domnului Ross.

— Asistentă, a repetat uimită femeia. Dar nu eşti bărbat!

— Nu sunt, într-adevăr, a spus Sophia rotindu-şi privirea prin bucătărie.

— Eu sunt Eliza, bucătăreasa, a spus ea, făcând ochii mari. Ar mai fi Lucie, camerista şi băiatul bun la toate...

— Ernest? L-am cunoscut deja.

Prin ferestrele pătrate pătrundea lumina, dezvăluind o încăpere bine utilată, cu duşumeaua din dale. La perete era o maşină de gătit din cărămidă, cu suporturi din piatră. Cinci sau chiar şase oale puteau fi încălzite simultan, la temperaturi diferite, pe o asemenea plită. Un cuptor cilindric, din fier, era aşezat orizontal în perete. Avea o formă ingenioasă şi într-atât de modernă că Sophia nu şi-a putut ascunde admiraţia:

— Trebuie să fie minunat să găteşti aici!

Eliza s-a strâmbat.

— Ştiu să fac doar mâncăruri simple, aşa cum m-a învăţat mămica. Nu mă deranjează să merg la piaţă sau să fac curat, dar nu-mi place să stau în faţa cratiţelor. Nimic nu-mi iese cum ar trebui.

— Aş putea să te ajut, a spus Sophia. Mie îmi place să gătesc.

Auzind-o, Eliza s-a luminat a faţă.

— Ar fi tare bine, domnişoară.

Sophia a cercetat dulapul în care erau aşezate o mulţime de oale, tigăi şi ustensile. Câteva vase din alamă

erau înşirate deasupra capului, atârnând în cârlige – aveau cu siguranţă nevoie să fie curăţate temeinic. Şi celelalte vase aveau nevoie de atenţie. Totul era pătat, ciurul era murdar iar scurgerea chiuvetei emana un miros neplăcut.

— Noi mâncăm cu toţii la bucătărie: stăpânul, servitorii şi poliţiştii, a spus Eliza arătând spre masa lungă care ocupa mare parte din încăpere. Nu avem o cameră pentru servit masa, cum îi zice la carte. Sir Ross mănâncă fie aici fie în birou.

Sophia se uita la raftul plin cu condimente, ceai şi cafea. A încercat să păstreze un ton detaşat când a întrebat-o:

— Este un stăpân bun?

— Oh, da, domnişoară! a răspuns imediat bucătăreasa. Deşi uneori este destul de ciudat.

— În ce fel?

— Sir Ross este în stare să muncească zile întregi fără să mănânce o masă ca lumea. Uneori şi doarme la birou, în loc să se ducă în pat şi să se odihnească aşa cum ar trebui.

— De ce munceşte atât de mult?

— Nimeni nu ştie, probabil nici chiar dânsul. Se spune că s-a schimbat după moartea soţiei. A murit la naştere, iar de atunci sir Ross este... Eliza a făcut o pauză, căutând cuvântul potrivit.

— Distant? i-a sugerat Sophia.

— Da, distant şi rece. Nu-şi îngăduie niciun semn de slăbiciune şi se aşteaptă ca şi ceilalţi să-şi facă datoria.

— Poate că într-o zi se va recăsători.

Eliza a ridicat din umeri şi a zâmbit.

— Câte doamne cumsecade nu l-ar dori! Vin la el în birou să-i ceară să le ajute la operele lor de caritate sau să se plângă de hoţii de buzunare. Dar nu reuşesc să-i atragă atenţia. Iar cu cât le arată mai puţin interes, cu atât se

îndârjesc ele mai tare.

— Am auzit că i se spune *Călugărul din Bow Street,* a şoptit Sophia. Să însemne că niciodată nu a... A făcut o pauză, roşind.

— Doar el poate să ştie, i-a răspuns gânditoare Eliza. Deşi ar fi o pierdere, nu crezi? E păcat de un bărbat bun şi sănătos ca el. I-a făcut cu ochiul Sophiei. Probabil că într-o bună zi o să apară şi femeia care să-l tenteze, nu-i aşa?

Da, şi-a spus Sophia mulţumită. Ea avea să pună capăt vieţii lui de călugăr. Avea să-i câştige încrederea, poate chiar şi iubirea... după care urma să-l distrugă.

*

Veştile circulau repede pe Bow Street, aşa că Ross nu a fost deloc surprins când a auzit o bătaie în uşă, la doar un sfert de oră după plecarea Sophiei. Unul dintre magistraţii asistenţi, sir Grant Morgan, a intrat în biroul lui.

— Bună dimineaţa, Cannon, i-a spus Grant Morgan iar ochii verzi îi străluceau de bună dispoziţie. Nu mai încăpea îndoială că savura din plin viaţa de proaspăt căsătorit. Ceilalţi agenţi erau deopotrivă invidioşi şi bucuroşi pe Morgan, cândva stoic iar acum îndrăgostit pe faţă de roşcata, miniona lui soţie.

Având o înălţime de peste un metru nouăzeci, Grant Morgan era singurul la care Ross trebuia să ridice privirea la propriu. Orfanul care lucrase cândva pentru vânzătorii de peşte din Covent Garden se înrolase în patrulă la optsprezece ani şi fusese imediat promovat, până când Ross îl alesese alături de alţi şase ca să facă parte din trupa de elită. Recent fusese numit magistrat asistent. Morgan era un bărbat bun, cumpătat şi inteligent, unul dintre puţinii

oameni în care Ross avea încredere.

Trăgând mai aproape scaunul pentru vizitatori, Morgan şi-a prăvălit trupul masiv şi l-a privit cu atenţie pe Ross.

— Am zărit-o şi eu pe domnişoara Sydney, a spus. Vickery mi-a spus că este noua ta asistentă. Bineînţeles că i-am spus că trebuie să fie o greşeală.

— De ce?

— Pentru că nu mi se pare deloc o idee bună să angajezi o femeie în acest post. Mai mult decât atât, să aduci în Bow Street o femeie atât de atrăgătoare ca ea mi se pare curată prostie. Iar cum tu nu eşti nici prost nici lipsit de simţ practic i-am spus lui Vickery că se înşală.

— Deloc, i-a răspuns Ross printre dinţi.

Aplecându-se într-o parte, Morgan şi-a sprijinit bărbia cu degetele şi l-a privit atent pe magistratul şef.

— Ea va fi grefier şi va ţine dosarele în ordine? Şi le va nota depoziţiile tuturor hoţilor de drumul mare, ale târfelor şi...

— Da, a pufnit Ross.

— Nu fac decât să subliniez o evidenţă: orice bărbat care va trece pe aici – iar agenţii nu vor face excepţie – îi va da târcoale. N-or să fie în stare să lucreze deloc. Domnişoara Sydney îţi va aduce numai necazuri, iar tu ştii prea bine asta. A făcut o pauză, după care a adăugat: mă interesează însă să ştiu de ce ai angajat-o, totuşi.

— Nu e treaba ta. Domnişoara Sydney este angajata *mea*. Pot angaja pe cine vreau iar ceilalţi bărbaţi ar face bine să o lase în pace, altfel vor avea de-a face cu mine.

Morgan îl privea într-un fel care nu-i plăcea deloc.

— Scuze, a spus el încet. Pare să fie un subiect sensibil.

— Nu este, la naiba!

Morgan i-a răspuns cu un zâmbet enervant:

— Cred că e prima oară când te aud înjurând, Cannon.

Ross a înţeles mult prea târziu de ce era Morgan atât de amuzat. Faţada lui lipsită de orice emoţie cedase. A încercat să-şi ascundă iritarea, bătând nerăbdător cu degetele în masă.

Morgan asista zâmbind la lupta lui interioară. Nu a rezistat să nu mai facă un comentariu:

— Un lucru este sigur: e un grefier mult mai drăguţ decât Vickery.

Ross l-a ţintuit cu privirea.

— Data viitoare când voi da un anunţ voi avea grijă să angajez o băbătie cu dinţi lungi, ca să-ţi fac plăcerea. Putem totuşi schimba subiectul – şi să discutăm despre treburile noastre?

— Absolut, i-a răspuns Morgan. Venisem de fapt să-ţi prezint raportul despre Nick Gentry.

Auzindu-l, Ross a făcut ochii mici. Dintre toţi criminalii pe care voia să-i vadă prinşi şi spânzuraţi, Gentry era pe primul loc de pe lista lui.

Profitând de legea care îi recompensa pe cetăţenii care prindeau tâlhari, hoţi de buzunare sau dezertori, Nick Gentry şi oamenii lui îşi deschiseseră un birou în Londra şi se apucaseră de treabă. Când Gentry prindea un tâlhar nu primea doar recompensa ci şi armele, banii şi calul acestuia. Dacă recupera bunuri furate nu primea doar o taxă ci şi un procent din valoare. Iar când Gentry şi ai lui nu aveau suficiente dovezi împotriva unui răufăcător, atunci le fabricau. Obişnuiau chiar să convingă tineri să comită infracţiuni, numai ca să-i poată aresta şi să primească recompensa.

Gentry era privit cu teamă şi admiraţie deopotrivă, fiind regele necontestat al lumii interlope. Biroul lui devenise

locul de întâlnire al criminalilor de pe tot cuprinsul Angliei. Gentry se făcea vinovat de toate: fraudă, mită, hoţie şi chiar crimă. Dar ceva era şi mai ciudat: mulţi londonezi îl priveau ca pe un erou, un binefăcător. Atrăgea atenţia oricui prin hainele bine croite, călărind pe calul lui negru prin cartierele Londrei. Băieţii de-o şchioapă visau să ajungă ca el. Iar femeile obişnuite şi cele de rang înalt erau intrigate de el.

— Aş vrea să-l văd pe ticălos atârnând în ştreang, a mormăit Ross. Haide, spune-mi ce ai aflat.

— Am găsit câţiva martori care spun că Gentry a aranjat evadarea a trei dintre oamenii lui închişi la Newgate. Am deja două depoziţii scrise.

Ross stătea nemişcat, ca un animal de pradă care îşi adulmeca prada mult dorită.

— Adu-i la interogatoriu, a spus el. Şi fă-o repede, să nu se dea la fund.

Morgan a încuviinţat, ştiind că Gentry ar fi fost imposibil de găsit dacă s-ar fi ascuns, simţind că era în pericol.

— Bănuiesc că vrei să-i interoghezi personal.

Ross a dat din cap. În mod obişnuit ar fi lăsat asemenea lucruri pe mâinile capabile ale lui Morgan, dar acest lucru nu era valabil atunci când era vorba de Gentry. Nick Gentry era adversarul lui personal iar Ross făcuse mari eforturi ca să-l prindă şi să-l vadă condamnat.

— Foarte bine, domnule. Morgan s-a ridicat de pe scaun. Îl voi aduce pe Gentry imediat ce-l localizez. Îi mobilizez imediat pe Sayer şi pe Gee. A făcut o pauză iar zâmbetul i-a mai îndulcit trăsăturile aspre: asta dacă nu sunt prea ocupaţi să-i dea târcoale noii asistente.

Ross s-a abţinut cu greu să nu-i răspundă, furios la ideea că Sophia Sydney ar fi putut fi asaltată de cei doi.

— Te rog să faci ceva pentru mine, Morgan, a spus printre dinţi. Dă de veste printre agenţi că vor regreta dacă vreunul o va necăji pe domnişoara Sydney.

— Am înţeles, domnule. Morgan s-a întors dar Ross a reuşit să-i surprindă zâmbetul.

— Ce este atât de amuzant?

Morgan i-a răspuns pe un ton neutru.

— Mă gândeam că s-ar putea să ajungi să regreţi că nu ai angajat o băbătie cu dinţi lungi.

*

După ce a pregătit la repezeală cina, încălzind nişte friptură de miel, Sophia şi-a despachetat lucrurile în camera de la etaj. Încăperea era mică şi mobilată simplu. Era curată, totuşi, iar patul părea confortabil. Şi mai avea un avantaj: fereastra ei dădea spre aripa vestică a clădirii cu numărul trei, direct spre biroul lui Cannon. Lumina lămpii de birou îi contura forma capului şi îi reliefa profilul în timp ce răsfoia paginile tomurilor groase. Era târziu şi ar fi trebuit să se retragă spre casă, la cină.

Sophia s-a schimbat în cămaşa de noapte şi s-a reîntors la fereastră, privindu-l pe Cannon care îşi freca bărbia, aplecat peste cărţi. S-a gândit la tot ce-i spuseseră Eliza şi Lucie despre el. Aşa cum era tipic pentru servitori, înclinaţia lor spre bârfă îi furnizase o mulţime de informaţii.

Se părea că susţinătorii lui sir Ross, numeroşi la număr, îl venerau pentru compasiunea lui, deşi erau mulţi care îl criticau pentru fermitatea lui. Era cel mai puternic magistrat din Anglia şi consultantul neoficial al guvernului. Îşi şcolise agenţii folosindu-se de cele mai inovatoare metode şi uza de principii ştiinţifice în aplicarea legii, stârnind deopotrivă

admiraţia şi neîncrederea oamenilor. Eliza şi Lucie o uimiseră atunci când îi povestiseră că agenţii prindeau adesea criminalii după ce examinau danturi, fire de păr, gloanţe şi răni. Nimic din toate astea nu i se părea că avea sens, dar se părea că tehnicile lui Ross erau la fel de complicate ca un nod gordian.

Servitorii îl respectau mult, asemenea tuturor celor care lucrau pe Bow Street. Sophia a trebuit să recunoască, fără voie, că magistratul nu era un om chiar atât de rău cum îl crezuse ea. Asta nu-i schimba cu nimic hotărârea de a-şi răzbuna fratele. De fapt, era mai mult ca sigură că stricteţea lui şi respectarea principiilor duseseră la tragedia în urma căreia John îşi pierduse viaţa. Fără îndoială că sir Ross respecta litera legii, punând principiile deasupra compasiunii şi legislaţia deasupra milei.

Gândul a înfuriat-o. Cine era sir Ross ca să decidă cine putea să trăiască şi cine trebuia să moară? De ce era judecata lui mai presus decât a altora? Era el atât de infailibil, de înţelept, de perfect? Probabil că se şi considera aşa, ticălosul arogant!

Era încă uimită de uşurinţa cu care o iertase de dimineaţă, atunci când ea îi povestise despre scurta ei aventură. Majoritatea oamenilor ar fi condamnat-o, ar fi considerat-o o târfă şi i-ar fi spus că primise ceea ce merita. Se aşteptase ca şi sir Ross să o judece. În schimb, el fusese blând şi înţelegător şi recunoscuse că şi el făcuse greşeli la viaţa lui.

Tulburată, a dat deoparte perdeaua din muselină ca să vadă mai bine în biroul lui.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, sir Ross s-a întors şi a privit direct spre ea. În camera ei nu era nicio lumină aprinsă, doar luna o scălda în lumina ei. Şi-a dat imediat

seama că era îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte subţire.

Dacă s-ar fi comportat ca un gentleman ar fi întors capul imediat. În schimb o privea intens, ca un lup înfometat urmărind iepuraşul care s-a aventurat departe de vizuina lui. Deşi întreg trupul îi ardea de ruşine, Sophia a mai rămas câteva clipe în dreptul geamului, ca el s-o vadă bine. A numărat în gând secundele: una, două, trei... Apoi s-a îndepărtat încet, a tras draperia şi şi-a dus palmele la obrajii îmbujoraţi. Ar fi trebuit să fie încântată că el se arătase interesat de felul în care arăta în cămaşă de noapte. Când colo, ea fusese foarte stânjenită, aproape înfricoşată – ca şi cum planul ei de a-l seduce şi distruge putea duce la propriul declin.

Capitolul 2

Ross şi-a început ziua în mod obişnuit, făcându-şi în viteză toaleta şi îmbrăcându-se aşa cum îi stătea în obicei, într-o haină neagră şi pantaloni gri. Şi-a legat cravata subţire din mătase cu un nod simplu şi şi-a periat părul. S-a uitat în fugă în oglinda de deasupra mesei de toaletă şi a văzut că pungile de sub ochi erau mai pronunţate ca de obicei. Nu dormise deloc bine noaptea trecută. Gândul la Sophia îi ocupase mintea iar trupul lui fusese extrem de conştient de faptul că ea dormea la doar câteva încăperi mai departe.

Îi fusese imposibil să nu se gândească la momentul în care o văzuse la fereastră, cu părul căzându-i în valuri pe umeri, cu cămaşa de noapte translucidă în lumina lunii. Fusese sedus de acea imagine iar sângele i se înfierbântase gândindu-se cum trebuia să arate trupul de femeie de sub veşmântul de noapte.

Încruntat, Ross şi-a jurat că nu va mai visa la Sophia. Gata cu fanteziile, gata cu privirile furişe spre fereastra ei. De acum încolo avea să se dedice muncii, aşa cum îi stătea în obicei.

A coborât hotărât în bucătărie, cu gândul să-şi ia o cană de cafea în birou. După care urma să-şi facă plimbarea zilnică prin Covent Garden şi pe străzile din împrejurimi, ca un doctor care îi ia pulsul pacientului preferat. Indiferent cât de detaliate erau rapoartele agenţilor lui, nimic nu se compara cu a vedea şi a auzi personal tot ce se întâmpla.

Lui Ross îi făcea plăcere să urmărească felul în care se desfăşurau lucrurile pe Bow Street, în fiecare zi. Imediat după răsăritul soarelui se auzeau răsunând clopotele catedralei St. Paul, apoi zgomotele căruţelor care veneau la piaţă, al obloanelor care se deschideau şi al perdelelor care se trăgeau. Apoi se auzeau strigătele vânzătorilor de ziare şi de brioşe calde. La ora şapte străzile erau inundate de miros de pâine caldă şi cornuri venit din brutării, iar la ora opt se deschideau cafenelele. Când sosea ora nouă, oamenii se adunau în faţa biroului din Bow Street, aşteptând ca funcţionarii şi ofiţerii să deschidă uşile. La ora zece, magistratul de şedinţă îşi ocupa locul în sala de judecată. În dimineaţa aceea Morgan era magistratul de şedinţă.

Totul era aşa cum trebuia să fie, şi-a spus mulţumit Ross.

Când a intrat în bucătărie l-a văzut pe Ernest aşezat la masa care strălucea de curăţenie. Băiatul devora ce avea în farfurie, de parcă era prima mâncare ca lumea pe care o primise de câteva luni bune. Sophia era lângă plită, alături de bucătăreasa cea uscăţivă şi îi arăta cum să pregătească micul dejun. În aer pluteau diverse mirosuri: de costiţă sfârâind în tigaie, cafea şi aluat dospit.

Sophia arăta bine, proaspătă. Talia îi era marcată de şorţul alb care îi acoperea rochia gri. Îşi prinsese părul strălucitor într-un coc legat cu o panglică albastră. Când l-a văzut în prag ochii albaştri i-au strălucit, asemenea safirelor. Era atât de drăguţă încât Ross a simţit un gol în stomac.

— Bună dimineaţa, Ross, i-a spus ea. Mănânci?

— Nu, mulţumesc, a răspuns el din reflex. A făcut o pauză când bucătăreasa a aşezat o farfurie pe masă, plină cu papanaşi stropiţi cu sos de mure. Avea o slăbiciune pentru mure.

— Doar unul sau doi? a insistat Sophia. Brusc i s-a părut că vechile lui obiceiuri deveniseră lipsite de importanţă. Poate că reuşea să-şi facă puţin timp pentru micul dejun, şi-a spus. O întârziere de cinci minute nu avea cum să-i afecteze programul.

S-a trezit aşezat la masă, având în faţă o farfurie cu ouă înăbuşite şi cosiţă prăjită. Sophia i-a umplut cana cu cafea şi i-a zâmbit încă o dată, după care s-a întors lângă Eliza, la plită. Ross a ridicat furculiţa în aer şi a rămas privind-o, de parcă nu ştia ce să facă cu ea.

— Sunt foarte bune, domnule, i-a spus Ernest în timp ce continua să se îndoape.

Ross a luat un dumicat din papanaşi şi o gură din cafeaua fierbinte. În timp ce continua să mănânce a simţit că-l cuprindea un sentiment plăcut. Dumnezeule, trecuse mult prea mult timp de când nu mai mâncase şi altceva decât fierturile anoste ale Elizei.

În minutele care au urmat Ross a dat gata toată mâncarea din farfurie. Sophia mai venea din când în când să-i umple cana cu cafea şi să-l întrebe dacă nu mai dorea ceva. Căldura plăcută din bucătărie şi imaginea Sophiei care se învârtea pe lângă el l-au făcut să simtă un val de plăcere

neaşteptată. A lăsat furculiţa jos şi i-a spus fără să zâmbească:

— Trebuie să plec. Mulţumesc pentru masă, domnişoară Sydney.

Sophia i-a îndesat o ultimă cană de cafea în mână şi l-a privit în ochi:

— Îţi vei petrece întreaga zi la birou?

Ross a clătinat din cap, fascinat de şuviţa care i se lipise de frunte. Căldura plitei o făcuse să se îmbujoreze. Ar fi vrut să o sărute pe loc, chiar acolo.

— Voi fi plecat toată dimineaţa, a spus răguşit. Conduc o investigaţie. Seara trecută a avut loc o crimă în Russell Square.

— Să ai grijă.

Trecuse mult timp de când nu mai auzise aceste cuvinte din gura cuiva. Ross s-a blestemat... dar nu putea nega fiorii catifelaţi de plăcere pe care îi simţea. A dat scurt din cap şi a ieşit fără să-i mai arunce vreo privire.

*

Sophia şi-a petrecut prima parte a dimineţii ocupându-se de teancul de hârtii îngrămădite în colţul biroului lui Ross. În timp ce clasifica numeroasele informaţii, a profitat de ocazie ca să se familiarizeze cu încăperea prăfuită şi deloc întreţinută. Probabil că i-ar fi luat zile întregi să organizeze aşa cum trebuia acele materiale. În timp ce lucra, Sophia se gândea la ceea ce aflase până atunci despre sir Ross din comentariile disparate ale slujitorilor, grefierilor şi agenţilor. Se părea că magistratul-şef era un bărbat extrem de controlat care nu bea în exces, nu înjura şi nu ţipa niciodată. Era aproape inuman. Agenţii se grăbeau să-i ducă

la îndeplinire orice indicaţie spusă cu voce joasă. Sir Ross era admirat de toţi cei care lucrau pentru el, dar care se şi distrau pe seama firii lui reci şi metodice.

Sophia nu-l considera un bărbat rece. Ghicise ceva sub faţada lui austeră, o puternică sexualitate care aştepta să fie eliberată. Dată fiind natura lui impetuoasă, era clar că pentru Ross a face dragoste nu era ceva banal. Era un lucru prea important, prea rar – trebuia să ţină mult la partenera lui înainte de a se culca cu ea. Iar ca Sophia să reuşească să-l seducă trebuia să-i câştige mai întâi afecţiunea. Dar cum să faci un asemenea bărbat să se îndrăgostească? Probabil trebuia să aducă în viaţa lui tandreţea care acum îi lipsea. Nu era un zeu, la urma urmei. Era doar un bărbat, unul care muncea mult prea mult. Pentru cineva care avea atâtea responsabilităţi, să aibă pe cineva care să aibă grijă să-i satisfacă nevoile putea fi o uşurare.

Sophia s-a întors în biroul privat al lui Ross şi a şters praful de pe pervazul ferestrei. L-a zărit în stradă, lângă poarta din fier forjat, vorbind cu o femeie care părea să-l fi aşteptat. Femeia avea capul şi umerii acoperiţi cu un şal maro. Sophia şi-a amintit că mai venise şi cu o zi înainte, iar Vickery îi spusese să plece şi să se întoarcă altă dată, pentru că magistratul-şef era ocupat cu alte probleme presante.

Dar azi sir Ross i-a deschis poarta şi au intrat amândoi în casa de la numărul trei. Sophia a fost impresionată de consideraţia pe care i-o arăta unei femei care făcea cu siguranţă parte din clasa de jos. Era îmbrăcată sărăcăcios şi ponosit dar cu toate astea magistratul-şef îi făcea loc să intre de parcă ar fi fost o ducesă.

Când au intrat în birou, Sophia a remarcat că el era încruntat.

— Bună ziua, domnişoară Sydney, a spus pe un ton

neutru şi şi-a poftit musafira să se aşeze. Femeia era subţire, de vârstă mijlocie, cu ochii roşii de atâta plâns. Dânsa este domnişoara Trimmer, pe care înţeleg că Vickery a refuzat-o ieri.

— Probabil s-a gândit că programul tău este deja mult prea plin, a murmurat Sophia.

— Îmi pot face timp atunci când este nevoie. Sir Ross era pe jumătate aşezat, pe jumătate sprijinit de perete, cu braţele încrucişate la piept. A vorbit pe un ton încurajator, aşa cum Sophia nu-l mai auzise până atunci: Înţeleg că te temi pentru sora ta, domnişoară Trimmer. Te rog să-mi spui ce anume te nelinişteşte.

Femeia îşi răsucea între degete capetele şalului. A vorbit cu glas tremurat:

— Sora mea mai mică, Martha, este căsătorită cu domnul Jeremy Fowler. A făcut o pauză pentru că emoţiile o copleşiseră.

— Cu ce se ocupă domnul Fowler? a întrebat Ross.

— Este farmacist. Locuiesc deasupra prăvăliei, în piaţa St. James. Au avut ceva probleme şi... A făcut o pauză, continuând să mototolească şalul tricotat. Ea a făcut o prostie, cu o lună în urmă. El s-a înfuriat iar eu nu am mai văzut-o de atunci.

— Lipseşte de acasă?

— Nu, domnule... Fowler o ţine încuiată în camera ei şi nu-i dă voie să iasă. E acolo de peste patru săptămâni. Nimeni nu are voie să intre să o vadă... Cred că e bolnavă... L-am implorat pe soţul ei să-i dea drumul dar nu vrea. Şi-a pus în minte să o pedepsească.

— Pentru ce să o pedepsească? a întrebat încet Ross.

Obrajii femeii s-au făcut ca focul.

— Cred că Martha şi-a găsit pe altul. Nu trebuia să facă

aşa ceva, ştiu. Dar are o inimă mare şi sunt sigură că regretă ce a făcut şi vrea ca Fowler să o ierte. Ochii domnişoarei Trimmer se umpluseră de lacrimi. I-a şters cu şalul şi a continuat: nimeni nu vrea să mă ajute să-mi eliberez sora. Toţi spun că e o problemă între soţi. Fowler susţine că a făcut asta numai pentru că o iubeşte iar ea l-a rănit profund. Nimeni, nici măcar cei din familia mea, nu-l condamnă pentru că a închis-o.

Ochii lui Ross deveniseră reci ca gheaţa.

— Întotdeauna mă uimeşte când aşa-zise dragoste îi face pe bărbaţi să-şi brutalizeze soţiile. După părerea mea, un bărbat care iubeşte cu adevărat o femeie nu-i va face rău intenţionat, indiferent în ce constă trădarea. Privirea i s-a îmblânzit când s-a uitat la femeia disperată din faţa lui. Voi trimite imediat un agent la casa familiei Fowler, domnişoară Trimmer.

— Oh, domnule! a răsuflat uşurată femeia. Mulţumesc şi Dumnezeu să vă binecuvânteze de o mie de ori.

Sir Ross a privit spre Sophia:

— Ştii câţi oameni avem disponibili astăzi, domnişoară Sydney?

— Pe Sawyer şi pe Ruthven, a spus în şoaptă Sophia, uşurată la gândul că el voia să o elibereze pe Martha. N-ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi refuzat-o, pentru că era îndeobşte cunoscut că soţul avea toate drepturile asupra soţiei lui.

— Spune-i lui Ruthven să vină la mine.

Sophia s-a grăbit să-l asculte. A revenit curând, însoţită de Ruthven, un bărbat înalt, brunet, cu trăsături aspre şi o dispoziţie mereu agresivă. Apetitul lui pentru bătăi era binecunoscut şi erau puţini cei care îndrăzneau să-l provoace. Din nefericire, mintea lui nu era făcută pentru

subtilităţile muncii de investigaţie şi de aceea sir Ross îl folosea numai la treburi mai degrabă fizice decât cerebrale.

— Du-te cu domnişoara Trimmer în piaţa St. James, i-a spus sir Ross, calm. Îţi va arăta unde este farmacia lui Fowler şi unde este închisă de mai bine de o lună sora ei. Fă tot ce este necesar să o eliberezi şi ţine cont de faptul că ai putea întâmpina o oarecare rezistenţă din partea soţului ei.

Dându-şi seama că fusese chemat să intervină într-o dispută maritală, agentul s-a strâmbat:

— Domnule, tocmai voiam să merg la banca Tothill, unde a avut loc un jaf şi...

— Vei avea timp şi pentru treburi personale, mai târziu, i-a spus sir Ross. Acum trebuie să faci ceva mai important.

— Am înţeles, domnule. Evident iritat, Ruthven s-a întors pe călcâie.

— Ruthven, a spus în şoaptă Ross, dacă sora ta ar fi fost închisă în camera ei timp de o lună?

Agentul s-a gândit la vorbele lui şi a părut uşor ruşinat.

— Mă ocup imediat de problemă, sir Ross.

— Bine, a spus magistratul. Şi, Fowler, după ce o eliberezi pe femeie aş vrea să-l interoghezi pe soţul ei.

— Îl aduc direct aici?

— Nu, du-l direct la Newgate. Vreau să aştepte acolo, să se poată gândi la faptele lui înainte să vorbesc cu el.

În timp ce agentul o însoţea pe domnişoara Trimmer afară din încăpere, Sophia s-a apropiat de sir Ross şi l-a privit gânditoare. El rămăsese în aceeaşi poziţie, pe jumătate aşezat, aşa că feţele lor erau aproape la acelaşi nivel. El era concentrat, cu riduri adânci de-o parte şi de alta a gurii. Deşi Sophia auzise că magistratul-şef avea o deosebită compasiune pentru femei şi copii, a fost surprinsă când l-a văzut dispus să intervină într-un conflict domestic. Soţia era

considerată prin lege o proprietate a bărbatului iar acesta putea face ce voia cu ea, în afară de crimă.

— A fost un gest foarte drăguţ, i-a spus ea.

Ross a continuat să fie încruntat.

— Aş vrea să-l fac pe Fowler să sufere tot atât cât a suferit soţia lui. Dar nu-l pot ţine la Newgate decât trei zile – şi nu mi se pare destul.

Sophia era complet de acord cu el dar nu a putut rezista tentaţiei să facă pe avocatul diavolului:

— Unii ar fi de părere că doamna Fowler a meritat o asemenea pedeapsă pentru că s-a culcat cu un alt bărbat.

— Indiferent de purtarea ei, soţul nu are dreptul să o pedepsească astfel.

— Dar *tu* ce ai face dacă soţia te-ar înşela cu altul?

Întrebarea l-a surprins. Într-o singură clipă Sophia dăduse discuţiei o turnură personală. Sir Ross a privit-o cu atenţie, tensionat.

— Nu ştiu, a recunoscut el. Soţia mea nu era genul de femeie care să cadă pradă unui asemenea gen de tentaţie. Problema asta nu m-a preocupat niciodată.

— Dar dacă te-ai căsători din nou? l-a întrebat Sophia, simţindu-se prizoniera privirii lui de argint. Nu ţi-ai face griji pentru fidelitatea soţiei tale?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că ar fi într-atât de ocupată în patul meu încât n-ar mai avea nici timp nici chef să caute compania altui bărbat.

Cuvintele lui i-au produs Sophiei un gol în stomac. El îşi recunoştea făţiş apetitul sexual devorator, confirmând tot ce auzise despre el până atunci. Sir Ross nu era bărbatul jumătăţilor de măsură. Nu s-a putut abţine să nu se întrebe

cum ar fi fost în intimitate, cu buzele pe sânii ei, cu mâinile trasându-i cu blândeţe conturul trupului. Obrajii i s-au înroşit de stânjeneală.

— Iartă-mă, i-a spus el încet. Nu ar fi trebuit să-ţi vorbesc atât de franc.

O altă surpriză. Sophia nu mai întâlnise până atunci un bărbat care să se coboare într-atât încât să-i ceară scuze unui angajat, cu atât mai puţin dacă era vorba de o femeie.

— A fost greşeala mea, a reuşit ea să spună. Nu ar fi trebuit să pun o întrebare atât de personală. Nu ştiu de ce am făcut-o.

— Sigur? Privirea lui a căutat-o pe-a ei, tăindu-i respiraţia.

Sophia încercase să afle mai multe despre caracterul şi despre inima lui. Doar ca să-l poată manipula, bineînţeles. Totul ca să-l facă să se îndrăgostească de ea. Din nefericire, îi era tot mai greu să ignore atracţia pe care o simţea pentru bărbatul pe care plănuise să-l rănească. Ar fi vrut să poată rămâne detaşată, neimplicată atunci când aveau să împartă patul. Numai că el avea o mulţime de calităţi seducătoare: inteligenţa, compasiunea pentru fiinţele vulnerabile.

Exact în clipa în care inima i se înmuia, gândul la fratele ei mort revenea, făcând-o şi mai hotărâtă. John trebuia să fie răzbunat, altfel viaţa ei nu mai avea sens. Dacă lăsa trecutul deoparte însemna că-l trăda pe John, iar ea nu putea să facă aşa ceva.

După câteva clipe, a recunoscut:

— Bănuiesc că eram curioasă în ceea ce te priveşte. Vorbeşti atât de rar despre tine sau despre trecutul tău.

— Trecutul meu ascunde mult prea puţine lucruri care te-ar putea interesa, a asigurat-o el. Sunt un bărbat obişnuit care provine dintr-o familie obişnuită.

Declaraţia lui ar fi putut suna a falsă umilinţă.

La urma urmei, sir Ross era un bărbat cu realizări remarcabile, cu o minte ascuţită, arătos, cu o reputaţie sclipitoare. Şi totuşi nu se considera superior celorlalţi, a constatat uimită Sophia. Cerea atât de multe de la el însuşi încât nici măcar el nu se putea ridica la înălţimea propriilor standarde.

— Nu eşti un om obişnuit, a şoptit ea. Ci unul pur şi simplu fascinant.

Fără îndoială că de-a lungul timpului sir Ross fusese abordat de o mulţime de femei. Era un văduv care arăta bine, era bogat şi avea o poziţie socială de invidiat. Era probabil cel mai râvnit bărbat de însurat din Londra. Cu toate acestea, însă, declaraţia Sophiei l-a luat prin surprindere. A privit-o uimit, incapabil să-i răspundă.

Tăcerea plutea prin aer. Într-un final, Sophia s-a hotărât să vorbească, pe un ton neutru:

— Mă duc să pregătesc cina. Mănânci aici sau la bucătărie?

Sir Ross şi-a îndreptat privirea spre birou:

— Trimite-mi aici o tavă. Mai am multe de făcut în seara asta.

— Ai nevoie de somn, i-a spus ea. Munceşti mult prea mult.

El a luat în mână o scrisoare şi i-a rupt sigiliul.

— Noapte bună, domnişoară Sydney, i-a murmurat concentrându-se asupra scrisorii.

Sophia a ieşit din birou şi a străbătut încruntată coridorul. De ce-i păsa că el refuza să se odihnească, deşi ar fi avut nevoie? N-are decât să muncească până intră în pământ, şi-a spus. Ce-i păsa ei că el îşi distrugea sănătatea? Era doar un bivol încăpăţânat. Şi-a adus însă aminte de

cearcănele adânci de sub ochii lui. Îngrijorarea ei era mai puternică decât dorinţa de răzbunare. La urma urmei un bărbat epuizat şi înfometat era şi mai greu de sedus.

*

În zilele în care Ross era la tribunal, Sophia îi aducea prânzul pe o tavă, în birou, atunci când se încheiau şedinţele. În timp ce el mânca la birou ea îi făcea ordine prin hârtii, ştergea praful de pe rafturi şi întocmea rapoarte. El nu era obişnuit cu mese regulate şi le privea ca pe o neplăcută întrerupere a muncii sale.

Când refuzase mâncarea pentru prima dată, spunându-i Sophiei că era prea ocupat ca să mănânce, ea i-o oferise lui Vickery, care copia raportul unui agent.

— Vickery este şi el ocupat, i-o retezase scurt Ross. Poţi lua farfuria de aici.

— Bine, domnule, a spus Sophia fără să pară deloc afectată. Poate că mai târziu...

— Chiar îmi este foame, i-a întrerupt Vickery, uitându-se lung la farfurie. Era un bărbat masiv cu o poftă de mâncare pe măsură. Nu prea obişnuia să rateze vreo masă. Miroase grozav, domnişoară Sydney... Pot să te întreb ce anume este?

— Cârnaţi cu cartofi. Şi cu fasole verde în sos de smântână.

Apetitul lui Ross fusese stârnit de aromele care se ridicau din farfurie. În ultima vreme Sophia luase în stăpânirea ei bucătăria, învăţând-o pe nepriceputa bucătăreasă să pregătească feluri de mâncare comestibile. Fusese foarte atentă la ce-i plăcea lui şi la ce nu, observând că prefera mâncărurile condimentate şi că avea o slăbiciune

pentru dulciuri. În zilele precedente Ross căzuse pradă tentaţiei prăjiturilor cu cremă de portocale... a celor cu prune... şi a merelor în aluat. Nu era deci surprinzător că luase deja în greutate. Obrajii nu-i mai erau supţi, hainele nu-i mai atârnau – toate astea i-ar fi făcut fără îndoială plăcere mamei lui, care îşi făcea mereu griji pentru el.

Vickery a închis ochii şi a inspirat adânc.

— Fasole verde în sos de smântână... mama gătea aşa ceva. Spune-mi, domnişoară Sydney, ai pus şi un vârf de nucşoară, aşa cum punea ea?

— Bineînţeles... a început Sophia.

— Dă-i lui tava, a mormăit Ross. Altfel nu voi mai avea o clipă de linişte.

Sophia l-a ascultat cu un zâmbet împăciuitor.

Vickery a luat tava şi a desfăcut şervetul, mulţumit. I-a strigat Sophiei, care se îndepărta:

— Mulţumesc, domnişoară Sydney!

În timp ce Ross semna mandate de arestare Vickery plescăia şi mormăia mulţumit devorându-şi mâncarea.

— Chiar trebuie să faci atâta zgomot? l-a întrebat în final Ross, ridicând ochii din hârtii.

Vickery şi-a îndesat din nou în gură nişte fasole:

— Scuze, domnule, dar e o mâncare demnă de un rege. Data viitoare când vei renunţa la mâncare să te gândeşti la mine.

Nu avea să mai existe o dată viitoare, şi-a jurat în gând Ross, enervat că altcineva îi mânca mâncarea *lui*. De atunci încolo masa de prânz luată în birou a devenit un ritual sacru pe care nimeni nu îndrăznea să-l tulbure.

Influenţa Sophiei s-a extins curând în întreaga lui viaţă. Ea avea grijă ca apa pentru bărbieritul de dimineaţă să fie foarte fierbinte şi adăugase glicerină săpunului de ras ca să-i

mai domolească barba ţepoasă. Văzând că ghetele lui nu arătau prea bine îşi pregătise propria reţetă de cremă şi-l bătea mereu la cap pe Ernest să-i lustruiască încălţămintea.

Într-o dimineaţă Ross a descoperit că majoritatea cravatelor lui dispăruseră din sertarul de sus, aşa că a coborât în bucătărie doar în cămaşă. A găsit-o pe Sophia la masă, notându-şi ceva într-un carneţel. Văzând că nu avea nici vestă şi nici haină ea i-a aruncat o privire scurtă dar pătrunzătoare, din cap până în picioare. Văzând acest semn discret de interes feminin, Ross a uitat imediat de ce coborâse.

— Domnişoară Sydney... a început el.

— Cravatele, a spus ea pocnind din degetele subţiri, amintindu-şi că le luase din dulap. Le-am spălat şi le-am călcat ieri, dar am uitat să le pun la loc. O trimit imediat pe Lucie cu ele.

— Mulţumesc, a spus Ross, a cărui atenţie fusese distrasă de o şuviţă care i se desprinsese din coc. Era tentat să întindă mâna şi să şi-o răsucească pe deget, în joacă.

— Trebuie însă să-ţi spun că unele cravate au dispărut.

— Au dispărut? a întrebat el încruntat.

— Le-am dat unui negustor de haine vechi. A zâmbit larg, provocându-l în tăcere să protesteze. Câteva erau foarte uzate, aproape că se destrămau. Un bărbat cu statutul tău social nu poate fi văzut purtând aşa ceva. Va trebui să-ţi cumperi unele noi.

— Înţeleg. Uşor iritat de impertinenţa ei, Ross s-a aplecat deasupra ei, sprijinindu-se cu o mână de spătarul scaunului pe care era aşezată. Deşi nu o atingea, ea se simţea prinsă într-o cursă. Ei bine, domnişoară Sydney, de vreme ce ai luat de una singură hotărârea să-mi arunci cravatele tot tu va trebui să le înlocuieşti. Ernest te va însoţi pe Bond Street

după-amiază şi poţi cumpăra câte vrei. Pune-le în contul meu. Te las pe tine să le alegi.

Ea a înclinat uşor capul, întâlnindu-i privirea. Ochii îi străluceau, anticipând expediţia de cumpărături.

— O voi face cu plăcere, domnule.

Ross îi privea chipul, nedumerit. Trecuse mult timp de când nu mai dăduse cineva atenţie unor amănunte precum cravatele sau temperatura apei lui de bărbierit. Parte din el se bucura de aceste atenţii, de care aproape că devenise dependent. Dar nu înţelegea ce motive ar fi putut avea Sophia. De ce oare îl alinta atât?

Genele lungi ale Sophiei s-au plecat, insistând asupra zonei în care pieptul i se vedea prin cămaşa descheiată. Respiraţia i s-a accelerat uşor, trădând-o. Lui Ross i-a trecut prin minte să o ia în braţe şi să-i acopere gura cu a lui. Dar trecuse mult prea mult timp de când îi făcuse asemenea avansuri unei femei şi nu era complet sigur că ea ar fi fost prea încântată.

— Domnişoară Sydney, a spus el în şoaptă, uitându-se în ochii ei adânci, albaştri. Data viitoare, când vei dori să-mi arunci din haine, te rog să mă previi. S-a dat puţin mai aproape şi a adăugat, zâmbind şmechereşte: nu cred că ţi-ai dori să cobor într-o zi fără pantaloni.

*

Spre nefericirea lui Ross, el nu era singurul bărbat care să aprecieze farmecul Sophiei. Aşa cum prevăzuse Morgan, agenţii îi dădeau târcoale asemenea lupilor înfometaţi. Dimineţile, înainte să-i dea lui Ross raportul de la ora nouă, aşteptau cuminţi la uşa bucătăriei orice rămăşiţă rămasă de la micul dejun. O tachinau, flirtau cu ea, îi povesteau

întâmplări de-ale lor, mult exagerate.

Descoperiseră că Sophia se pricepea să trateze răni minore; aşa că începuseră să inventeze dureri sau suferinţe. După trei glezne sucite, câteva comprese şi un roşu în gât, Ross şi-a pierdut cumpătul.

— Spune-le tuturor agenţilor, s-a răstit el la Vickery, că i-am interzis domnişoarei Sydney să mai trateze vreun aşa-zis bolnav. Ai înţeles?

— Da, domnule. Vickery îl privea amuzat. Nu te-am mai văzut demult atât de nervos, sir Ross.

— Nu sunt deloc nervos!

— Te răsteşti şi înjuri, a continuat Vickery. Cum altfel poţi numi asta?

Ross s-a străduit să se liniştească. Cu mari eforturi a reuşit să-şi moduleze vocea.

— Am ridicat tonul doar ca să mă fac înţeles, a spus printre dinţi. Sunt convins că agenţii mei se prefac că sunt răniţi sau bolnavi doar ca să fie îngrijiţi de domnişoara Sydney. Iar ea are deja destule responsabilităţi. Nu vreau să fie deranjată mereu de o turmă de idioţi care lucrează pentru mine.

— Am înţeles, domnule, i-a răspuns Vickery ferindu-şi faţa, nu înainte ca Ross să-i observe zâmbetul.

Şi printre poliţiştii care patrulau se dusese vestea că sir Ross avea o nouă angajată tare drăguţă, aşa că a fost asaltată curând şi de ei. I-a tratat pe toţi cu aceeaşi politeţe prietenoasă. Ross şi-a dat seama că se proteja cu mare grijă – şi îşi proteja şi inima. După cum fusese tratată de fostul ei logodnic, următorul bărbat din viaţa ei trebuia să lupte din greu ca să-i câştige încrederea.

Ross era tot mai curios în ceea ce-l privea pe acel bărbat care o trădase: cum arăta, ce anume o atrăsese la el. Nu se

mai putuse abţine, aşa că o întrebase pe Eliza dacă îi povestise ceva despre el. Era ziua liberă a Sophiei şi ieşise pe Bond Street, însoţită de Ernest. Casa din Bow Street părea ciudat de goală fără ea şi deşi trecuse abia o jumătate din zi, Ross s-a trezit uitându-se nerăbdător la ceas.

Auzind întrebarea, bucătăreasa a zâmbit.

— Şi dacă mi-a povestit câte ceva, înseamnă că a avut încredere în mine. Mai mult decât atât, n-am uitat predica ţinută cu o lună în urmă, despre cât sunt de bârfitoare şi nici că am promis să mă îndrept.

Ross o privise cu asprime.

— De ce ţi-ai adus aminte de asta tocmai acum, când mă interesează în sfârşit una din bârfele tale?

Ea a râs, arătându-şi dinţii strâmbi.

— Ce anume aţi vrea să ştiţi?

Ross a încercat să nu-şi schimbe expresia.

— Te întrebam doar din politeţe, pentru că mă interesează binele ei.

Eliza a pufnit amuzată.

— Vă spun, dar să nu mă daţi de gol, domnule. Altfel o păţesc. Îl chema Anthony. Se pare că era tânăr şi frumos, cu părul blond. Îi plac blonzii, să ştiţi.

Ross a primit încruntat informaţia.

— S-au întâlnit pe când domnişoara Sophia ieşise la plimbare iar el călărea prin pădure. A fermecat-o... i-a recitat poezii şi chestii din astea.

Ross a mormăit nemulţumit. Imaginea Sophiei în braţele altui bărbat – unul blond, care recita poezii – l-a lovit ca un trăsnet.

— Din nefericire a uitat să-i spună că era căsătorit.

— Da. Laşul de el a părăsit-o după ce a profitat de naivitatea ei – şi nu s-a obosit să-i spună că avea o soţie.

Domnişoara Sophia spune că nu se va mai îndrăgosti niciodată.

— Se va mărita într-o bună zi, i-a răspuns cinic Ross. Este doar o chestiune de timp.

— Da, probabil că se va mărita, a spus Eliza la rândul ei, pragmatică. Eu spuneam că nu va mai *iubi* niciodată.

El a ridicat din umeri, nepăsător.

— Dacă e să te căsătoreşti, e mai bine să ai alte motive în afara iubirii.

— Exact asta spunea şi domnişoara Sophia. Eliza s-a îndreptat spre uşă, adăugând cu sinceritate: cât de raţionali puteţi fi, amândoi! S-a îndepărtat chicotind.

*

După două săptămâni de cercetări asidue, agenţii Sayer şi Gee au reuşit în sfârşit să-l localizeze pe Nick Gentry. Prin toate saloanele şi tavernele s-a răspândit imediat vestea că fusese dus în Bow Street şi interogat. În clipa în care ajunsese fusese dus direct în camera de interogatoriu, încăpere pe care Sophia nu fusese lăsată să o vadă măcar. Bineînţeles că fusese curioasă, dar sir Ross îi poruncise să se ţină cât mai departe.

Auzind că Nick Gentry fusese întemniţat, o mulţime de pungaşi s-a strâns în faţa casei cu numărul trei şi a blocat stradă, nelăsând trăsurile să mai pătrundă. Gentry avea o mare influenţă, în orice colţ din oraş. Deşi se pretindea un duşman al hoţilor, făcuse de fapt multe pentru crima organizată din Londra. El conducea bandele, le spunea ce infracţiuni să comită şi când. Hoţii de buzunare, tâlharii, prostituatele şi criminalii aflau de la el de toate, de la cum să plaseze bunurile furate până la a evita să fie arestaţi.

Sophia sperase să-l zărească măcar pe faimosul infractor, dar el fusese adus în Bow Street la adăpostul întunericului. Sir Ross nu-l părăsise nicio clipă iar interogatoriul părea să se prelungească.

— Sir Ross nu-l poate reţine mai mult de trei zile, o informase Ernest, cu sufletul la gură. Va încerca din răsputeri să-l facă pe Gentry să recunoască faptul că i-a ajutat pe oamenii aceia să evadeze de la Newgate, dar nu cred că va ceda. Nu, în niciun caz!

— Pari să-l admiri pe Gentry, a remarcat Sophia.

Băiatul a roşit şi s-a gândit puţin înainte de a răspunde:

— Păi... Nick Gentry nu este chiar atât de rău precum se spune. Câteodată îi mai ajută pe oameni... le dă bani... slujbe...

— Ce fel de slujbe? l-a întrebat sec Sophia. Sunt sigură că nu e vorba de lucruri legale.

Ernest a ridicat din umeri, stânjenit.

— Îi arestează pe hoţi şi pe tâlharii de drumul mare, aşa cum fac şi agenţii.

— Din câte am auzit de la sir Ross, a murmurat Sophia, domnul Gentry îşi încurajează oamenii să comită infracţiuni, după care îi arestează. E ca şi cum şi-ar crea proprii infractori ca să poată beneficia de pe urma lor, nu ţi se pare?

Ernest i-a aruncat o privire defensivă iar apoi i-a zâmbit.

— Are şi el păcatele lui, domnişoară Sydney, dar nu e om rău. Nu ştiu cum să-ţi explic să mă înţelegi mai bine.

Sophia îl înţelegea foarte bine. Uneori o persoană era într-atât de carismatică încât lumea era tentată să-i treacă cu vederea toate păcatele. Se părea că Nick Gentry reuşise să înflăcăreze imaginaţia aristocraţilor, negustorilor şi hoţilor de buzunare deopotrivă... Toţi londonezii erau fascinaţi de

el. Iar rivalitatea lui cu sir Ross nu făcea decât să sporească totul.

Sir Ross nu a ieşit din încăpere toată ziua, doar l-a trimis din când în când pe Ernest după apă sau după vreun dosar anume. Sayer şi Gee, cei doi agenţi care îl prinseseră pe Gentry, au participat şi ei la interogatoriu, dar mai ieşeau din când în când să mai ia câte o gură de aer proaspăt.

Roasă de curiozitate, Sophia a ieşit în curtea din spatele casei cu numărul patru şi s-a apropiat de Eddie Sayer. Strigătele celor adunaţi în faţa clădirii se auzeau tot mai tare. Sophia era mulţumită că îi despărţeau porţile din fier forjat dar se temea ca nu cumva vreun protestatar să îndrăznească să escaladeze gardul.

Sayer îşi înălţase faţa spre adierea răcoroasă de primăvară şi inspira adânc. A auzit paşii Sophiei răsunând pe caldarâm şi s-a întors spre ea, zâmbind. Era un bărbat tânăr, frumos, care flirta eu orice femeie pe care o întâlnea, indiferent de vârstă, de felul în care arăta sau de faptul că era sau nu căsătorită.

— Ah, domnişoara Sydney... exact compania pe care mi-o doream. Te-ai hotărât în sfârşit să recunoşti că simţi ceva pentru mine, nu-i aşa?

— Da, i-a răspuns scurt Sophia, care învăţase că era mai bine să-i trateze pe agenţi cu aceeaşi lipsă de reverenţă pe care o manifestau şi ei. Am fost cucerită în sfârşit de atmosfera romantică de pe Bow Street. Unde anume vrei să-mi dai întâlnire, domnule Sayer?

Bărbatul a zâmbit:

— Va trebui să te dezamăgesc, din păcate, frumoasa mea. Cannon mi-a dat doar cinci minute răgaz, deci nu avem suficient timp. Asta este. Nu te arăta prea dezamăgită, te rog.

Sophia a încrucişat mâinile şi l-a privit surâzând:

— Cum merg lucrurile acolo jos?

Agentul a oftat. Părea dintr-odată foarte obosit.

— Cannon nu a reuşit să scoată prea multe de la Gentry până în clipa de faţă, dar insistă. Şi-a frecat bărbia şi a mormăit: cred că e timpul să mă întorc.

— Succes, i-a urat ea şi l-a urmărit cu privirea cum străbătea curtea.

După-amiaza era pe sfârşite iar apropierea serii îi făcuse tot mai violenţi pe cei adunaţi în stradă. De la fereastră, Sophia i-a văzut pe câţiva protestatari agitând nişte bâte. Aprinseseră chiar focuri, ici şi colo. De la taverna de peste drum li se aducea băutură gratis, aşa că băuseră deja peste măsură. Luaseră cu asalt casele aflate de o parte şi de alta şi băteau cu furie, cu pumnii şi cu bâtele în uşile baricadate.

Când s-a lăsat seara, gloata s-a dezlănţuit. Ernest şi-a făcut apariţia în casa cu numărul patru şi le-a spus tuturor să rămână înăuntru. Toţi agenţii disponibili aveau să încerce să-i disperseze pe protestatari. În cazul în care nu reuşeau aveau să ceară ajutorul armatei.

— Nu trebuie să ne facem griji, a spus Eliza, albă la faţă. Agenţii vor face faţă. Sunt oameni curajoşi. Nu avem de ce să ne temem.

— Unde este sir Ross? l-a întrebat Sophia pe Ernest, încercând să-şi păstreze calmul deşi urletele mulţimii îi puneau nervii la încercare.

— Este în continuare cu Gentry, i-a răspuns Ernest. A spus că-l împuşcă cu mâna lui înainte să apuce să năvălească gloata.

Băiatul a plecat iar Sophia s-a reîntors la fereastră. Mulţimea arunca acum cu pietre şi sticle în pereţii casei.

— E o nebunie! a exclamat ea. Sir Ross ştie oare cât de

mult au degenerat lucrurile? Nu mai durează mult şi totul se va transforma în ruină.

Cele trei femei au tresărit atunci când o piatră a spart geamul, împrăştiind cioburi pe podea.

— Dumnezeule! a exclamat Eliza.

— Ce e de făcut? a întrebat Lucie, făcând ochii mari.

— Nu staţi în dreptul ferestrei, le-a spus scurt Sophia. Mă duc după sir Ross.

De afară venea un zgomot asurzitor iar în aer plutea un fum acru. Deşi niciunul dintre protestatari nu reuşise încă să escaladeze gardul, Sophia i-a văzut rezemând o scară. Şi-a strâns fustele şi a străbătut în fugă curtea.

A deschis uşa şi a coborât scara cufundată în întuneric. A păşit cu grijă pentru că treptele erau destul de alunecoase. Pereţii erau verzi din cauza mucegaiului iar în aer plutea un miros greu, acru, de urină. Sophia a auzit câteva voci de bărbaţi, printre care şi pe cea a lui sir Ross. A urmărit geana de lumină care venea dintr-o încăpere ce semăna cu o pivniţă, în care se aflau trei celule cu gratii. De cealaltă parte a încăperii erau aşezate o masă şi scaune, chiar sub fereastra îngustă prin care răzbăteau ţipetele mulţimii.

Sophia a văzut doi agenţi, pe sir Ross şi un bărbat bine îmbrăcat, cu o atitudine insolentă. Se sprijinea cu un umăr de perete în timp ce mâinile îi erau vârâte adânc în buzunare. Probabil că el era Nick Gentry, şi-a spus Sophia. Înainte să apuce să-i vadă faţa, sir Ross s-a apropiat, din câţiva paşi rapizi.

— Ce cauţi aici? Vocea îi suna aproape sălbatic, speriind-o.

Deşi în încăpere era rece, Cannon era doar în cămaşă. Umerii şi muşchii puternici i se ghiceau prin ţesătura fină, albă. Era descheiat la gât, dând la iveală un crâmpei din

părul negru care îi acoperea pieptul. Sophia a ridicat privirea spre el. Trăsăturile îi erau feroce, ochii gri parcă îi ardeau.

— Ţi-am spus să nu cobori aici, a repezit-o el.

Deşi nu ridicase tonul, în voce i se citea furia.

— Scuze, dar trebuia să-ţi spun ceva...

— Când îţi spun să faci ceva e cazul să mă asculţi, indiferent de ce se întâmplă. Ai înţeles?

— Da, domnul şi stăpânul meu, i-a răspuns sarcastic Sophia. Spaima i se transformase în mânie. Am crezut că e necesar să te anunţ că mulţimea a luat cu asalt casa de la numărul patru. Poliţiştii nu-i mai pot ţine în frâu. Au spart toate ferestrele. Dacă nu ceri ajutorul armatei totul va fi curând mistuit de flăcări.

— Sayer, a spus şi Ross. Uită-te ce e afară. Dacă situaţia se înrăutăţeşte, trimite după garda călare. S-a întors din nou cu faţa spre Sophia: Iar *tu*... du-te înapoi şi rămâi înăuntru, până îţi spun eu.

Uimită de tonul cu care i se adresase, ea a dat scurt din cap şi a ieşit cât de repede o ţineau picioarele.

*

După ce Sophia a părăsit încăperea, Nick Gentry s-a întors cu faţa spre Ross. Până atunci privise pe geam, printre zăbrele.

— Cam frumuşică, a spus referindu-se la Sophia. Să-mi spui când termini cu ea, ca să-mi încerc şi eu norocul.

De obicei vorbele prizonierilor nu aveau niciun efect asupra lui Ross. De data aceasta, însă, nu a reuşit să se controleze. Felul în care vorbise despre Sophia, ca şi cum ar fi fost o prostituată, i-a dezlănţuit furia.

— Închide gura aia spurcată, altfel ţi-o închid eu.

Gentry a zâmbit ironic, mulţumit de efectul pe care îl avuseseră cuvintele lui.

— Toată ziua ai încercat să mă faci să vorbesc iar acum îmi spui să închid gura?

Nick Gentry era foarte bine îmbrăcat şi surprinzător de tânăr. Era un bărbat frumos, cu părul negru, ochii albaştri şi un zâmbet cuceritor. Nu vorbea ca un gentleman dar nici nu avea accent cockney, ca oamenii de rând. Ar fi putut fi confundat cu uşurinţă cu un aristocrat care-şi pierdea timpul cu jocuri de noroc şi alergând după fuste, aşteptând să intre în posesia unei moşteniri. Dar ceva pe figura lui trăda faptul că era un om al străzii... răceala din ochii lui, lipsa oricărui înţeles din zâmbetul lui. Undeva, în trecut, Nick Gentry aflase că viaţa era doar o luptă pentru dominaţie. Şi avusese de gând să învingă, după propriile reguli. Loialitatea, dreptatea, mila, toate acestea erau calităţi pe care el nu le cunoştea. Pe Ross îl uimise mereu faptul că o brută ca Gentry câştigase o asemenea susţinere din partea maselor.

Gentry a zâmbit şmechereşte, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Vei avea de furcă în seara asta, Cannon. Ascultă mulţimea... vor distruge totul în cale dacă nu-mi dai drumul.

— Nu pleci nicăieri în următoarele două zile, i-a răspuns Ross. Vei rămâne aici cât timp te pot reţine, legal vorbind. Aşa că fă-te comod.

— În cocina asta? Greu de crezut.

Capitolul 3

Sophia a descoperit, alarmată, că mulţimea se dezlănţuise. Oamenii escaladaseră gardul şi mişunau prin curte ca şobolanii. Câţiva poliţişti şi patrule călare încercau

să-i împrăştie dar eforturile lor păreau zadarnice.

S-a grăbit să intre în casa de la numărul trei, sperând că va fi în siguranţă. Din nefericire, nici acolo nu era mai bine. Peste tot răsunau strigătele furioase, fiecare încăpere, fiecare coridor părea înţesat. Agenţii îi arestaseră pe cei mai violenţi dintre protestatari şi acum îi escortau, încătuşaţi.

Vickery, grefierul, se învârtea bezmetic printre ei, încercând să scrie într-un registru numele tuturor celor care fuseseră arestaţi. A zărit-o pe Sophia şi i-a strigat ceva, dar zgomotul era asurzitor. *Du-te înapoi,* părea să fi spus, dând frenetic din mână.

Sophia s-a întors, încercând să-l asculte, dar tocmai atunci câţiva au năvălit pe uşă. A fost dată cât-colo şi abia a scăpat să nu fie călcată în picioare. Mirosul de alcool şi de trupuri nespălate umplea aerul. Sophia a fost strivită la perete, împunsă cu coatele şi cu umerii.

Încercând să nu intre în panică, Sophia s-a uitat după grefier dar acesta nu se mai vedea.

— Domnule Vickery, a strigat ea, dar vocea i s-a pierdut în hărmălaie. Domnule Vickery!

Câţiva bărbaţi au început să o pipăie, încercând să-i rupă corsetul. Mâneca rochiei s-a rupt iar vederea umărului gol a părut să-i înfierbânte şi mai tare. Sophia încerca să se ferească dar era prinsă cu spatele la perete. Cineva a tras-o tare de păr, făcând-o să-i dea lacrimile.

— Luaţi mâinile de pe ea! a strigat unul dintre agenţi, luptându-se să ajungă la ea. Nenorociţilor!

Sophia s-a întors cu faţa la perete, lipindu-şi obrazul de zid. Încerca să respire, dar era strivită de ceilalţi. Simţea cum coastele erau pe cale să-i trosnească. Mintea i se înceţoşase, nu mai putea gândi limpede.

— Lăsaţi-mă în pace, a suspinat ea. Opriţi-vă, *opriţi-vă*!

Brusc apăsarea a dispărut şi i-a auzit pe cei din jurul ei gemând. Întorcându-se, Sophia a văzut o siluetă masivă care răzbătea prin marea de oameni. Era sir Ross, iar privirea îi era aţintită asupra Sophiei. Avea o expresie stranie şi violentă deopotrivă. Îşi croia drum prin mulţime fără să-i pese că lăsa în urmă o grămadă de lovituri şi de nasuri însângerate.

A ajuns la Sophia şi a luat-o în braţe, protejând-o ca într-o colivie între trupul lui şi perete. Ea s-a agăţat de el cu un oftat de uşurare. Era doar în cămaşa albă prin care răzbăteau căldura şi aroma pielii lui. S-a lipit de pieptul lui şi l-a auzit ţipând spre protestatari că Nick Gentry avea să rămână în custodia lui şi că toţi cei care se aventurau în clădire urmau să fie arestaţi şi duşi la Newgate. Cuvintele lui au avut un efect imediat. Intruşii au început să plece grăbiţi, pentru că nu voiau să se trezească la închisoarea căreia i se mai spunea şi *temniţa de piatră*.

Sophia rămăsese cu obrazul lipit de pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii. Nările îi erau pline de mirosul proaspăt de săpun de bărbierit, aromă de cafea şi un uşor iz de transpiraţie. Părul creţ de pe piept o gâdila. Anthony nu avusese deloc păr pe piept. Cum era oare să te lipeşti de o pădure de păr creţ, aspru? Înghiţind cu greutate, Sophia a ridicat privirea spre faţa lui, cu barbă de-o zi. Mâna lui mare rămăsese lipită de spatele ei iar Sophia s-a gândit înfiorată la ce-ar fi fost dacă i-ar fi cuprins sânul în palmă, dacă s-ar fi jucat cu sfârcul ei...

Dumnezeule – cuvintele încercau să-i ajungă la creier – *nu te gândi la asta, nu*! *Dar* trupul ei simţea o durere stranie, caldă, care abia dacă o mai lăsa să respire. Abia se abţinea să nu-l îmbrăţişeze şi să-i strivească gura cu sărutul ei.

— Totul va fi bine, i-a şoptit el la ureche. Nu te teme.

Crezuse că tremura de spaimă. Mai bine să o creadă o laşă prostuţă decât să bănuiască adevărul. Jenată, Sophia a încercat să se liniştească. Şi-a umezit buzele uscate şi a vorbit, cu gura îngropată în cămaşa lui.

— Bine că te-ai hotărât în sfârşit să faci ceva, i-a spus încercând să pară cât mai obraznică. Ai aşteptat cam mult.

Ross a scos un sunet care ar fi putut fi luat drept iritare sau amuzament.

— Eram ocupat cu Gentry.

— Credeam că o să sfârşesc strivită.

El a strâns-o şi mai tare în braţe.

— Acum eşti în siguranţă. Nimeni nu-ţi va face vreun rău.

Dându-şi seama că era mai mult decât dornic să o aline, Sophia s-a hotărât că era o bună ocazie să apeleze la latura lui protectoare. Îl cunoştea prea bine şi ştia că nu va rezista în faţa unei doamne aflate la ananghie. Deşi se simţea în continuare copleşită de ruşine, a continuat să se agaţe de el, ca şi cum s-ar fi temut peste poate.

— Am strigat la Vickery dar nu m-a auzit, a spus ea pe un ton plângăreţ.

El i-a şoptit liniştitor la ureche şi a mângâiat-o pe spate. Deşi încerca să ignore plăcerea provocată de atingerea lui, Sophia a închis ochii, întrebându-se cât mai putea să îndure o asemenea stare de bine. Îşi simţea sânii îngreunaţi iar sfârcurile i se întăriseră.

Ross i-a atins cu blândeţe o şuviţă care îi alunecase pe umăr. Atingerea degetelor lui i-a produs un nou val de senzaţii prin tot corpul.

— Ai fost cumva rănită în învălmăşeală, Sophia?

— Sunt... Doar m-au zgâriat puţin. Prefăcându-se copleşită, ea şi-a pus mâinile pe după gâtul lui şi l-a ţinut

strâns. Apropierea de trupul masiv de bărbat a făcut-o să se simtă protejată, în siguranţă. Ar fi vrut să rămână pentru totdeauna îmbrăţişaţi. Era duşmanul ei, şi-a amintit, dar pentru moment acest lucru nu mai conta.

Sir Ross a aruncat o privire în jur. Coridorul începea să se golească. S-a aplecat să o ridice în braţe.

— Nu e nevoie, domnule... Pot să merg şi singură. Eu...

I-a ignorat protestele şi a purtat-o în braţe de-a lungul holului. Era o femeie obişnuită să se descurce singură, aşa că postura de domniţă neajutorată i se părea destul de stânjenitoare. Dar trebuia să-şi atingă scopul. Roşie la faţă, Sophia s-a agăţat de umerii lui puternici. Din fericire, poliţiştii şi agenţii erau mult prea ocupaţi ca să le mai dea şi lor atenţie.

Sir Ross a dus-o în braţe pe hol, apoi pe scări. Când au ajuns în biroul lui, a lăsat-o cu grijă jos.

— Te simţi bine?

Ea a dat din cap. Inima continua să-i bată cu putere.

— Vreau să discutăm ceva, i-a spus el încet. Când ai venit mai devreme în camera de interogatoriu era un moment foarte tensionat iar eu...

— Îmi pare rău.

— Lasă-mă să termin. A zâmbit. N-am mai cunoscut pe nimeni care să mă întrerupă atât de des.

Sophia a reuşit să-şi ţină gura închisă iar zâmbetul lui a devenit şi mai larg.

— Să-l interoghezi pe Gentry nu este nici pe departe o ocupaţie plăcută. Am fost indispus toată după-amiaza iar vederea ta acolo a fost ultima picătură. Îmi pierd rareori cumpătul şi regret că s-a întâmplat tocmai în faţa ta.

Sophiei nu-i venea să creadă că un bărbat cu poziţia lui îşi cerea scuze pentru atâta lucru. Şi-a umezit buzele şi l-a

întrebat:

— De ce era atât de important să mă ţin departe de locul acela?

El s-a jucat câteva clipe cu părul care-i cădea peste umeri. Degetele lui lungi mângâiau şuviţele mătăsoase de parcă ar fi fost petalele înmiresmate ale unei flori.

— Când te-am angajat mi-am promis că te voi proteja. Există anumite lucruri la care o femeie nu ar trebui să fie expusă niciodată. Iar acolo se aflau câţiva dintre cei mai răi oameni de pe acest pământ.

— Cum ar fi Nick Gentry?

Sir Ross s-a încruntat.

— Da. Mi se pare destul de rău că eşti expusă zilnic în faţa celor care trec prin biroul din Bow Street. Nu voi admite însă să te afli în apropierea unuia ca Nick Gentry.

— Nu mai sunt un copil neajutorat. Sunt o femeie care a împlinit deja douăzeci şi opt de ani.

Ochii lui au strălucit amuzaţi.

— În ciuda vârstei tale respectabile, aş vrea să-ţi păstrezi inocenţa cât mai mult timp.

— Dar nu sunt deloc inocentă. Iar tu ştii prea bine asta, doar ţi-am povestit despre trecutul meu.

El i-a cuprins faţa între palme.

— *Eşti* o inocentă, Sophia. Aşa cum ţi-am spus de la început, n-ar trebui să lucrezi aici. Ar trebui să te măriţi cu un bărbat care să aibă grijă de tine.

— Nu vreau să mă mărit niciodată.

— Nu? El nu a râs, spre marea ei mirare. De ce nu? Pentru că ai fost dezamăgită în dragoste? Vei uita, cu timpul.

— Crezi? l-a întrebat, fără să fie prea convinsă de asta. Nu devenise sceptică în privinţa iubirii din cauza a ceea ce aflase despre Anthony. Ci din cauza a ce aflase despre ea

însăşi.

— Există o mulţime de bărbaţi demni de încrederea ta, a continuat el serios. Bărbaţi care să-ţi ofere respectul şi onestitatea pe care le meriţi. Într-o zi vei întâlni un asemenea bărbat şi te vei căsători cu el.

Sophia i-a aruncat o privire provocatoare, printre gene:

— Şi cine va mai avea grijă de tine, după plecarea mea?

El a râs şi şi-a coborât mâinile de-a lungul corpului, continuând să o fixeze cu privirea.

— Nu-ţi poţi petrece tot restul vieţii lucrând pentru un magistrat morocănos de pe Bow Street.

Sophia a râs de descrierea pe care Ross şi-o făcuse lui însuşi. Nu l-a contrazis însă ci s-a dat un pas înapoi, uitându-se de jur-împrejur prin biroul lui.

— Trebuie să fac curat.

Sir Ross a clătinat din cap.

— E târziu. Şi ai nevoie de odihnă. Totul poate aştepta până mâine.

— Foarte bine. Mă retrag la culcare... doar dacă şi tu vei face la fel.

Lui nu a părut să-i convină sugestia ei.

— Nu pot. Mai am multe de făcut. Noapte bună, domnişoară Sydney.

Sophia ştia că ar fi trebuit să-l asculte fără comentarii, dar cearcănele lui adânci erau o dovadă că era extenuat. Dumnezeule, chiar trebuia să muncească atât de mult?

— Nu am nevoie de mai mult somn ca tine, domnule. Dacă rămâi treaz până târziu pot şi eu să fac la fel. Am şi eu destulă treabă de făcut.

El s-a încruntat:

— Du-te la culcare, domnişoară Sydney.

Sophia nici măcar nu a clipit.

— Odată cu tine.

— Ora mea de culcare nu are nicio legătură cu a ta, i-a spus el. Asta dacă nu vrei să te culci cu mine.

Clar, remarca era menită să o intimideze şi să o reducă la tăcere.

Prin minte i-a trecut un răspuns necugetat, unul atât de îndrăzneţ încât a trebuit să-şi muşte limba. După care şi-a spus: *de ce nu*? Era timpul să-şi mărturisească interesul în ceea ce-l privea... să avanseze cu un pas în planul de a-l seduce.

— Bine, i-a răspuns repede. Dacă asta trebuie să fac doar ca să te odihneşti puţin, fie.

El a pălit. Tăcerea prelungită care a urmat a fost dovada faptului că-l luase prin surprindere. *Dumnezeule,* şi-a spus, panicată. *De data asta chiar am făcut-o.* Nu putea să prevadă ce anume avea să-i răspundă sir Ross. Pentru că era un gentleman era foarte probabil să o refuze. Şi totuşi ceva în expresia lui, strălucirea gri din ochii lui – toate o făceau să se întrebe dacă nu cumva avea de gând să dea curs invitaţiei. Iar dacă o făcea, ea trebuia să se ţină de cuvânt şi să se culce cu el. Gândul îi sfâşia sufletul. Era adevărat, asta urmărise, asta îşi propusese, dar acum era brusc îngrozită.

Îngrozită pentru că-şi dădea seama cât de mult îl dorea.

Sir Ross s-a apropiat încet iar ea s-a dat câţiva paşi înapoi, lipindu-se cu spatele de uşă. Privirea lui nu s-a desprins de chipul ei îmbujorat. Şi-a pus mâinile de-o parte şi de alta a uşii, în dreptul capului ei.

— Dormitorul meu sau al tău? a întrebat-o încet.

Se aştepta probabil ca ea să dea înapoi, să se bâlbâie, să o ia la fugă.

A strâns din pumni.

— Pe care-l preferi?

El a înclinat uşor capul şi a studiat-o, cu ochi mângâietori.

— Patul meu este mai mare.

— Oh, a fost tot ce-a reuşit ea să articuleze. Inima îi bătea atât de tare încât era pe punctul să-i iasă din piept.

A privit-o de parcă ar fi fost în stare să-i citească fiecare gând, fiecare emoţie.

— Şi totuşi, a continuat el, dacă ne culcăm în acelaşi pat mă îndoiesc că ne vom odihni câtuşi de puţin.

— P-probabil că nu, a încuviinţat ea.

— Aşa că ar fi mai bine să revenim la aranjamentul iniţial.

— Cel iniţial...?

— Tu te vei duce în patul tău iar eu într-al meu.

A răsuflat uşurată, deşi în adâncul sufletului era dezamăgită.

— Nu stai târziu, bine?

El i-a zâmbit din nou.

— Dumnezeule, cât poţi fi de tenace! Dar nu vreau să te supăr. Mă tem de consecinţe. I-a deschis uşa. Mai e ceva, domnişoară Sydney.

Sophia s-a întors spre el.

— Da, domnule?

A întins mâna spre ea şi i-a cuprins ceafa. Sophia a fost mult prea uimită ca să se mai poată mişca sau să mai poată respira. El a coborât capul spre ea şi a atins-o doar cu buzele, dar ea se simţea neajutorată, de parcă ar fi fost legată de el cu lanţuri groase.

Nu avusese timpul necesar să se pregătească... era lipsită de apărare, înmărmurită, nu putea să nu-i răspundă. La început buzele lui au fost blânde, extrem de atente, ca şi cum se temea să nu o rănească. Apoi a încercat să o

determine să-i ofere mai mult. Gustul lui, aroma vagă de cafea, toate o ameţeau ca un drog. Vârful limbii lui a început să exploreze, să o guste. Anthony nu o sărutase niciodată aşa. Ameţită de pasiune, Sophia s-a lipit şi mai strâns de el, agăţându-se de gâtul lui.

Cu un sunet înfundat, Ross a prins-o brusc de umeri şi a îndepărtat-o de el, ignorându-i protestele. Privirea Sophiei a întâlnit-o pe a lui într-un moment de uimire. Liniştea era tulburată doar de răsuflările lor întretăiate. Niciun bărbat nu o mai privise astfel, ca şi cum ar fi vrut să o posede cu totul, fiecare centimetru din corp şi din suflet. Puterea răspunsului trupului ei o speria, dorinţele ei nemărturisite o şocau.

Sir Ross a privit-o fără să-i zâmbească.

— Noapte bună, Sophia.

A murmurat ceva în semn de răspuns şi s-a îndepărtat repede, fără să alerge. Era încă tulburată atunci când a ajuns la casa cu numărul patru.

Absentă, a remarcat că mulţimea se împrăştiase iar pe stradă era din nou ordine. Patrulele călare îşi făcuseră datoria.

A intrat în casă şi a văzut că Eliza şi Lucie măturaseră deja cioburile şi astupau ochiul de fereastră cu un cearşaf.

— Domnişoară Sophia! a exclamat Eliza văzându-i rochia sfâşiată şi părul răvăşit. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, i-a răspuns Sophia, distrasă. A întins mâna după mătură, dar cele două femei au gonit-o de acolo, insistând că avea nevoie de odihnă. Le-a ascultat fără prea mare tragere de inimă, şi-a aprins o lumânare şi a pornit-o spre camera ei.

Picioarele îi erau de plumb în timp ce urca treptele. A ajuns în cameră, a închis cu grijă uşa în urma ei şi a pus sfeşnicul pe măsuţa de la capul patului.

Amintirile nu-i dădeau pace... Ochii lui zâmbitori, gri, felul în care pieptul îi urca şi îi cobora în ritmul respiraţiei, căldura gurii lui, plăcerea sărutului...

Anthony îi povestise despre experienţele lui cu alte femei, despre cât de bun amant era, dar Sophia înţelegea acum că erau doar laude deşarte. În doar câteva minute, sir Ross o tulburase mai mult decât reuşise vreodată Anthony... şi o lăsase cu promisiunea nespusă pentru mai mult de atât... O speria gândul că după ce va împărţi patul cu el nimic nu va mai fi la fel. Pe jumătate furioasă, pe jumătate disperată, Sophia s-a întrebat de ce sir Ross nu putea fi bărbatul fudul şi prost pe care şi-l imaginase ea. Avea să-i fie îngrozitor de greu să-l trădeze iar experienţa aceasta urma să o schimbe pentru totdeauna.

S-a schimbat în cămaşă de noapte, şi-a periat părul şi şi-a spălat faţă cu apă rece. Trupul ei mai păstra încă amintirea atingerilor lui, urma buzelor lui. Oftând, a luat cu ea lumânarea şi s-a apropiat de fereastră. A dat perdeaua deoparte. Casa de la numărul trei era cufundată în întuneric, doar din biroul lui Ross străbătea lumina lămpii de birou.

Conturul feţei lui se ghicea în semiîntuneric.

Tot mai lucrează, şi-a spus nemulţumită. Nu avea de gând să-şi ţină promisiunea şi să se odihnească?

Parcă simţind că era privit, sir Ross a ridicat capul şi a privit pe fereastră. O clipă mai târziu a făcut, ironic, o plecăciune plină de reverenţă, apoi a stins lampa de birou, lăsând încăperea într-un întuneric adânc.

Capitolul 4

Ross l-a chestionat cu perseverenţă pe Nick Gentry timp de trei zile. De obicei, chiar şi cele mai dure caractere cedau

în acest interval de timp. Numai că Nick Gentry făcea parte dintr-o altă categorie decât cei pe care îi întâlnise Ross până atunci. Părea clădit din fier, extrem de relaxat, genul de bărbat care nu avea motive să se teamă şi nici nimic de pierdut. Ross încercase din greu să-şi dea seama ce anume putea conta pentru el, ce slăbiciuni ar fi putut să aibă, dar nimic. Ore întregi îl interogase în legătură cu hoţiile pe care se spunea că le-ar fi comis, cu trecutul lui, cu benzile de infractori din Londra, dar fără rezultat.

Pentru că toată lumea ştia că Gentry era închis în Bow Street şi toţi ochii erau aţintiţi asupra lor, Ross nu a îndrăznit să-l reţină nicio clipă peste cele trei zile legale. În cea de-a treia dimineaţă, Ross a dat ordin ca Gentry să fie eliberat, la o oră la pare să poată fi evitate demonstraţiile de bucurie ale susţinătorilor lui.

Cu chipul împietrit, lipsit de orice expresie, Ross a intrat în biroul său fără să se mai oprească să ia micul dejun. Nu voia să mănânce, să stea la căldură, în bucătărie şi să se bucure de mici atenţii din partea Sophiei. Voia doar să se afunde în muncă, în acea zi Grant Morgan era magistratul de serviciu, lucru pentru care Ross era profund recunoscător. Nu avea dispoziţia necesară să judece cazuri minore, să asculte depoziţii, să le pună întrebări celor vinovaţi şi nevinovaţi deopotrivă. Voia să fie singur, în biroul lui.

Aşa cum îi stătea în obicei, Morgan a trecut pe la el înainte de a merge la tribunal. Lui Ross îi făcea plăcere compania lui, pentru că se număra printre puţinii care îi înţelegeau determinarea de a-l prinde pe Nick Gentry. În ultimele şase luni, de când fusese avansat de la simplu agent la magistrat asistent, Morgan se dovedise demn de încrederea lui Ross. Ca agent, Morgan era recunoscut pentru curaj şi inteligenţă, dar şi pentru impulsivitate. Unii critici

fuseseră de părere că nu era potrivit, din punct de vedere al temperamentului, pentru postul de magistrat pe Bow Street.

— Slăbiciunea ta, îi spusese adesea Ross, constă în faptul că te hotărăşti mult prea repede, înainte de a cântări atent toate dovezile.

— Mă bazez pe instinct, ripostase Morgan.

— Instinctul este un lucru bun, îi răspunsese sec Ross, dar trebuie să ai mintea deschisă. Instinctul nimănui nu este infailibil.

— Nici măcar al tău? venise întrebarea bine ţintită.

— Nici măcar.

Morgan se maturizase rapid, transformându-se într-un bărbat mai hotărât, mai flexibil. Ca magistrat era chiar mai aspru în decizii decât Ross, însă era foarte corect. Într-o bună zi, când Ross avea să se retragă, putea lăsa totul în mâinile lui Morgan, fără urmă de regret. Dar asta urma să se întâmple peste destulă vreme. Ross nu se grăbea deloc să lase locul liber.

În timp ce stăteau de vorbă s-a auzit o bătaie în uşă.

— Intră, a spus scurt Ross.

Sophia a intrat în cameră, aducând un ibric cu cafea aburindă. Ross a simţit un val de plăcere la vederea ei. Silueta ei frumoasă era acoperită de o rochie cu mâneci lungi, cu pliseuri, de culoare gri. Culoarea închisă a materialului rochiei dădea ochilor ei o strălucire aparte, de safir. Părul ei de aur, strălucitor, era ascuns aproape, complet de boneta pe care ar fi vrut să i-o smulgă de pe cap, imediat.

După ce se sărutaseră, cu două seri în urmă, Ross şi Sophia se evitaseră reciproc. Ross încercase să se concentreze asupra muncii lui. Pe de altă parte, i se păruse evident că pe Sophia episodul o iritase. De atunci nu-i mai

căutase privirea şi îi văzuse mâinile tremurând atunci când îi servise micul dejun, în dimineaţa următoare.

Şi totuşi nu păruseră să-i displacă săruturile lui. Ba chiar din contră. Îi răspunsese cu o dulceaţă care îl stârnise şi mai tare. La început, pe Ross îl uimise felul şcolăresc, neexperimentat în care săruta ea. Poate că iubitului ei nu-i plăcuse să sărute, sau poate nu se pricepuse şi de aceea Sophia nu învăţase prea multe de la el. Şi totuşi, era cea mai dezirabilă femeie din câte întâlnise vreodată.

— Bună dimineaţa, a spus Sophia, privindu-l mai întâi pe Morgan şi apoi uitându-se spre Ross. I-a umplut cana goală de pe birou. M-am gândit că ţi-ar prinde bine o cafea proaspătă înainte să plec.

— Unde te duci? a întrebat-o Ross morocănos, dându-şi seama că era ziua ei liberă.

— Mă duc la piaţă, pentru că Eliza nu este în stare. A alunecat pe scări şi s-a lovit rău la genunchi. Cred că se va vindeca repede, dar trebuie să aibă grijă să nu stea prea mult în picioare.

— Cine te însoţeşte?

— Nimeni, domnule.

— Nici Lucie?

— E la ţară, să-şi viziteze părinţii, i-a reamintit Sophia. A plecat ieri dimineaţă.

Ross cunoştea bine Convent Market, cu hoţii de buzunare, mulţimea de pierde-vară şi cerşetorii care mişunau printre arcade. O femeie ca Sophia nu era în siguranţă acolo, mai ales că venise de curând în oraş. Ar fi putut fi jefuită sau chiar violată. Inima i-a stat în loc la acest gând.

— Nu mergi nicăieri singură, i-a spus scurt Sophiei. O să ai de furcă cu toţi nemernicii de pe-acolo.

— Eliza merge adesea singură la piaţă şi nu am auzit să fi avut vreo problemă.

— Nu-ţi pot răspunde fără să fac o referire care să n-o flateze deloc pe Eliza, aşa că mai bine tac. Şi totuşi, nu vei merge singură în Covent Garden. Te va însoţi unul dintre agenţi.

— Sunt plecaţi cu toţii, a intervenit şi Morgan, uitându-se când la unul când la celălalt, plin de interes.

— Chiar toţi? a întrebat nervos Ross.

— Da. Chiar tu l-ai trimis pe Flagstad la Banca Angliei, pe Ruthven să ancheteze o tâlhărie iar pe Gee...

— Ernest unde este?

Morgan a făcut un gest, a zădărnicie.

— Ernest duce materialele pentru ziar la tipografie.

Ross s-a întors din nou spre Sophia.

— Trebuie să-l aştepţi pe Ernest să se întoarcă. Va merge el cu tine la piaţă.

— Nu cred să ajungă mai devreme de prânz, a spus ea indignată. Iar eu nu pot aştepta atât. Legumele cele mai bune se găsesc doar dimineaţa. Cred că au început deja să-şi strângă tarabele.

— Mare păcat, a spus Ross fără să pară prea impresionat. Dar nu pleci nicăieri de una singură. Am spus.

Sophia s-a aplecat peste biroul lui. Era pentru prima oară în ultimele două zile când îi căuta înadins privirea. Ochii îi străluceau, provocându-l.

— Când ne-am cunoscut m-am întrebat dacă ai şi tu vreun defect. Acum am aflat că ai.

— Oh? şi-a arcuit el sprâncenele. Şi care ar fi acesta?

— Eşti poruncitor, îţi dai aere de stăpân şi eşti extrem de încăpăţânat.

Morgan a întrerupt-o, pufnind în râs.

— Şi ţi-a trebuit *o lună întreagă* ca să ajungi la această concluzie, domnişoară Sydney?

— Nu-mi dau aere de stăpân, a contracarat Ross. Numai că ştiu ce e mai bine pentru fiecare.

Sophia a râs şi l-a privit cu atenţie în liniştea care a urmat. Ross i-a pândit următoarea mişcare, fascinat de cuta fină care îi apăruse între sprâncene. După care fruntea i s-a luminat, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie care o mulţumea:

— Foarte bine, sir Ross. Nu voi merge singură la piaţă. Mă va însoţi singurul bărbat disponibil – tu. Ne întâlnim în faţa uşii, în zece minute.

Lăsat fără replică, Ross a urmărit-o cu privirea cum ieşea din birou. Fusese tras pe sfoară – şi cu câtă îndemânare! Pe de altă parte, trecuse destulă vreme de când o femeie încercase să-l manipuleze – şi să reuşească. Iar lui acest lucru îi făcea plăcere acum, fără să ştie din ce motiv.

După ce uşa s-a închis în urma Sophiei, Morgan s-a întors să-l privească pe Ross.

— Ce te holbezi aşa? a mormăit Ross.

— Nu te-am mai auzit niciodată ciorovăindu-te aşa.

— Nu mă ciorovăiam, purtam o discuţie.

— Exact asta făceai, într-o manieră care poate fi catalogată drept flirt.

Ross s-a strâmbat.

— Discutam despre siguranţa ei. E cu totul altceva decât un flirt.

Morgan a zâmbit cu subînţeles.

— Cum spui tu.

Ross a dus cana la gură şi a golit-o pe jumătate dintr-o singură înghiţitură. S-a ridicat de pe scaun, a luat haina de pe spătar şi a îmbrăcat-o.

Morgan îl privea surprins.

— Unde te duci, Cannon?

Ross i-a împins o mână de documente peste masă.

— La piaţă, bineînţeles. Uită-te pe hârtiile astea, te rog.

— Dar... dar... Din câte îşi amintea Ross, era pentru prima oară de când se cunoşteau că Morgan rămăsese fără replică. Trebuie să mă pregătesc pentru tribunal!

— Şedinţa începe abia peste un sfert de oră, i-a răspuns Ross. De cât timp ai nevoie, pentru numele lui Dumnezeu? A ieşit surâzând din birou, simţindu-şi inima ciudat de uşoară.

*

Sophia o însoţise de câteva ori pe Eliza la piaţă, aşa că era familiarizată cu locul, cu arcadele care dădeau în aşa-zisele piaţete de pe laterală. Cele mai frumoase flori şi cele mai proaspete fructe şi legume se găseau acolo. Peste tot se învârteau nobili, hoţi de buzunare, oameni de teatru, scriitori şi prostituate. Diferenţele de clasă socială păreau să fi dispărut în Covent Garden iar atmosfera era destinsă, ca de carnaval.

În acea zi o trupă de circari dădea un mic spectacol: doi jongleri, un clovn, chiar şi un înghiţitor de săbii. Sophia l-a urmărit cum îşi vâra sabia pe gât şi cum a scos-o, cu iscusinţă. A clipit, aşteptându-se să-l vadă cum îşi scuipa maţele afară. În loc de asta, bărbatul i-a zâmbit şi a făcut o plecăciune, prinzând cu îndemânare şi moneda pe care i-o aruncase sir Ross.

— Cum reuşeşte? l-a întrebat Sophia.

El a zâmbit, văzând-o că făcuse ochii mari.

— În majoritatea cazurilor, înghit înainte un tub din plastic, pe post de teacă.

— Ugh... S-a cutremurat şi l-a luat de braţ, îndrumându-

l spre tarabele cu fructe. Trebuie să ne grăbim. Nu m-ar surprinde să se fi terminat deja merele.

În timp ce Sophia trecea de la o tarabă la alta, sir Ross o urma îndatoritor. Nu s-a amestecat în târguielile ei, a aşteptat răbdător ca ea să se tocmească pentru cel mai mic preţ şi cea mai bună calitate. I-a dus coşul plin cu de toate, iar ea punea şi punea: fructe şi legume, o roată de caşcaval, un calcan măricel învelit într-o hârtie maro.

În clipa în care lumea şi-a dat seama că faimosul magistrat şef din Bow Street se afla acolo, au început să se audă voci cu accent cockney, răsunând într-un cor vesel. Vânzătorii de la tarabe şi cumpărătorii îl strigau, îl trăgeau de mânecă. Toţi păreau să-l fi cunoscut personal, sau cel puţin aşa pretindeau, iar Sophia s-a trezit deodată cu o mulţime de cadouri: un măr în plus, o legătură de salvie, o scrumbie afumată.

— Am ceva pentru dumneata! era o propoziţie repetată adesea. Curioasă, Sophia l-a întrebat care era motivul.

— Sunt darurile lor, răsplată pentru o favoare.

— Le-ai făcut favoruri tuturor acestor oameni?

— Multora, a recunoscut el.

— Cum ar fi?

A ridicat din umeri.

— Fii sau nepoţii unora dintre ei au încălcat măcar o dată legea. Hoţie, vandalism, lucruri de genul acesta. Pedeapsa obişnuită pentru astfel de fapte este fie biciuirea fie întemniţarea, iar închisoarea i-ar perverti şi mai mult. Numai că eu i-am trimis să se înroleze în armată sau marină, să se pregătească pentru a deveni ofiţeri.

— Şi le-ai dat şansa unei noi vieţi, a spus Sophia. Ce plan minunat!

— A funcţionat foarte bine până acum, i-a răspuns Ross

şi a încercat să schimbe subiectul. Uită-te la taraba de acolo, cea cu peşti afumaţi. Ştii să găteşti kedgeree, felul acela de mâncare indiană?

— Bineînţeles, a spus Sophia. Dar nu mi-ai povestit totul despre faptele tale bune.

— N-am făcut nimic demn de laudă. A fost doar o chestiune de bun simţ. Este evident că dacă trimiţi un băiat la închisoare, alături de criminali, o să ducă la coruperea lui. Şi chiar dacă legea nu face distincţie între faptele comise de copii şi cele ale adulţilor, trebuie să ne gândim mai mult la cei aflaţi la vârste fragede.

Sophia s-a întors cu spatele, prefăcându-se că privea spre tarabe. Furia o copleşea. Aproape că i se făcuse rău iar lacrimile o înecau. Găsise o cale de a nu-i trimite pe tineri la închisoare, dar era al naibii de târziu. Dacă ar fi găsit mai devreme această soluţie, fratele ei ar fi trăit şi acum. Îi venea să urle în faţa nedreptăţii. Îl voia pe John înapoi, voia să şteargă momentul în care vasul cu prizonieri îl purtase către moarte. Dar el nu mai era, iar ea rămăsese singură. Şi toate numai din vina lui Ross.

Ferindu-şi privirea, Sophia s-a apropiat de o tarabă plină cu flori: primule roz, crini, nemţişori albaştri de munte şi camelii albe, fragile. A inspirat adânc şi s-a străduit să se liniştească. Cândva, s-a consolat ea, sir Ross avea să-şi primească pedeapsa binemeritată, chiar din partea ei.

— Spune-mi, l-a întrebat apropiindu-şi chipul de flori, cum se face că un bărbat născut într-o familie atât de distinsă a devenit magistrat?

Privirea lui Ross i-a mângâiat profilul.

— Tatăl meu a insistat să mă pregătesc pentru o profesie, să nu duc o viaţă de indolenţă. Ca să-i fac pe plac, am început să studiez dreptul. Pe la mijlocul studiilor mele,

tata a murit într-un accident de vânătoare şi a trebuit să le abandonez şi să-mi asum rolul de cap de familie. Interesul meu pentru magistratură nu a scăzut nicidecum. Îmi era foarte clar deja că erau multe de făcut în domeniul metodelor judiciare. Într-un final am acceptat numirea la biroul din Great Marlboro Street şi curând am fost transferat la cel din Bow Street, ca şef al agenţilor.

Bătrâna care stătea în spatele tarabei cu flori a privit-o zâmbind pe Sophia, apoi s-a întors spre Ross.

— E tare frumuşică femeiuşca ta. Şi i-a întins un bucheţel de violete.

Sophia a dus imediat mâna la geantă, căutând înfrigurată bani să o plătească.

Sir Ross a prins-o de mână, oprind-o. I-a dat vânzătoarei câteva monede din propriul buzunar.

— Vreau un trandafir perfect, i-a spus. Roz.

— Bine, sir Ross. A zâmbit larg, dezvelindu-şi dinţii stricaţi şi i-a întins un trandafir roz abia îmbobocit, cu petalele încă strălucind de rouă dimineţii.

Sophia a acceptat trandafirul din mâna lui sir Ross şi l-a dus la nas. Mirosul bogat i-a umplut nările.

— E foarte frumos, i-a spus destul de înţepată. Mulţumesc.

În timp ce se îndepărtau, Sophia păşea cu atenţie pe caldarâmul spart. A simţit cum Ross o prindea de braţ, ca să o susţină, şi a trebuit să facă apel la toată voinţa ei ca să nu-l respingă.

— Am auzit bine? Femeia aceea mi-a spus „femeiuşcă"? Nu-şi dădea seama dacă era sau nu cazul să se simtă jignită.

Ross i-a zâmbit.

— În limbajul străzii este un compliment. Cuvântul nu are nicio conotaţie negativă.

— Înţeleg. Felul acesta cockney de a vorbi mi se pare fascinant. Aproape ca o limbă străină. Trebuie să mărturisesc că nu înţeleg mai bine de jumătate din ce aud la piaţă.

— Ceea ce este un lucru bun, sunt sigur.

Când au intrat în bucătărie, Eliza îi aştepta cu un zâmbet întipărit pe faţă.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Sophia. Îmi pare rău că nu m-am putut duce eu la piaţă.

— Nicio problemă, i-a răspuns Sophia. Ai grijă de genunchiul tău, să se vindece cum trebuie.

Văzând că era însoţită de sir Ross, Eliza a făcut ochii mari.

— Vai, domnule... ce drăguţ din partea dumneavoastră! Îmi pare rău că v-am creat atâtea necazuri!

— Nu-i niciun necaz, i-a spus el.

Privirile Elizei rămăseseră aţintite pe trandafirul roz din mâna Sophiei. Deşi nu şi-a permis să comenteze, era clar că făcea speculaţii în minte. Călcând cu grijă, Eliza a cules câteva lucruri din coş şi a intrat în cămară. Vocea ei răzbătea de acolo:

— Avem de toate pentru plăcintă? Chimen, secară şi agrişe pentru ornat?

— Da, i-a răspuns Sophia. Numai că nu am găsit agrişe şi atunci...

A fost redusă brusc la tăcere. Sir Ross a luat-o în braţe şi a sărutat-o atât de tandru încât ea nu a avut cum să nu-i răspundă. Uluită, a încercat să-şi aducă aminte cât de mult îl ura, câte greşeli făcuse în trecut, numai că buzele lui erau nespus de calde şi de convingătoare iar gândurile ei zburau nebuneşte. Trandafirul roz i-a scăpat printre degete. Sophia s-a lipit de el, încercând să-şi recapete echilibrul. Limba lui o

cerceta... delicios... intim şi dulce. Sophia a oftat şi a dat capul pe spate, în semn de capitulare. Întreaga ei existenţă părea să se rezume la acest moment arzător.

Deşi bătăile inimii îi răsunau în urechi, a auzit totuşi vocea Elizei venind dinspre cămară:

— Nu avem agrişe? Şi cu ce vom orna plăcinta?

Sir Ross s-a desprins din sărut. A rămas cu faţa aproape de a ei iar Sophia a simţit că se cufunda în adâncimea argintie a ochilor lui. A mângâiat-o uşor pe obraz, apoi a coborât spre colţul gurii ei. Cumva, Sophia a reuşit să-i răspundă Elizei:

— A-am găsit stafide...

De îndată ce a rostit cuvintele, sir Ross a sărutat-o din nou, explorând-o, aţâţând-o. I-a cuprins ceafa între degete iar senzaţia i-a dat fiori, accelerându-i pulsul. A profitat de capitularea ei şi a sărutat-o şi mai apăsat, mai adânc, savurându-i cu nesaţ gustul. Sophia simţea că genunchii îi cedau, aşa că s-a agăţat de el iar Ross a susţinut-o, fără să se oprească din sărut.

— Stafide? bombănea Eliza, nemulţumită. Gustul nu va mai fi acelaşi, dar tot e mai bine decât nimic.

Sir Ross şi-a desprins buzele de ale ei, continuând să o ţină strâns de talie. I-a zâmbit în treacăt şi a ieşit din bucătărie, exact în clipa în care Eliza îşi făcea apariţia din cămară.

— Unde este sacul cu zahăr, domnişoară Sophia? Credeam că l-am dus şi pe el în cămară dar nu-l mai văd... A făcut o pauză şi s-a uitat în jur. Unde este sir Ross?

— A... Sophia s-a aplecat să ridice trandafirul căzut. A plecat.

Îşi simţea pulsul bătând nebuneşte în cele mai vulnerabile locuri din trup. Dorea mai mult, tânjea după

săruturile şi mângâierile bărbatului pe care îl ura. Era o ipocrită, o destrăbălată.

O proastă.

*

— Domnişoară Sydney. Ernest intrase în bucătărie, cu un pachet învelit în hârtie. L-a adus cineva, cu vreo zece minute în urmă.

Sophia era aşezată la masă şi-şi bea ceaiul. A luat pachetul cu o exclamaţie de surprindere. Nu făcuse niciun fel de cumpărături, nu comandase nimic pentru casă. Iar verişoara în casa căreia locuise după moartea părinţilor ei nu era genul care să trimită cadouri neaşteptate.

— Mă întreb ce poate fi, a spus cu voce tare, studiind pachetul. Pe hârtie era trecut numele ei şi adresa din Bow Street, fără vreun indiciu referitor la cel care îl trimisese. Nu e niciun bilet? l-a întrebat pe Ernest. A luat un cuţit să taie sfoara groasă care era înfăşurată în jurul pachetului.

El a clătinat din cap.

— Poa' să fie înăuntru. Să-l desfac eu, domnişoară? Sfoara pare tare greu de tăiat. Să nu-ţi alunece cuţitul şi să te tai. Te ajut eu.

Sophia i-a zâmbit.

— Îţi mulţumesc, Ernest, eşti tare drăguţ. Dacă nu mă înşel, nu cumva te-a rugat domnul Grant să-i iei de la librărie câteva sticluţe cu tuş?

— Ba da. Ernst a oftat adânc, ca şi cum ar fi fost epuizat de câtă treabă făcuse în ziua aceea. Ar fi bine să le găsească pe birou când se întoarce de la tribunal.

Sophia i-a zâmbit şi mai larg şi i-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun. S-a întors la pachetul misterios, a tăiat

sfoara şi l-a desfăcut. Câteva straturi de pânză fină acopereau un obiect moale şi foşnitor. Curioasă, Sophia le-a dat imediat deoparte.

Şi-a ţinut răsuflarea când a descoperit o rochie – nu era una banală, ca toate celelalte rochii ale ei, ci era făcută din mătase şi dantelă. Potrivită pentru un bal. Dar de ce i-ar fi trimis cineva tocmai ei o asemenea rochie? Cu degete tremurânde a căutat biletul. Cel care trimisese rochia fie uitase să-l pună acolo fie o făcuse deliberat. A scuturat uşor rochia şi a privit-o confuză. Ceva familiar o tulburase, ceva care rămăsese ascuns într-un colţ al minţii ei...

Da, îi amintea de rochia mamei ei! Fetiţă fiind, Sophiei îi plăcea să probeze rochiile mamei, pantofii şi bijuteriile şi să se joace ore întregi de-a prinţesa. Rochia ei preferată era dintr-un material cu o culoare mai neobişnuită, care părea lavandă privită într-o anume lumină şi argintie privită într-alta. Şi rochia aceasta avea aceeaşi nuanţă, acelaşi decolteu şi aceleaşi mâneci care se terminau cu o dantelă delicată. Şi totuşi nu era rochia mamei ei, ci o copie făcută într-un stil mai modern, cu talia mai joasă şi fuste mai ample.

Profund tulburată, Sophia a împăturit rochia la loc în hârtie. Cine ar fi putut să-i trimită un asemenea dar? Şi de ce? Să fi fost doar o stranie coincidenţă faptul că semăna atât de mult cu rochia mamei ei?

A părăsit bucătăria luând rochia cu ea şi s-a dus la singura persoană în care avea încredere. Mult mai târziu avea să se întrebe de ce se gândise tocmai la sir Ross, dat fiind că ani întregi nu avusese încredere în nimeni, doar în ea însăşi. Se schimbase mult, iar acest gând nu-i dădea pace.

Uşa biroului lui Ross era închisă şi după sunetele care răzbăteau dinăuntru şi-a dat seama că era într-o întâlnire. A rămas în faţa uşii, ezitând.

Tocmai atunci s-a întâmplat ca Vickery să treacă pe acolo.

— Bună dimineaţa, domnişoară Sydney. Nu cred că sir Ross e gata să înceapă audierile, încă.

— Eu... voiam să discut ceva cu el. O chestiune personală. Sophia ţinea pachetul strâns la piept. Înţeleg că e ocupat, aşa că nu vreau să-l deranjez.

Vickery s-a încruntat şi a privit-o gânditor.

— Sir Ross ne-a spus răspicat că dacă vei avea vreodată vreo problemă doreşte să fie informat imediat.

— Problema poate să mai aştepte, a spus ea ferm. E un fleac. Mă întorc mai târziu, când sir Ross va fi liber. Nu, domnule Vickery, te rog să nu baţi la uşă! Dar bărbatul i-a ignorat protestele.

Spre consternarea ei, uşa s-a deschis iar sir Ross îşi însoţea vizitatorul care pleca. Bărbatul cărunt, deşi mic de statură, era impozant, îmbrăcat în haine fine, i-a aruncat o privire Sophiei şi s-a întors zâmbind şmechereşte spre Ross.

— Acum înţeleg, Cannon, de ce erai atât de nerăbdător să închei întâlnirea noastră. Compania acestei fiinţe încântătoare este sigur de preferat.

Ross nu a negat.

— La revedere, lord Lyttleton. Voi examina proiectul de lege cu mare atenţie. Deşi sunt sigur că nu-mi voi schimba părerea.

— Am nevoie de sprijinul tău, Cannon, i-a spus bărbatul pe un ton plin de subînţelesuri. Iar dacă îl voi primi vei avea în mine un prieten extrem de util.

— Nu mă îndoiesc de asta.

S-au salutat iar Lyttleton s-a îndepărtat, călcând zgomotos pe podea cu pantofii lui cei scumpi.

Ross a privit-o pe Sophia cu ochii strălucind.

— Intră, i-a spus cu blândeţe şi a condus-o în biroul lui. Atingerea palmei lui pe spatele ei era caldă şi uşoară. Sophia s-a aşezat cu spatele drept pe scaunul pe care i-l arătase el.

— Lyttleton, a repetat ea numele bărbatului care tocmai plecase. Doar nu este *acel* Lyttleton, secretar de stat la Ministerul de Război?

— Nimeni altul.

— Oh, nu, a spus Sophia îmbujorată. Sper că nu v-am întrerupt. Îmi vine să-l omor pe Vickery!

Sir Ross a izbucnit în râs.

— Nu ai întrerupt nimic. Lyttleton ar fi trebuit să plece de vreo jumătate de oră, aşa că ai sosit la ţanc. Acum spune-mi de ce ai venit la mine. Bănuiesc că are legătură cu pachetul din poala ta.

— Dă-mi voie să-mi cer scuze mai întâi. Eu...

— Sophia. O privea atent. Niciodată nu sunt prea ocupat când e vorba de tine. Niciodată.

Ea nu reuşea să-şi desprindă privirea de la el. Cu gesturi stângace a pus pachetul pe biroul lui.

— L-am primit cu vreo oră în urmă. Mi l-a adus Ernest. Se pare că l-a adus un curier şi nu ştiu cine ar putea fi expeditorul.

Sir Ross a citi atent adresa de pe ambalaj. A dat hârtia deoparte, dând la iveală rochia care a strălucit în lumina spartană a biroului. Chipul lui sir Ross a rămas impasibil, doar a ridicat întrebător o sprânceană când a examinat atent rochia.

— Nu ştiu cine ar fi putut să o trimită, a spus îngrijorată Sophia. Mai ales că e ceva ciudat cu ea. I-a povestit despre asemănarea dintre rochia aceea şi cea care îi aparţinuse mamei ei.

Când Sophia a terminat de vorbit, sir Ross s-a sprijinit

de spătarul scaunului şi a privit-o gânditor, într-un fel care ei nu i-a plăcut deloc.

— Domnişoară Sydney, crezi că este posibil să fi fost trimisă de fostul tău iubit?

Ideea a surprins-o şi a amuzat-o deopotrivă.

— Oh, nu. N-are nici cea mai mică idee că lucrez aici. Şi apoi, n-ar avea niciun motiv să-mi trimită un cadou.

Sir Ross a ridicat rochia şi i-a examinat îndeaproape cusăturile, materialul, dantela.

— E o rochie scumpă, a spus. E bine făcută, din material foarte bun. Dar nu are eticheta croitoresei pe dedesubt, ceea ce mi se pare ciudat. Aş fi înclinat să cred că cel care ţi-a trimis-o nu a vrut să i se dea de urmă. Modista ar fi putut să-i dezvăluie identitatea.

— Deci nu avem cum să aflăm de la cine este?

A ridicat privirea spre ea.

— Voi vorbi cu unul dintre agenţii mei. Îi va pune câteva întrebări lui Ernest, legate de curierul care a adus-o. Şi va încerca să afle ce modiste ar fi putut să coasă o asemenea rochie. Materialul este destul de neobişnuit. Asta ar trebui să mai scurteze lista.

— Mulţumesc. Zâmbetul i s-a şters însă de pe faţă când i-a auzit următoarea întrebare.

— Ai întâlnit cumva în ultima vreme vreun bărbat care să se fi arătat interesat de tine? Cu care să fi flirtat, să fi vorbit la piaţă sau...

— Nu! Întrebarea lui o agitase iar obrajii i se înroşiseră violent. Te asigur, sir Ross, că nu aş încuraja niciun bărbat să... Adică... S-a oprit, confuză, dându-şi seama că de fapt încurajase un anume bărbat – pe sir Ross însuşi.

— Nu te supăra, Sophia, i-a spus blând. Nu te-aş condamna dacă ai face-o. Eşti liberă să trăieşti cum vrei.

Ea a vorbit fără să se gândească.

— Ei bine, nu am un peţitor şi nici nu m-am purtat în aşa fel încât să atrag vreunul. Nu-mi doresc deloc să repet experienţa trecută.

Privirea lui a devenit alertă, ca a unui lup.

— Din cauza felului în care te-a părăsit? Sau pentru că nu ai găsit plăcerea în braţele lui?

Sophia a fost uimită că-i punea asemenea întrebări intime, aşa că a roşit şi mai tare.

— Nu văd ce legătură ar putea avea cu cel care mi-a trimis rochia.

— Nu are, a recunoscut el. Dar sunt curios.

— Ei bine, aşa vei rămâne! S-a forţat să-şi recapete stăpânirea de sine. Pot pleca, domnule? Am multă treabă, mai ales acum că Eliza e rănită.

— Da, i-a răspuns el imediat. Îl voi ruga pe Sayer să cerceteze cazul rochiei şi să te anunţe în caz că află ceva.

— Mulţumesc. Sophia s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă, urmată îndeaproape de Ross. El a întins mâna spre clanţă dar s-a oprit când a auzit-o spunând: eu... într-adevăr, nu am găsit plăcerea în braţele lui. Nu-şi dezlipea privirea de pe lambriul din lemn de stejar. Dar a fost probabil mai mult vina mea decât a lui.

I-a simţit răsuflarea fierbinte pe păr şi buzele atingându-i creştetul. Apropierea de el a făcut-o să geamă uşor, plină de dorinţe. A apucat orbeşte mânerul uşii şi a ieşit, fără să-i mai arunce vreo privire.

Ross a închis uşa şi s-a întors la birou, sprijinindu-se cu palmele de el. A oftat adânc, tensionat. Dorinţa pe care şi-o ţinuse în frâu atâta timp ieşise la suprafaţă. Toată forţa voinţei lui, toate nevoile fizice şi toate obsesiile se îndreptau acum într-o singură direcţie. Spre Sophia. Abia dacă mai

rezista să se afle în aceeaşi încăpere cu ea fără să o atingă.

A închis ochii, absorbind atmosfera familiară din biroul lui. Îşi petrecuse mai bine de cinci ani între acei pereţi, înconjurat de hărţi, dosare şi cărţi. Ieşise mult şi pe teren, la diverse anchete, dar se întorcea întotdeauna aici. Era brusc uimit de faptul că îşi dedicase atâta timp muncii lui.

Rochia de culoarea lavandei strălucea pe biroul lui. Îşi imagina cum ar fi arătat Sophia în ea... culoarea ar fi avantajat-o, scoţându-i în evidenţă ochii albaştri şi părul blond închis. Cine i-o trimisese oare? Se simţea sufocat de gelozie şi de felul aproape violent de posesiv în care se gândea la ea. Voia să aibă drepturi exclusive asupra ei, să-i dea doar el tot ce avea nevoie, tot ce i-ar fi făcut plăcere.

A oftat adânc încercând să înţeleagă sentimentele care îl asaltau, un amestec de bucurie şi de ostilitate. Îşi jurase să nu se mai îndrăgostească niciodată. Nu uitase ce însemna să ţii cu adevărat la o femeie, să te temi pentru ea, să-i doreşti fericirea mai presus decât a ta. Trebuia să facă în aşa fel încât asta să nu se întâmple din nou, să-şi satisfacă nevoia neţărmurită pentru Sophia fără să-i dăruiască şi inima lui.

Capitolul 5

La căderea serii, când a fost convinsă că sir Ross era plecat să ancheteze vreun caz, Sophia a rugat-o pe Lucie să o ajute, să-i întoarcă salteaua şi să-i schimbe cearşafurile.

— Aş vrea, domnişoară, i-a răspuns Lucie, numai că îmi sângerează rău mâinile din cauză că am frecat de dimineaţă toate oalele din cupru.

— Ce-ai făcut? Să văd! A tras aer în piept când a văzut cât de rău arătau mâinile servitoarei, din cauza leşiei. De ce nu mi-ai spus mai devreme, Lucie? A aşezat-o pe fată pe un

scaun şi s-a dus în cămară. A adus de acolo o mulţime de sticluţe. A turnat într-un bol glicerină, apă de flori de soc şi ulei şi le-a amestecat pe toate cu furculiţa. Stai cu mâinile în soluţia aceasta o jumătate de oră iar la noapte să dormi cu mănuşi.

— Dar nu am, domnişoară.

— Nu ai mănuşi? Sophia s-a gândit la singura pereche pe care o avea şi s-a hotărât să o sacrifice, nu fără strângere de inimă. Când a privit din nou mâinile fetei a cuprins-o un val de ruşine. Du-te după aceea în camera mea şi ia-le pe ale mele, din coşul de sub noptieră.

Lucie o privea îngrijorată.

— Dar le stric, domnişoară!

— Mâinile tale sunt mai importante decât o pereche nefericită de mănuşi.

— Şi salteaua lui sir Ross?

— Nu-ţi bate capul cu asta. Mă descurc şi singură.

— Dar e greu de întors de una singură...

— Tu îngrijeşte-ţi mâinile, i-a spus Sophia, pe un ton cât mai ferm. Altfel nici mâine nu vei fi bună de nimic.

Lucie i-a zâmbit recunoscătoare.

— Nu vreau să par lipsită de respect, domnişoară, dar eşti o dulceaţă.

Sophia a dat din mână şi s-a grăbit să urce în camera lui sir Ross înainte ca acesta să se întoarcă. A pus un braţ de cearşafuri curate pe unul din scaune şi s-a uitat în jur. Praful fusese şters şi podeaua fusese măturată dar salteaua trebuia neapărat întoarsă iar hainele din ziua precedentă nu fuseseră adunate şi duse la spălat.

Încăperea i se potrivea lui sir Ross. Mobila era masivă, din lemn de mahon, tapiţată cu brocart verde închis. Şi draperiile erau de aceeaşi culoare. Unul dintre pereţi era

acoperit cu o tapiserie veche, cu culorile şterse. O serie de trei gravuri erau agăţate pe celălalt perete, toate fiind nişte caricaturi care-l înfăţişau pe sir Ross, fie ca o creatură olimpiană masivă care ţinea politicieni şi guvernanţi pe genunchi, fie ca un păpuşar care trage de sforile agenţilor-păpuşi care aveau buzunarele ticsite de bani. Era evident că acele caricaturi erau menite să critice imensa putere pe care o acumulaseră sir Ross şi agenţii lui.

Sophia înţelegea prea bine sursa îngrijorării artistului. Majoritatea englezilor respingeau ideea unei poliţii puternice şi bine organizate, considerând-o neconstituţională şi extrem de periculoasă. Se simţeau mai în largul lor cu vechiul sistem, în care cetăţenii obişnuiţi serveau drept poliţişti, timp de un an. Numai că aceştia se dovediseră neputincioşi în faţa valurilor de jafuri, violuri, crime şi fraude care asaltaseră Londra. Parlamentul refuzase să autorizeze o forţă poliţienească reală, aşa că agenţii de pe Bow Street făceau legea. Nu răspundeau decât în faţa lui sir Ross, care era acum mai puternic ca niciodată.

După ce a privit caricaturile, Sophia s-a întrebat de ce le atârnase Ross pe peretele din dormitor şi-a dat seama că era un mod în care îşi reamintea că orice decizie a lui era atent studiată iar comportamentul trebuia să-i fie mai presus de orice reproş.

Alungându-şi aceste cuvinte din minte, Sophia a strâns cearşaful de pe patul imens, i-a fost greu să mânuiască singură salteaua grea, dar a reuşit să o pună la loc, pufnind şi icnind. Se mândrea cu felul în care ştia să facă patul: cearşaful era atât de întins încât moneda sărea cât-colo dacă o aruncai. După ce a bătut pernele, Sophia s-a apropiat de scaunul pe care fuseseră lăsate hainele. A luat cravata neagră din mătase într-o mână şi cămaşa albă în cealaltă.

Un miros plăcut i-a invadat nările. Era mirosul lui Ross, păstrat de materialul subţire. Sophia a dus cămaşa la nas, inspirând mirosul de transpiraţie şi de săpun de ras amestecate cu cel de bărbat viril, sănătos. Niciodată aroma unui bărbat nu i se păruse atât de atrăgătoare. În ciuda presupusei ei iubiri pentru Anthony, ea nu remarcase asemenea detalii la el. Probabil că fusese îndrăgostită de ideea de Anthony, de o fantezie şi nu de bărbatul adevărat. Îşi dorise ca prinţul din poveste să vină după ea, pe un cal alb, iar Anthony jucase acest rol, atâta timp cât îi convenise.

Uşa s-a deschis brusc.

Speriată, Sophia a scăpat cămaşa din mână şi a pălit, vinovată. Sir Ross intra în cameră, îmbrăcat într-o haină neagră. Umilinţa era prea mare. Dumnezeule, o surprinsese mirosindu-i cămaşa, îngropându-şi nasul în ea!

Numai că sir Ross nu părea să fi observat nimic. Privirea nu-i era alertă, ca de obicei. Mirată, Sophia s-a întrebat dacă nu cumva băuse. Nu-i stătea în obicei, dar ea nu găsea altă explicaţie.

— Te-ai întors mai devreme decât credeam, i-a spus ea. Tocmai îţi făceam ordine prin cameră.

El a clătinat din cap, ca şi cum ar fi încercat să se limpezească, şi s-a apropiat de ea.

Sophia s-a dat un pas înapoi, atingând comoda din spatele ei şi l-a privit atentă, cu îngrijorare.

— Ţi-e rău?

Sir Ross şi-a pus mâinile de o parte şi alta a comodei, prinzând-o între ele. Era palid iar părul lui şi sprâncenele păreau mai negre decât de obicei.

— L-am prins pe cel pe care îl căutam. Se ascundea într-o casă de pe Rose Street. O şuviţă i-a căzut pe fruntea plină de broboane de sudoare. S-a urcat pe acoperiş... şi a sărit pe

casa alăturată înainte ca Sayer să-l poată prinde. M-am alăturat şi eu celor care îl urmăreau... Nu-l puteam lăsa să scape.

— Te-ai urcat pe acoperiş? Sophia era îngrozită. Dar e periculos! Puteai fi rănit.

— De fapt... Sir Ross era cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Când să-l prind a scos un pistol din haină.

— Ai fost împuşcat? Sophia i-a cercetat frenetică haina. Te-a nimerit? Dumnezeule! Şi-a pus palmele pe piepţii hainei şi şi-a dat seama că partea din stânga era rece şi alunecoasă. A strigat speriată când şi-a văzut palma plină de sânge.

— E doar o zgârietură.

— Ai spus cuiva? l-a întrebat Sophia, împingându-l spre pat. Ai trimis după doctor?

— Nu e nevoie, i-a răspuns el. E doar o zgârietură, după cum ţi-am zis... A gemut de durere când Sophia a încercat să-i scoată haina.

— Întinde-te! Era speriată de cât de mult sânge avea pe cămaşă. I-a desfăcut nasturii şi a inspirat adânc văzându-i rana. Nu e deloc o zgârietură, e o gaură de-a dreptul. Să nu cumva să îndrăzneşti să te mişti! De ce nu ai spus nimănui, pentru numele lui Dumnezeu?

— E doar o rană minoră, s-a încăpăţânat el.

Sophia a înşfăcat cămaşa pe care o purtase cu o zi înainte şi i-a apăsat-o pe rană. De durere, sir Ross a şuierat printre dinţii încleştaţi.

— Eşti un încăpăţânat, i-a spus Sophia dându-i deoparte şuviţa, care i se lipise de frunte. Nu eşti invulnerabil, în ciuda a ceea ce credeţi şi tu şi toţi ceilalţi de pe Bow Street! Ţine apăsat aici până trimit după doctor!

— Cheamă-l pe Jacob Linley, a murmurat el. La ora asta trebuie să fie peste drum, la *Tom's*.

— La cafenea?

Ross a dat din cap, cu ochii închişi.

— Îl găseşte Ernest, sigur.

Sophia a ieşit ca un fulger din cameră, strigând după ajutor. Servitorii au apărut imediat, părând ca loviţi de trăsnet când au aflat că sir Ross fusese rănit.

Toţi servitorii din Bow Street numărul patru erau obişnuiţi cu situaţiile de urgenţă de un fel sau altul, aşa că au răspuns foarte rapid. Ernest a fugit după doctor, Eliza a plecat după cârpe şi cearşafuri curate iar Lucie a alergat alături, să-l anunţe pe sir Grant de cele întâmplate.

Sophia s-a întors la sir Ross. Inima îi bătea cu putere, de teamă, văzându-l zăcând nemişcat pe pat. I-a îndepărtat cu blândeţe mâna de pe rană şi a apăsat ea, cu mai multă putere. El a gemut şi a întredeschis ochii.

— Au trecut ceva ani de când am mai fost împuşcat, a murmurat el. Uitasem cât de tare doare!

Sophia era copleşită de îngrijorare.

— Sper să doară! a spus, vehementă. Poate că aşa te vei învăţa minte să nu mai alergi pe acoperişuri! Ce ţi-a venit să faci una ca asta?

— Dacă suspectul nu voia să coboare! Altminteri l-aş fi prins uşor.

— Eu ştiam că doar agenţii se lansează în asemenea urmăriri, i-a răspuns ea. Tu trebuia doar să le spui ce au de făcut, fără să te expui pericolului.

— Nu merge întotdeauna aşa.

Sophia şi-a înghiţit replica acidă şi s-a aplecat să-i desfacă butonii.

— Trebuie să-ţi scot cămaşa. Crezi că poţi să o scoţi sau trebuie să o tai cu foarfecă?

Sir Ross a întins o mână drept răspuns. Sophia i-a scos

cămaşa din partea de corp neafectată de glonţ, dezvelindu-i astfel pieptul acoperit cu păr des. Avea muşchii mult mai bine conturaţi decât se aşteptase, umerii largi şi pieptul puternic. Sophia nu mai văzuse niciodată un trup de bărbat atât de frumos. A simţit cum roşea. Şi-a strecurat mâna pe după ceafa lui:

— Trebuie să te ridic puţin ca să-ţi scot de tot cămaşa.

— Mă descurc şi singur. În ochii gri-argintii se citea durerea, dar i-a susţinut privirea.

— Lasă-mă pe mine, a insistat ea. Altfel vei sângera şi mai tare.

L-a ridicat uşor şi a tras cămaşa de sub el.

— Nu aşa m-am imaginat în pat, lângă tine, i-a şoptit el.

Ea a râs, surprinsă.

— Voi trece cu vederea remarca, pentru că probabil delirezi din cauză că ai pierdut atâta sânge.

A răsuflat uşurată la apariţie Elizei, care a adus un vas cu apă clocotită şi un teanc de cârpe curate, frumos împăturite. Sir Ross a tot mormăit ceva dar nu s-a mişcat deloc cât timp ele i-au curăţat pieptul de sânge.

— Mi se pare că glonţul i-a rămas în umăr, a spus Eliza, pragmatică. Va trebui ca doctorul să i-l scoată. Bine că rana nu e aproape de inimă.

Sophia s-a aplecat peste sir Ross şi i-a aranjat perna sub cap. Dacă suspectul îşi nimerea mai bine ţinta, ar fi putut să-i atingă inima. Teama o copleşise.

— Sunt bine, i-a spus sir Ross, citindu-i gândurile. Voi fi din nou pe picioare într-o zi-două.

— Ba nu, i-a răspuns ea. Vei rămâne în pat până te vei pune complet pe picioare – sunt dispusă să fac orice pentru asta.

Nu şi-a dat seama de conotaţia sexuală a cuvintelor ei

până când nu a văzut sclipirea din ochii lui Ross. L-a amenințat din priviri așa că el a tăcut, doar buzele i s-au conturat într-un zâmbet amuzat. Aflată nu prea departe, Eliza era brusc interesată să aranjeze din nou cârpele pe care tocmai le adusese.

Tensiunea din încăpere s-a risipit odată cu sosirea doctorului. Jacob Linley era un bărbat frumos, suplu, cu părul de un blond strălucitor, mereu zâmbitor. Sophia mai auzise câte ceva despre el, pentru că era adesea chemat în birourile din Bow Street, pentru îngrijiri sau câte o opinie medicală. Era însă pentru prima oară că-l vedea în carne și oase.

— Cannon, a spus el așezându-și geanta grea, din piele maro, pe scaunul din apropiere. Se pare că ai avut parte de aventuri în seara asta. S-a concentrat imediat asupra rănii. Hmm... S-a tras de aproape. Cum s-a întâmplat?

Sir Ross s-a încruntat.

— Am ajutat la prinderea unui fugar.

— L-a urmărit pe acoperișuri, a adăugat Sophia, incapabilă să tacă.

Doctorul s-a întors spre ea. Ochii lui căprui au zâmbit, prietenoși.

— Pe acoperișuri, care va să zică? Cred că de aici încolo ar face bine să rămână cu picioarele pe pământ, nu-i așa?

Sophia a dat hotărâtă din cap.

Continuând să zâmbească, doctorul Linley a făcut o plecăciune în fața ei.

— Bănuiesc că ești domnișoara Sydney, asistenta despre care se vorbește atât? Sunt nevoit să recunosc că m-am înșelat atunci când am crezut că descrierile agenților erau exagerate.

Înainte ca Sophia să apuce să-i răspundă s-a auzit vocea

morocănoasă a lui Ross, venind dinspre pat.

— Ai de gând să flecăreşti toată seara sau îmi scoţi glontele, Linley?

Doctorul i-a făcut cu ochiul Sophiei şi a redevenit serios.

— Am nevoie de un vas mai mare cu apă clocotită, un săpun din cel mai bun, un borcan cu miere şi un pahar de coniac. Şi de mai multă lumină.

Sophia s-a grăbit să-i aducă ce-i ceruse iar Eliza a alergat după lumânări.

Când s-a întors din bucătărie, camera era luminată ca ziua. S-a apropiat de pat şi l-a văzut pe doctor ştergându-şi cu grijă instrumentele cu o cârpă umedă.

Linley a zâmbit văzând cu cât interes privea ceea ce făcea el.

— Încerc să am şi mâinile şi instrumentele cât mai curate, pentru ca rana să nu se infecteze.

— Dar mierea pentru ce este?

— Se pare că ajută la vindecare. Iar bandajul nu se va lipi de rană, aşa că este mai uşor să-l schimbi.

— Şi coniacul?

— Pe acesta l-am cerut pentru că-mi era sete, i-a răspuns vesel Linley şi a luat o înghiţitură. După ce mă spăl pe mâini îi voi scoate glontele, ceea ce va atrage după sine o avalanşă de înjurături din partea lui sir Ross. Te sfătuiesc să aştepţi în camera alăturată.

— În niciun caz, i-a răspuns Sophia. Vreau să rămân.

— Foarte bine. Linley a luat un cateter lung şi subţire şi era aşezat pe pat. Încearcă să nu te mişti, i-a spus lui Ross. Dacă nu reuşeşti, trimit după Grant, să te imobilizeze.

— Nu mă mişc, l-a asigurat Ros.

La rugămintea doctorului, Sophia a ridicat o lampă peste umărul lui. Nu se uita la ce făcea doctorul, pentru că

nu-şi putea desprinde privirea de pe chipul lui Ross. Singurele semne că l-ar fi durut erau câteva grimase sau câte un oftat, atunci când cateterul pătrundea şi mai adânc. Într-un final, doctorul a găsit glontele care rămăsese înfipt într-un os.

— Asta a fost, a spus calm Linley. Fruntea îi strălucea de sudoare. Păcat că ai aşa o constituţie robustă, Cannon. Ar fi fost mai bine să leşini înainte să extrag glontele.

— Eu nu leşin niciodată, a murmurat Ross. Ochii lui o căutau pe Sophia, care i-a zâmbit încurajator.

— Domnişoară Sydney, a spus doctorul, ţine te rog cateterul exact în poziţia asta, fără să-i modifici unghiul.

— Da, domnule. A făcut întocmai, apucând instrumentul delicat care semăna cu un cleşte.

— Ai mâini sigure, a remarcat el cu admiraţie şi i-a luat cateterul din mână. A început să extragă glontele. Dacă te vei plictisi vreodată să lucrezi pe Bow Street, te angajez asistenta *mea*.

Înainte ca Sophia să apuce să răspundă, a intervenit Ross:

— Nu, a mormăit el. E a mea. După care a leşinat.

Capitolul 6

După ce glontele a fost extras a urmat un val de sânge roşu. Sophia şi-a muşcat buzele văzând cum doctorul îi apăsa pe rană cu o cârpă curată. Cuvintele lui Ross, *e a mea,* păreau să plutească prin aer. Sophia a încercat să şi le alunge din minte.

— Ce drăguţ din partea lui sir Ross să-mi aprecieze astfel munca, a încercat ea să găsească o explicaţie.

— Nu asta a vrut să spună, i-a răspuns doctorul,

continuând să se concentreze asupra muncii lui. Crede-mă că am înţeles prea bine ce a vrut să spună.

După ce a terminat de bandajat rana, doctorul s-a uitat mai întâi la Sophia şi apoi la Eliza, care strângea cârpele murdare aruncate pe jos.

— Cine îl va îngriji pe sir Ross?

A urmat o tăcere iar cele două femei s-au uitat una la alta. Sophia şi-a muşcat buzele. Îşi dorea cu disperare ca ea să fie cea care să-l îngrijească. În acelaşi timp, o alarma toată tandreţea care îi umpluse sufletul. Repulsia pe care o simţise cândva pentru Ross se topise. Nu mai putea să-l urască, iar asta o făcea să fie cuprinsă de disperare. Îmi pare rău, John, a spus în gând. Meritai ceva mai mult. Dar pentru moment planurile ei de răzbunare trebuiau lăsate deoparte. Nu avea de ales. Trebuia să se gândească altă dată la ele şi să hotărască ce avea de făcut.

— Îl îngrijesc eu, a spus Sophia. Spune-mi ce trebuie să fac, doctore.

El i-a răspuns imediat:

— Bandajul trebuie schimbat de două ori pe zi. Îl aplici aşa cum m-ai văzut pe mine acum. Dacă observi puroi sau un miros neplăcut, dacă umărul se înroşeşte sau se umflă mă chemi imediat. La fel dacă zona din jurul rănii este mult mai fierbinte la atingere decât restul pielii. Trebuie să aflu imediat toate astea. A făcut o pauză şi i-a zâmbit lui Ross care începuse să clipească. Dă-i de mâncare ce i se dă de obicei unui bolnav: supă de vită, pâine prăjită muiată în lapte – şi pentru Dumnezeu, să nu mai bea atâta cafea! Trebuie să se odihnească. Continuând să zâmbească, a pus mâna pe umărul lui sănătos: am terminat pentru astă-seară, prietene. Mă întorc într-o zi-două, să te mai chinui puţin. Acum îi voi spune lui sir Grant că poate urca să te vadă. Bănuiesc că

aşteaptă cu nerăbdare.

Doctorul a ieşit păşind fără zgomot, lucru destul de neobişnuit pentru un bărbat de talia lui.

— Ce domn fermecător! a remarcat Sophia.

— Da, a încuviinţat chicotind Eliza. Şi nici nu este căsătorit. Multe femei i-ar dori serviciile, şi pe cele profesionale dar şi pe cele personale. Cea care va pune mâna pe el poate să se considere norocoasă.

— Ce vrei să spui prin personale? a întrebat-o uimită Sophia. Sper că nu te referi la...

— Ba da, i-a zâmbit prosteşte fata. Se spune că doctorul este foarte priceput în dormitor şi că...

— Eliza, a întrerupt-o morocănos Ross, dacă trebuie neapărat să bârfeşti, măcar fă-o undeva unde să nu te aud eu. Privirea lui că cuprins pe ambele femei. Sunt sigur că aveţi şi alte subiecte de discutat în afară de ce se întâmplă în dormitorul fiecăruia.

Sophia i-a zâmbit Elizei:

— Sir Ross are dreptate. N-ar trebui să ne coborâm într-atât încât să bârfim în faţa lui. A făcut o pauză şi a adăugat, şmechereşte: Îmi povesteşti restul la bucătărie.

*

Pentru că umărul îl durea foarte tare, Ross a acceptat ca Sophia să-l ajute să se dezbrace. A făcut singur cât de mult a putut, dar efortul l-a epuizat.

— Îţi mulţumesc, i-a spus în şoaptă şi s-a sprijinit de perne cu un geamăt.

Sophia l-a acoperit până la mijloc. În ochi i se citea îngrijorarea, privirea ei o căuta pe a lui.

— Grant aşteaptă după uşă. Îl poţi vedea acum sau să-i

spun să se întoarcă mai târziu?

— Acum. I-a scăpat un oftat. Nu voia să vorbească nici cu Morgan, nici cu altcineva. Îşi dorea pace, linişte şi doar prezenţa blândă a Sophiei la căpătâiul lui.

Ea a întins instinctiv mâna spre el, apoi a ezitat. Nu era pentru prima oară când Ross simţea că în interiorul ei se ducea o luptă, un conflict între intimitate şi repulsie, ca şi cum îşi refuza cu obstinaţie ceva ce-şi dorea foarte tare. I-a atins totuşi fruntea şi părul cu degetele ei reci.

— Să nu staţi mult de vorbă, i-a şoptit. Ai nevoie de odihnă. Mă întorc imediat cu ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame.

Ea l-a ignorat şi a ieşit. Ross a zâmbit, convins că ea nu avea să renunţe până nu-l vedea mâncând.

Sir Grant Morgan a băgat capul pe uşă. L-a privit pe Ross, ochii lui zăbovind pe bandajul proeminent de pe umăr.

— Cum te simţi? l-a întrebat încet, aşezându-se pe un scaun.

— Mai bine, acum. E o rană minoră. Mă întorc chiar mâine la lucru, poimâine cel târziu.

Morgan a izbucnit în râs.

— La naiba, Cannon! Aş fi curios să ştiu ce mi-ai fi spus tu dacă eu aş fi riscat nebuneşte, aşa cum ai făcut tu în seara asta.

— Dacă nu mă alăturam celorlalţi Butler ar fi scăpat cu siguranţă.

— Bineînţeles, i-a răspuns ironic Morgan. Sayer spunea că a fost un spectacol de-a dreptul. Că te-ai urcat ca o felină pe acoperiş şi l-ai urmărit pe Butler, sărind pe clădirea învecinată. Dacă ratai îţi găseai cu siguranţă moartea. Iar după ce Butler a tras cu pistolul nimeni nu şi-a dat seama că ai fost rănit, pentru că tu ai continuat urmărirea şi nu te-ai

oprit până când nu l-ai prins. Sayer spune că eşti un adevărat erou. Din tonul lui Morgan se înţelegea că nu era de acord cu ce auzise.

— Nu am căzut, asta contează. Nu are rost să mai discutăm.

— Să nu mai discutăm? Deşi Morgan încă mai reuşea să-şi controleze tonul, obrajii i se înroşiseră. Cum ai putut să-ţi rişti viaţa astfel? Ştii ce s-ar fi ales de Bow Street dacă îţi pierdeai viaţa în seara aceasta? Nu trebuie să-ţi amintesc câţi ar fi fost fericiţi, câţi ar fi profitat de ocazie ca să dea Londra pe mâinile criminalilor şi infractorilor asemenea lui Nick Gentry.

— Nu aş fi lăsat să se întâmple aşa ceva.

— Nu ai fi avut cum să opreşti asta, a ripostat Morgan. Eu nu am abilităţile tale, nici cunoştinţele şi nici influenţa ta politică. Nu încă, în orice caz. Moartea ta ar fi pus în pericol tot ce am realizat până acum – şi ai riscat totul doar de dragul unei femei, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce-ai spus? l-a chestionat Ross. Crezi că am urcat pe acoperiş din cauza unei femei?

— Din cauza domnişoarei Sydney. Morgan îl fixa cu ochii lui cei verzi. Te-ai schimbat de când a apărut ea iar seara aceasta este doar un exemplu. Deşi nu prea înţeleg ce e în capul tău...

— Mulţumesc, a mormăit Ross.

— ... E clar că te lupţi cu anumite probleme. Care izvorăsc, bănuiesc eu, din interesul tău pentru domnişoara Sydney. Trăsăturile lui Morgan s-au mai îmblânzit. Dacă o vrei, fă-o a ta, i-a spus încet. Dumnezeu e martor că şi ea te vrea. E un lucru evident pentru oricine.

Ross a căzut pe gânduri. Preferase mereu să analizeze motivele şi emoţiile celorlalţi în loc de ale lui. Spre mare lui

surpriză şi-a dat seama că Morgan avea dreptate. Acţionase într-adevăr nesăbuit, din frustrare şi poate dintr-un sentiment de vinovăţie. Părea să fi trecut atât de mult timp de când îi murise soţia iar durerea resimţită atunci se mai atenuase. În ultima vreme, treceau zile întregi până când să se gândească măcar la ea, deşi o iubise sincer. Şi totuşi amintirile despre Eleanor păliseră de când Sophia intrase în viaţa lui. Ross nu-şi mai amintea dacă avusese sentimente la fel de pătimaşe pentru soţia lui. Sigur, era lipsit de decenţă să facă o asemenea comparaţie între ele, dar nu se putea abţine. Eleanor fusese atât de mlădioasă, de fragilă şi de ştearsă... în timp ce Sophia era plină de vitalitate, de o frumuseţe izbitoare.

S-a întors spre Grant Morgan, afişând o mină impenetrabilă.

— Interesul meu pentru domnişoara Sydney este numai şi numai problema mea, i-a spus sec. Iar după acţiunile mele cam precipitate din seara aceasta, de aici încolo voi încerca să mă limitez la cele de natură intelectuală.

— Şi vei lăsa prinderea hoţilor în grija agenţilor, aşa cum am făcut şi eu, a completat Morgan.

— Da. Vreau însă să te corectez într-o anume privinţă. Nu sunt de neînlocuit. Nu va mai trece mult până când vei fi în stare să-mi iei locul.

Morgan a zâmbit.

— Poate că ai dreptate.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă iar Sophia a intrat cu grijă. Arăta nespus de tentant, cu părul care i se desprinsese din ace. Adusese o tavă pe care era o farfurie acoperită şi un pahar în care părea să fie doar apă. În ciuda epuizării, Ross s-a simţit animat de prezenţa ei.

Sophia i-a zâmbit lui Morgan.

— Bună seara, sir Grant. Dacă doreşti să iei cina ţi-o pot aduce imediat.

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns Morgan, Trebuie să mă duc acasă. Mă aşteaptă soţia. Şi-a luat la revedere de la amândoi şi s-a îndreptat spre uşă. Ajuns în prag i-a căutat privirea lui Ross, peste capul Sophiei. Să te gândeşti la ce ţi-am spus.

Din cauza durerii din umăr, Ross abia dacă a reuşit să se odihnească. S-a trezit adesea şi chiar s-a gândit la un moment dat să ia o linguriţă din siropul pe bază de opiu de pe noptieră.

A renunţat însă, pentru că voia să rămână cu mintea limpede. S-a gândit la Sophia, care dormea doar la câteva încăperi distanţă şi a început să înşire în minte o seamă de motive pentru care ar fi putut să o cheme la el. Se plictisea, nu se simţea bine şi o dorea. Singurul lucru care l-a oprit a fost convingerea că ea avea mare nevoie de odihnă.

S-au ivit zorile, lumina a început să pătrundă printre draperii iar Ross a început să audă zgomote prin casă: paşii uşori ai Sophiei care urca la mansardă să-l trezească pe Ernest... servitoarele care curăţau şemineele, aducând cu ele găleţi cu cărbuni... paşii şovăielnici ai Elizei care se îndrepta spre bucătărie.

Într-un final Sophia a intrat în dormitorul lui. Faţa îi strălucea, îşi pieptănase părul într-o coadă împletită pe care şi-o prinsese la ceafă. S-a apropiat de pat.

— Bună dimineaţa. I-a pus uşor mâna pe frunte, apoi pe obraz. Ai puţină febră, a observat ea. Îţi voi schimba bandajul şi apoi le voi spune fetelor să-ţi pregătească o baie călduţă. Doctorul Linley a spus că poţi face baie, atâta timp cât nu-ţi uzi bandajele.

— Mă ajuţi tu să mă îmbăiez? a întrebat-o Ross, văzând-

o cum roşea.

— Îndatoririle mele de asistentă nu sunt chiar atât de cuprinzătoare, i-a răspuns Sophia, amuzată. Dacă ai nevoie de ajutor îl putem chema pe Ernest. L-a privit mai îndeaproape, fascinată de barba care îi umbrea acum faţa. Nu te-am mai văzut niciodată nebărbierit.

Ros şi-a trecut mâna peste bărbie.

— Dimineţile sunt ţepos ca un arici.

— Arăţi foarte bine, să ştii. Semeni cu un pirat.

A urmărit-o cu privirea pe Sophia cum îşi vedea de treabă: a dat draperiile deoparte ca să intre lumina zilei, a turnat apă fierbinte într-un lighean şi şi-a spălat cu grijă mâinile. Deşi încerca să pară stăpână pe situaţie, era evident că nu era obişnuită să se afle singură cu un bărbat în dormitorul acestuia. Şi-a ferit privirea când s-a apropiat din nou de pat şi a început să-şi aranjeze cele trebuincioase pentru schimbarea bandajului.

— Sophia, a şoptit el, dacă nu poţi să...

— Nu, i-a răspuns ea repede, privindu-l în ochi. Vreau să te ajut.

Ross i-a zâmbit.

— Eşti roşie la faţă.

Roşeaţa nu a dispărut, dar i-a apărut o gropiţă în obraz atunci când a desfăcut borcanul de miere şi a turnat puţin pe un bandaj pătrat.

— Dacă aş fi în locul tău nu l-aş necăji pe cel care e pe punctul să mă doftoricească.

Ross a tăcut imediat iar Sophia a început să-i desfacă nasturii cămăşii. Fiecare centimetru de piele dezgolită o făcea să roşească şi mai tare. Se lupta cu fiecare nasture în parte, iar Ross era absurd de conştient de ritmul respiraţiei lui. A încercat să-l controleze, dar pulsul i-o luase razna. Nu-

şi mai amintea când fusese dezbrăcat de o femeie ultima oară. Părea să fie cea mai erotică experienţă din viaţa lui: Sophia, aplecată deasupra lui în camera cufundată în linişte, extrem de concentrată. Iar mirosul de miere plutea prin aer, amestecându-se cu cel proaspăt, feminin, al Sophiei.

Ea a reuşit să desfacă şi ultimul nasture din fildeş şi i-a dat cămaşa deoparte, dezvelindu-i umărul bandajat. S-a uitat la părul des care îi acoperea pieptul, fără să aibă vreo reacţie. Ross s-a întrebat imediat dacă nu cumva prefera bărbaţii fără păr pe piept. Fostul ei iubit fusese blond, îi recitase poezii... în timp ce el era negricios ca un satir şi al naibii să fie dacă îşi mai amintea măcar un singur vers. S-a foit, deranjat. Atmosfera devenise prea încinsă, prea tensionată. Pilota grea îl acoperea de la brâu în jos, dar chiar şi aşa erecţia lui era evidentă. Sophia nu avea cum să n-o vadă dacă se uita în direcţia aceea.

Ross i-a auzit respiraţia nesigură, atunci când a început să-i desfacă bandajul. Era prea mult pentru el: pielea catifelată de femeie, patul, faptul că el era pe jumătate gol. Intelectul i-a fost umbrit de dorinţele primitive, de bărbat. Trebuia să fie a lui, să-i fie stăpân. Cu un geamăt înfundat a luat-o de talie şi a tras-o pe pat, lângă el.

— Ross... ce... Şi-a lipit palmele de pieptul lui. Ar fi vrut să-l împingă dar nu voia să-l rănească şi mai tare. Nu vreau să te lovesc cumva...

— Atunci nu te mişca, i-a spus el.

I-a acoperit buzele cu ale lui. La început Sophia a părut paralizată. Săruturile lui au devenit şi mai umede, mai adânci. Ea a oftat şi a capitulat aproape magic, sărutându-l cu patimă.

Fustele ei voluminoase erau ca o barieră între ei. I le-a dat deoparte nerăbdător şi şi-a strecurat piciorul între

picioarele ei. Ea îi mângâia pieptul, jucându-se cu părul cârlionţat.

Simpla ei atingere îi dădea o plăcere vecină cu agonia. Înfometat, Ross şi-a dezlipit buzele de pe gura ei şi a început să o sărute pe gât, pe ureche, în scobitura umărului. Ea s-a arcuit spre el, cu ochii închişi şi faţa îmbujorată.

— Să nu vină cineva...

— Nu vine nimeni, i-a spus el distrăgându-i atenţia cu săruturile lui, în timp ce degetele i se luptau cu nasturii rochiei. Vom auzi podeaua scârţâind, în caz că se apropie cineva.

Cu un oftat, ea s-a întins lângă el iar el i-a desfăcut rochia, apoi şnurul cămăşii de dedesubt. Şi-a strecurat mâna mare printre cutele de muselină, descoperindu-i pielea incredibil de catifelată, rotunjimea dulce a sânului. S-a jucat cu sfârcul roz, făcând cercuri concentrice cu degetul, până când acesta s-a întărit.

Sophia şi-a îngropat faţa în gâtul lui, respirând greu.

— Ross...

Îl excita simpla rostire a numelui său. Şi-a coborât capul, trasând cu vârful limbii conturul sfârcului. Sophia s-a încordat, apoi s-a arcuit şi mai tare spre el.

— Te rog... Îi ţinea capul între palme, ghidându-l tot mai jos. Te rog, Ross.

— Vrei mai mult?

— Da. *Oh, da*...

El i-a cuprins uşor sfârcul între dinţi, jucându-se, în timp ce-i mângâia şi celălalt sân. Sophia şi-a trecut degetele prin părul lui şi l-a tras spre ea. L-a sărutat cu o intensitate care aproape că l-a şocat, de parcă nu mai exista nimic în afara lor, acolo, în patul lui. Şi-a trecut palmele peste spatele lui, explorându-i-l.

— Sophia, i-a spus el răguşit, câţi ani de singurătate te-am aşteptat!

Ea l-a privit în ochi. Pupilele i s-au dilatat când i-a dat fustele deoparte, descoperindu-i mai întâi genunchiul, banda strânsă a elasticului care îi ţinea ciorapii, apoi dantela pantalonaşilor din muselină. Palma lui urca tot mai sus, ajungând până la triunghiul de păr creţ. L-a cuprins uşor în palmă, după care şi-a coborât iar mâna, făcându-şi loc pe sub material. Îi şoptea cuvinte liniştitoare, cu buzele lipite de pielea ei, în timp ce degetele lui se strecurau în triunghiul umed dintre coapsele ei.

— Eşti atât de frumoasă, Sophia, atât de dulce... Deschide-te pentru mine. Aşa.

A încercat-o cu grijă, cu un singur deget. Sophia a tresărit, dar el a liniştit-o.

— Nu, nu, i-a şoptit. Nu-ţi fac niciun rău. Dă-mi voie.

A sărutat-o lung, până când ea s-a relaxat din nou, apoi şi-a strecurat din nou degetele între picioarele ei. De data aceasta ea nu s-a mai opus. A sărutat-o cu blândeţe, apoi a trecut la ureche, prinzându-i lobul între dinţi.

— Vreau să fac dragoste cu tine, i-a şoptit.

Ea şi-a ascuns faţa la pieptul lui şi a şoptit:

— Da. După care a izbucnit în lacrimi.

Izbucnirea ei l-a uimit. Gândindu-se că-i era probabil frică, că se temea ca nu cumva şi această experienţă să se sfârşească precum cea de dinainte, a cuprins-o în braţe şi i-a sărutat obrajii uzi de lacrimi. În voce i se ghicea remuşcarea.

— Nu plânge. Vrei să mai aşteptăm? Asta vom face, Sophia.

Ea s-a lipit şi mai tare de el şi l-a surprins spunând:

— Nu vreau să mai aştept. Fă-o acum. *Acum*.

El i-a răspuns cu un oftat lacom. Degetul lui a pătruns

adânc în ea. Sophia a gemut şi şi-a lipit buzele de gâtul lui, cu săruturi fierbinţi. Când şi-a retras degetul, ea a scos un strigăt slab de protest.

— Uşor, i-a şoptit el. Ai răbdare, iubito.

— Te rog, s-a tânguit ea. Te vreau. Te rog.

A aşezat-o deasupra lui, pregătindu-se să o pătrundă. Inima îi bătea necontrolat.

— Cuprinde-mă cu mâinile, i-a spus răguşit.

În clipa aceea s-a auzit un zgomot înfundat... scârţâitul duşumelei. Cineva se apropia de camera lui.

Era în stare să-l omoare pe cel care se pregătea să intre. După ani de aşteptare îşi găsise în sfârşit perechea şi era cu ea, în pat. Nu avea chef de întreruperi. S-a întors pe o parte, fulgerat de durerea din umăr. Era însă o durere binevenită, pentru că îl ajuta să uite de erecţia chinuitoare.

Sophia s-a agăţat de el cu disperare.

— Nu te opri, nu...

Ross a tras-o aproape şi a sărutat-o pe frunte. Când a reuşit să vorbească, în voce i se citea frustrarea:

— Vine cineva, Sophia. Iar uşa este descuiată, trebuie să te dai jos din pat, dacă nu vrei să fii văzută aşa.

I-au trebuit câteva secunde până să înţeleagă ce-i spunea. Sângele i-a părăsit brusc obrajii. A coborât panicată din pat, trăgând după ea şi cearşafurile mototolite.

Ross a tras imediat cearşafurile, acoperindu-se până la brâu, apoi s-a întors pe burtă. Şi-a înăbuşit în saltea un geamăt de furie. Încerca fără succes să facă să-i dispară erecţia, în timp ce o auzea pe Sophia aranjându-şi hainele. Ea s-a repezit apoi la ligheanul din porţelan şi a început să-şi spele frenetic mâinile, de parcă s-ar fi pregătit să-i schimbe pansamentul.

S-a auzit o bătaie scurtă în uşă, apoi Ernest şi-a făcut

apariţia. Foarte jovial, nu şi-a dat seama de tensiunea care plutea prin cameră.

— Bună dimineaţa, sir Ross. M-a trimis Eliza să vă spun că soseşte mama dumneavoastră în vizită. Curând. A trimis vorbă printr-un servitor.

— Minunat, a spus Ross printre dinţi. Mulţumesc, Ernest.

— Cu plăcere, domnule.

Băiatul a ieşit grăbit, lăsând uşa deschisă în urma lui.

Ross s-a uitat spre Sophia, care refuza să se întoarcă cu faţa spre el. Nu se mai spăla pe mâini, dar continua să fixeze cu privirea apa tulbure din lighean.

— Mi-am dat acum seama că ar fi mai bine să-ţi schimb bandajul după baie. Îl trimit imediat pe Ernest să-ţi aducă micul dejun, după care Lucie îţi va pregăti baia.

— Sophia, i-a spus el cu blândeţe. Vino încoace.

Ea l-a ignorat şi a dat să iasă.

— Mă întorc repede...

— Du-te, atunci, i-a spus el frustrat. Dar nu mă vei putea evita la nesfârşit.

*

Sophia a alergat în camera ei şi a încuiat repede uşa. Inima îi bătea cu putere, să-i sară din piept.

— Dumnezeule, a şoptit, privindu-se în oglinda mică, dreptunghiulară de pe măsuţa de toaletă. Părul îi era răvăşit, buzele îi erau umflate, iar pe gât avea un semn. Şi-a dat seama că o zgâriase Ross cu barba.

S-a sprijinit cu palmele desfăcute de masă, a închis ochii şi a gemut. Nu se mai simţise niciodată atât de chinuită, trupul ei nu mai tânjise astfel de dorinţă. O durea inima

pentru că ştia că era o trădătoare lipsită de voinţă. Când Ross începuse să o sărute ea nu se mai gândise la nimic şi i se abandonase. Dorinţa ei de răzbunare se risipise. Nu mai voia să-l pedepsească, indiferent cât de mult ar fi meritat-o. Voia doar să-l iubească, să i se dăruiască întru totul... iar asta avea să ducă la distrugerea ei, nu a lui.

*

După ce Ross a terminat cu micul dejun şi baia, Sophia s-a aventurat din nou la etaj. El era în pat, părând nerăbdător, bătând cu degetele pe cearşafurile proaspăt schimbate. Ea nu-şi mai putea lua privirea de pe chipul lui proaspăt bărbierit, de la părul umed, periat spre spate, de la pielea lui care contrasta puternic cu feţele imaculate de pernă.

El i-a întâlnit privirea fără să zâmbească.

— Nu ştiu cât mai pot rezista, i-a şoptit.

La început Sophia a crezut că se referea la ce se întâmplase între ei şi a roşit. Apoi şi-a dat seama că se referea la starea lui, la faptul că nu avea voie să părăsească patul.

— O să-ţi facă bine odihna asta forţată. Nu petreci suficient de mult timp în pat.

— Ai putea schimba asta.

— Mă refeream la somn. A râs nervos. Dacă vei continua să mă necăjeşti să ştii că o chem pe Eliza să-ţi schimbe bandajul.

— Nu, te rog. I-a zâmbit. Voi fi cuminte.

Şi-a ţinut promisiunea şi a stat nemişcat cât timp ea i-a schimbat pansamentul. Încruntată, Sophia a observat că rana era roşie şi părea să se fi umflat, deşi nu erau semne că

s-ar fi infectat. I-a atins fruntea. Părea să aibă temperatură.

— Eşti mai fierbinte decât mai devreme. Cum te simţi?

— Vreau să mă dau jos din pat şi să fac ceva.

Sophia a clătinat din cap.

— Vei sta aici cât timp va spune doctorul. Între timp, cred că ar fi bine să nu le permiţi vizitatorilor tăi să te obosească peste măsură.

— E bine, a spus el ironic. Ar fi o scuză excelentă să scap de familia mea. Altfel vor sta aici întreaga zi, flecărind vrute şi nevrute.

— Să pregătesc nişte răcoritoare? l-a întrebat ea.

— Dumnezeule, nu! Nu este cazul să le prelungeşti şederea.

— Am înţeles, domnule. Deşi nu se uita spre el, Sophia îi simţea privirea aţintită asupra ei.

— Sophia, a spus el încet, ce s-a întâmplat?

Ea s-a forţat să zâmbească:

— Nimic!

— În legătură cu ceea ce s-a întâmplat mai devreme...

Spre uşurarea Sophiei, el a fost întrerupt de zgomot de paşi şi de voci animate, venind dinspre hol. Eliza a apărut în prag.

— Sir Ross, a spus ea, au sosit doamna Cannon şi conaşul Matthew...

— Dragule! O femeie înaltă, cu părul grizonant a trecut pe lângă Eliza şi s-a apropiat de pat. Era subţire, îmbrăcată într-o rochie din mătase de culoarea mării şi învăluită într-un nor subtil de parfum exotic. I-a mângâiat cu degetele lungi obrazul lui Ross iar inelele cu pietre preţioase i-au strălucit în lumină. Sophia s-a retras într-un colţ al camerei, privind-o pe Catherine Cannon cu un interes discret. Mama lui Ross nu era o frumuseţe dar avea mult stil iar efectul

general era uimitor.

Ross i-a murmurat ceva mamei lui care a izbucnit în râs şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Dragul meu băiat, mă aşteptam să te găsesc palid, alb precum cearşaful, a exclamat ea. Dar tu arăţi la fel de bine ca oricând. Şi te-ai mai îngrăşat! Îţi stă foarte bine.

— Trebuie să-i mulţumeşti domnişoarei Sydney pentru asta, a spus Ross întorcându-şi privirea spre Sophia. Vino încoace. Vreau să te prezint mamei mele.

Sophia a rămas în colţul camerei dar a făcut o reverenţă politicoasă, zâmbind timid.

— Îmi pare bine să vă cunosc, lady Cannon.

Femeia a studiat-o scurt, cu o privire prietenoasă.

— Ce tânără fermecătoare! a remarcat ea uitându-se întrebător spre Ross. E cam prea drăguţă ca să lucreze într-un loc ca acesta.

— Asta aşa este, s-a auzit o voce ironică venind dinspre prag. Mă întreb ce motive a avut fratele meu să angajeze o femeiuşcă cu atâta vino-ncoace.

Matthew, fratele mai mic al lui Ross stătea sprijinit într-un picior, cu umărul lipit de cadrul uşii. Asemănarea fizică dintre cei doi era izbitoare, aveau amândoi aceeaşi constituţie, aceeaşi piele întunecată. Şi totuşi trăsăturile lui Matthew erau mai puţin colţuroase, nasul îi era mai mic, bărbia mai puţin pronunţată. Probabil că majoritatea femeilor îl considerau pe Matthew mai frumos, pentru că îşi păstrase aerul unui băieţandru. Şi totuşi, şi-a spus Sophia, era doar o versiune neterminată a fratelui său mai mare. Ross era un bărbat adevărat, elegant şi dur. Iar Matthew era doar o palidă imitaţie.

Sophia l-a privit pe bărbatul insolent din pragul uşii şi a înclinat puţin capul.

— Domnule Cannon, a şoptit.

Ross s-a uitat încruntat la fratele lui:

— Nu te mai prosti, Matthew, şi intră odată. Unde ţi-e soţia?

I-a răspuns mama:

— Biata Iona a răcit şi s-a temut să nu cumva să-ţi dea şi ţie răceala. Îţi transmite toate urările ei de bine.

Sophia a străbătut camera, făcând o nouă plecăciune.

— Vă las singuri, a şoptit. Te rog să suni dacă ai nevoie de ceva.

*

După ce Sophia a ieşit din încăpere, Ross s-a uitat întrebător spre fratele lui. Nu-i plăcuse felul în care Matthew se referise la ea, nici felul în care o privise. Exasperat; s-a întrebat când avea să înceteze să privească fiecare femeie ca pe o posibilă cucerire.

Deşi soţia lui, Iona, era o fată drăguţă, era clar că el era în continuare interesat de alte femei. Ross nu ştia cu siguranţă ca el să fi călcat strâmb, dar era foarte adevărat că nu i-ar fi trecut cu vederea infidelităţile. Ross se ocupa de finanţele întregii familii şi îi dădea fratelui lui o sumă anuală. Dacă ar fi avut dovada infidelităţii lui n-ar fi ezitat deloc să-l disciplineze cu orice mijloace, inclusiv reducându-i substanţial resursele financiare.

— De când lucrează aici? a întrebat Matthew.

— De vreo două luni.

— Nu e cam nepotrivit să angajezi o astfel de femeie? Ştii ce va spune lumea. Că-ţi face şi alt gen de servicii.

— Matthew, a protestat mama, uimită. Nu e necesar să faci asemenea insinuări.

Matthew a zâmbit cu subînţeles.

— Sunt anumite lucruri de care un bărbat îşi poate da seama doar uitându-se la o femeie, mamă. Este evident că e doar o târfă, deşi se străduieşte să pară altceva.

Ross nu-şi putea stăpâni furia. A strâns în pumn cearşaful.

— Niciodată nu te-ai priceput la oameni, Matthew. Te sfătuiesc să-ţi ţii gura – şi să nu uiţi că eşti un bărbat însurat.

Matthew se holba la el.

— Ce naiba vrei să spui?

— Că mi se pare că eşti nepermis de interesat de asistenta mea.

— Nu sunt, a răspuns indignat Matthew. Am spus doar...

— Încetaţi amândoi, vă rog! a intervenit Catherine. Mă întristează să vă aud mereu certându-vă.

Ross i-a aruncat fratelui său o privire plină de răceală.

— Nu-i voi permite lui Matthew să-i insulte pe cei care lucrează pentru mine.

Matthew i-a răspuns:

— Spune-mi, ce fel de relaţie ai cu domnişoara Sydney, de vreme ce-i sari imediat în apărare?

Înainte ca Ross să-i poată răspunde, Catherine a pufnit, iritată.

— Matthew, ştiu că încerci deliberat să-l iriţi pe Ross! Relaţia lui cu domnişoara Sydney îl priveşte personal. Nu este treaba noastră. Acum te rog să ieşi puţin din cameră, să ne laşi câteva minute în pace.

— Cu plăcere, i-a răspuns Matthew posac. Nu mi-au plăcut niciodată camerele bolnavilor.

Cum a ieşit, Catherine s-a aplecat mai aproape:

— Spune-mi, Ross, ce este între tine şi domnişoara

Sydney?

Ross a izbucnit în râs:

— Tocmai ai spus că mă priveşte doar pe mine!

— Păi da, dar sunt mama ta şi am dreptul să ştiu dacă te interesează o femeie anume.

Era foarte curioasă, se vedea clar.

— Nu recunosc nimic!

— *Ross,* a protestat ea, dând ochii peste cap şi zâmbind. A trecut prea multă vreme de când nu te-am mai auzit râzând. Începusem să cred că ai uitat cum este. Dar, dragul meu... o servitoare? Ai fi putut alege cea mai frumoasă moştenitoare din Anglia.

Ross i-a susţinut privirea, conştient că a te însura cu o servitoare era o umilinţă din punct de vedere social. Aventurile cu servitoare erau acceptate dar un gentleman nu se căsătorea niciodată cu una. Lui Ross nici că-i păsa. În anii în care interacţionase cu tot felul de oameni, de la membri ai familiei regale până la cerşetori, învăţase că era o ipocrizie să te consideri ca aparţinând unei clase anume din societate. Văzuse nobili capabili de crime atroce şi vagabonzi care ştiau ce înseamnă onoarea.

— Domnişoara Sydney este fiică de viconte, i-a spus el mamei. Deşi nu ar fi contat nici dacă tatăl ei ar fi fost vânzător de haine vechi.

Mama lui s-a strâmbat.

— Mă tem că munca ta pe Bow Street ţi-a dat vederi foarte... democratice. Comentariul ei nu suna deloc a compliment. Şi totuşi... fiică de viconte? Se putea şi mai rău, bănuiesc.

— Nu începe să faci tot felul de presupuneri, mamă. Nu ţi-am spus că aş avea vreo intenţie serioasă cu ea.

— Dar ai, i-a răspuns ea. O mamă simte aceste lucruri.

Iar acum povesteşte-mi cum se face că o fată de familie bună ajunge să muncească pe Bow Street.

A privit-o ironic, arcuindu-şi o sprânceană.

— Nu ai de gând să mă întrebi nimic de rana mea?

— O să-ţi mai provoc imediat încă una dacă nu-mi spui mai multe despre fată!

Capitolul 7

Sophia nu a mai intrat în camera lui Ross câteva ore bune după plecarea familiei lui. El era nerăbdător, întrebându-se ce treburi avea, ce era atât de important încât nu mai venea odată. O trimisese pe Lucie cu tava cu cina şi cu medicamentele, împreună cu ceva de citit, să-i mai treacă timpul. Numai că lui nu-i era deloc foame şi începuse chiar să-l doară capul. Se lăsa deja întunericul iar Ross se tot foia în pat. Simţea că ardea şi-l dureau toate, dar mai ales umărul. Şi ceea ce-l înnebunea mai tare era faptul că se simţea izolat. Lumea mergea înainte şi fără el. Şi-a scos cămaşa, pentru că îi era prea cald şi s-a acoperit până la brâu cu cearşaful.

Pe la ora opt, când Sophia şi-a făcut apariţia, Ross era deja morocănos şi epuizat. Zăcea cu faţa în jos, în ciuda durerii cauzate de poziţia aceea.

— Ross? A aprins o lampă, cu flacăra foarte mică. Ai adormit? Am venit să-ţi schimb bandajul.

— Nu, n-am adormit, a mormăit el. Ard tot şi mă doare cumplit umărul. Plus că m-am săturat să zac în patul acesta blestemat.

Ea s-a aplecat şi i-a pus mâna pe frunte.

— Da, ai temperatură. Haide, lasă-mă să te întorc. Nu e de mirare că te doare umărul dacă stai în poziţia asta. L-a

ajutat să se ridice. Braţele ei, deşi subţiri, erau puternice. Ross s-a întors, morocănos, iar cearşaful i-a alunecat. Sophia i-a sprijinit capul şi i-a dus un pahar la buze. A băut cu înghiţituri mari lichidul rece, uşor îndulcit. Aroma ei proaspătă răzbătea prin aerul stătut din încăpere.

— Cine a închis ferestrele? a întrebat ea.

— Mama. Spune că aerul de afară nu e bun când ai febră.

— Nu cred că aerul rece al nopţii îţi va face rău. S-a dus să le deschidă şi o adiere răcoroasă s-a făcut imediat simţită.

Ross s-a sprijinit între perne şi a inspirat aerul curat.

— Ai lipsit ziua întreagă, i-a spus. Şi-a ridicat cearşaful până la piept, întrebându-se dacă ea îşi dăduse seama că era gol pe dedesubt. Ce-ai făcut?

— Le-am ajutat pe fete să cureţe lună bucătăria, după care am spălat câteva rufe şi am cârpit câteva. Iar după-amiază am făcut gem de agrişe, împreună cu Eliza.

— Las-o pe Eliza să se ocupe singură de casă. Tu trebuie să stai cu mine.

— Da, domnule, i-a răspuns Sophia zâmbind, amuzată de tonul lui autoritar. Dacă îţi doreai compania mea trebuia doar să spui.

Ross s-a strâmbat şi a rămas tăcut cât timp ea i-a schimbat bandajul. Se mai liniştise acum că-i putea privi chipul senin şi ochii albaştri umbriţi de genele lungi. Şi-a amintit felul în care îi răspunsese şi a avut un sentiment de triumf. În ciuda temerilor ei. Sophia fusese dornică să facă dragoste cu el. Nu avea să mai încerce deocamdată, până când nu se înzdrăvenea. Dar atunci... oh, atunci...

Sophia a terminat de legat bandajul.

— Nu văd semne că s-ar infecta, a spus înmuind o cârpă curată într-un vas cu apă rece. Cred că rana a început să se

vindece. Probabil că şi febra va ceda curând.

I-a şters faţa înfierbântată şi fruntea cu cârpa rece. O adiere răcoroasă i-a atins pielea umedă, făcându-l să se înfioreze.

— Ţi-e rece? s-a auzit vocea dulce a Sophiei.

Ross a clătinat din cap, cu ochii închişi.

— Nu, i-a răspuns el. Nu te opri. E atât de bine!

Ea a umezit din nou cârpa. Ross a oftat adânc atunci când i-a simţit atingerea rece pe gât şi pe piept. Cât timp trecuse de când nu mai avusese cineva grijă de el? Nici nu-şi mai aducea aminte. Mulţumit, o asculta pe Sophia care îngâna uşor un cântec.

— Ştii şi cuvintele? a întrebat-o, pe jumătate adormit.

— Câteva din ele...

— Cântă-mi.

— Nu am o voce grozavă, i-a spus ea. Dacă te aşteptţi la ceva peste mediocru vei fi dezamăgit crunt.

I-a prins degetele subţiri care îi atingeau uşor pieptul.

— Nu m-ai putea dezamăgi niciodată.

Sophia a rămas tăcută o vreme, fără să-şi retragă mâna din strânsoarea lui. După care a început să cânte abia şoptit, liniştitor.

Când voi găsi iubirea...

După ce a tăcut, Ross a deschis ochii şi i-a surprins expresia dulce-amară, de parcă s-ar fi gândit la trecuta ei dragoste. S-a simţit cuprins de gelozie dar şi de îngrijorare în acelaşi timp şi a căutat să o scoată cât mai repede din acea stare.

— Ai dreptate, i-a spus. N-ai cine ştie ce voce. A zâmbit văzând-o că-l privea ameninţător. Dar mi-a plăcut foarte

mult, a adăugat el.

Sophia i-a pus o compresă rece pe frunte.

— Acum este rândul tău, i-a spus. Poţi să începi oricând.

— Eu nu ştiu să cânt.

— Nici nu mă aşteptam, cu o voce ca a ta.

— Dar ce are vocea mea?

— E foarte gravă. Cine crezi că s-ar aştepta să ai voce de bariton? A râs uşor, văzând că se încruntase. Şi-a trecut mâna pe după gâtul lui, i-a ridicat capul şi i-a dus paharul la buze. Haide, mai bea puţin.

El a băut, cu o grimasă.

— N-am mai băut zeamă de orz de ani de zile.

— Eliza mi-a spus că nu eşti niciodată bolnav. Sophia a pus paharul deoparte. Majoritatea agenţilor sunt uimiţi că ai fost rănit. Cred că şi-au imaginat că gloanţele ar fi trebuit să ricoşeze din trupul tău.

Ross a zâmbit cu tristeţe.

— N-am pretins niciodată că aş avea puteri supraomeneşti.

— Şi cu toate astea ei asta cred despre tine. L-a privit cu şi mai mare atenţie şi a continuat: mai presus de nevoile oricărui om şi de slăbiciuni. Invulnerabil.

Au rămas nemişcaţi, privindu-se în ochi, iar Ross a înţeles brusc că ea îi pusese un fel de întrebare.

— Nu sunt, a spus într-un final. Am şi eu nevoi. Şi slăbiciuni.

Sophia şi-a aţintit privirea pe tăblia patului.

— Dar nu cedezi în faţa lor, i-a răspuns netezind o cută a cearşafului.

El i-a prins mâna, mângâindu-i uşor degetele.

— Ce vrei să ştii, Sophia?

Ea a ridicat privirea spre el.

— De ce nu te-ai recăsătorit după moartea soţiei tale? A trecut mult timp de-atunci. Şi eşti relativ tânăr, încă.

— Relativ? a repetat el, strâmbându-se.

Ea a zâmbit:

— Spune-mi de ce ţi se spune *Călugărul din Bow Street* când ai fi putut oricând să te recăsătoreşti.

— N-am vrut. Mă descurc foarte bine şi singur.

— Ţi-ai iubit soţia?

— Eleanor era uşor de iubit. Ross a încercat să-şi readucă în faţa ochilor imaginea soţiei lui, chipul ei palid şi delicat, părul blond, mătăsos. I se părea însă că o cunoscuse într-o altă viaţă. Şi-a dat seama cu surprindere că acum Eleanor nu i se mai părea reală. Era rafinată, inteligentă... şi foarte blândă. Nu ridica niciodată tonul la cineva. A zâmbit, amintindu-şi. Lui Eleanor nu-i plăcea deloc să audă pe cineva înjurând. S-a chinuit din răsputeri să mă dezveţe şi pe mine.

— A fost o femeie deosebită, înţeleg.

— Da, a încuviinţat el. Numai că avea o constituţie fragilă – neobişnuit de fragilă, aş putea spune. De fapt, familia ei nu a fost de acord ca ea să se căsătorească.

— De ce?

— Eleanor se îmbolnăvea foarte des. Am ieşit să ne plimbăm în parc într-o după-amiază de toamnă şi după asta a zăcut în pat mai bine de o săptămână. Era foarte delicată. Părinţii ei se temeau că obligaţiile de soţie aveau să o epuizeze – şi mai ales pretenţiile mele de soţ. S-au temut că o sarcină ar putea să o omoare. În voce i se citea vinovăţia atunci când a continuat: am reuşit să-i conving că o voi proteja, că nu i se va întâmpla nimic rău. Am fost fericiţi aproape patru ani. Am crezut chiar că era infertilă, pentru că nu a rămas însărcinată în acest răstimp. Chiar mă bucuram să fie aşa.

— Nu-ţi doreai copii?

— Nu conta. Voiam doar ca Eleanor să fie sănătoasă, să o ştiu în siguranţă. Dar într-o zi mi-a spus că era însărcinată. Era absolut încântată. Mi-a spus că nu se mai simţise niciodată atât de bine. Iar eu am reuşit să mă autoconving că şi ea şi copilul aveau să fie bine.

Ross s-a oprit. Era mult prea tulburat ca să mai poată continua. Îi era prea greu să-i pomenească numele măcar, dar cu toate acestea nu voia să-i ascundă nimic Sophiei.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit Sophia.

Ross a simţit că în mintea lui se producea un declic. Toată reţinerea dispăruse. A început să-i povestească lucruri pe care nu le mai spusese nimănui.

— În ziua când au început durerile am ştiut că ceva nu era în regulă. Eleanor era mult prea slăbită ca să poată împinge. Travaliul a durat douăzeci şi patru de ore, iar la începutul celei de-a doua zile... Dumnezeule, a fost un coşmar! Am trimis după o mulţime de doctori. Se certau între ei, se contraziceau în legătură cu ce trebuia făcut. Ea avea dureri atroce şi mă implora să o ajut. Aş fi făcut orice. Orice. Şi-a dat seama că încleştase pumnii doar atunci când a simţit-o mângâindu-l uşor. Singurul lucru cu care au fost cu toţii de acord a fost că bebeluşul era prea mare. A trebuit să aleg... Bineînţeles că le-am spus să o salveze pe Eleanor... dar asta însemna să... S-a oprit, pentru că nu mai putea respira. Nu-i putea spune ce urmase, ce anume îi făcuseră doctorii lui Eleanor. Curgea atât de mult sânge... Eleanor ţipa şi mă implora să-i opresc. Voia să moară, voia să dea copilului o şansă la viaţă. Dar eu nu puteam face asta. Aşa că amândoi au... Ross a făcut din nou o pauză, încercând să-şi controleze ritmul respiraţiei.

Sophia nu s-a mişcat, nu a scos vreun sunet. Ross a

crezut că o dezgustase, că vorbise prea mult. Probabil că era îngrozită de cele auzite.

— Am făcut alegerea greşită, a şoptit el. Şi au murit amândoi din această cauză. S-a cutremurat. I se făcuse frig dintr-odată.

Sophia i-a luat compresa de pe frunte şi l-a mângâiat uşor pe obraz.

— Nu a fost vina ta, i-a spus. Sunt sigură că ştii asta.

Era clar: nu înţelesese întreaga poveste. Trebuia să o facă să înţeleagă cât de egoist fusese.

— N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Eleanor. Ar fi trăit şi azi dacă o lăsam în pace.

— Nu ai de unde să ştii. Şi dacă ar fi adevărat şi nu te-ai fi căsătorit cu ea, cum ar fi arătat viaţa ei? Ţinută departe de lume, neîmplinită, lipsită de iubire. Sophia l-a învelit bine după care s-a dus să mai aducă o pătură din dulap. L-a acoperit cu ea şi s-a aşezat din nou pe marginea patului. Nu ai obligat-o tu pe Eleanor să se căsătorească cu tine. Sunt convinsă că a ştiut care erau riscurile. Şi a considerat că a meritat, pentru că a fost fericită în anii în care a fost măritată cu tine. Şi a fost iubită. A trăit aşa cum şi-a dorit. Şi sunt sigură că nu ar vrea ca tu să te învinovăţeşti pentru cele întâmplate.

— Nu contează dacă ea m-ar învinovăţi sau nu. Ştiu a cui e vina – doar a mea.

— E normal să gândeşti aşa, i-a răspuns Sophia. Chiar şi tu te crezi omnipotent, crezi că tot ce-i rău şi tot ce-i bine ţi se datorează. Cât de greu trebuie să-ţi fie să accepţi că anumite lucruri sunt mai presus de puterea ta.

Deşi îşi dădea seama că îşi bătea joc de el, Ross s-a simţit reconfortat. O privea adânc în ochi, simţind un imens val de uşurare.

— Eşti un bărbat, atâta tot. Nu eşti un zeu.

Doar un bărbat.

Ştia şi el asta. Dar abia acum îşi dădea seama ce povară simţise atunci când încercase să convingă întreaga lume de contrariul. Făcuse tot ce fusese omeneşte posibil să le dovedească tuturor că era invulnerabil şi în mare parte reuşise. Aproape că era o cerinţă a postului pe care îl ocupa. Oamenii doreau să creadă că magistratul-şef era atotputernic, că muncea fără încetare ca să-i protejeze pe ei. Timp de câţiva ani Ross trăise izolat, doar ca să se poată achita de această sarcină. Nimeni nu-l cunoştea cu adevărat, nimeni nu-l înţelesese. Iar acum, pentru prima oară în viaţa lui de adult, găsise o persoană care să nu-l privească cu adulaţie. Care îl trata ca pe un bărbat obişnuit.

Sophia s-a ridicat şi a început să se învârtă prin cameră, punând obiectele de toaletă la locul lor, împăturind prosoapele. Ross o devora din priviri, gândindu-se la ce va face cu ea atunci când îşi va reveni. Era convins că ea nici nu bănuia unde-i fugeau lui gândurile, altfel n-ar fi fost atât de liniştită.

Capitolul 8

— Eşti un pacient îngrozitor, a exclamat Sophia văzând că Ross se dăduse jos din pat şi se îmbrăcase. Doctorul Linley a spus că ar trebui să mai stai în pat măcar o zi.

— Nu le ştie nici el pe toate, i-a răspuns Ross în timp ce se încălţa.

— Nici tu! Exasperată şi îngrijorată, l-a urmărit cu privirea cum se apropia de dulap, în căutarea unei cravate. Ce ai de gând să faci?

— Să mă duc la birou o oră-două.

— Şi vei rămâne acolo toată ziua! În cele patru zile care trecuseră de când Ross fusese împuşcat, Sophiei îi fusese extrem de greu să-l determine să se odihnească. Puterile îi reveniseră, umărul nu-l mai durea atât de tare, aşa că abia aştepta să-şi reia ritmul obişnuit, epuizant. Ca să-l facă să nu coboare din pat, Sophia îi adusese teancuri de dosare de la birou şi luase notiţe, după dictare. Îi adusese mâncarea la pat şi petrecuse ore întregi citindu-i. Îl studiase atunci când aţipea, memorând fiecare detaliu al chipului său, felul în care părul îi cădea pe frunte.

Mirosul lui îi devenise familiar, felul în care înghiţea cafeaua, textura muşchilor atunci când îi schimba bandajul. Barba ţepoasă, înainte de a se rade. Sunetul răguşit pe care îl scotea atunci când râdea, de parcă nu era prea deprins cu râsul. Felul în care i se răzvrătea părul în fiecare dimineaţă, înainte să apuce să-l pieptene spre spate. Felul în care o surprindea cu câte un sărut, atunci când îi lua tava cu mâncare sau îi aranja pernele... săruturi dulci, furate.

Iar ea i se abandona, în loc să-l respingă.

Spre marea ei ruşine, Sophia începuse să aibă diverse fantezii cu el. Într-o noapte visase că se urcase lângă el în pat şi-şi lipise trupul gol de-al lui. Când se trezise, cearşafurile erau ude de transpiraţie, inima îi bătea cu putere iar locul dintre picioarele ei părea să se fi trezit la viaţă. Pentru prima oară în viaţa ei se mângâiase uşor acolo, cuprinsă de plăcere, imaginându-şi că Ross era cel care o atingea, cel care îi mângâia sânii. Prinsă între ruşine şi vinovăţie, a continuat să se auto-satisfacă, descoperind că plăcerea era cu atât mai mare cu cât mişcările creşteau în intensitate. A sfârşit cu un geamăt, lac de sudoare, tremurând.

S-a rostogolit pe burtă, uimită, ameţită, întrebându-se cum avea să dea ochii cu Ross a doua zi. Nu mai simţise până

atunci aşa ceva, o nevoie fizică atât de intensă.

În afară că se simţea atrasă de el din punct de vedere sexual, Sophia a descoperit că îl plăcea cu adevărat. Caracterul lui o fascina. Când trebuia să facă ceva care îi displăcea nu se eschiva deloc, ba din contră, era extrem de hotărât. Datoria era totul pentru el.

O amuza faptul că deşi nu minţea niciodată, Ross masca cu abilitate adevărul, ca să-şi poată atinge scopurile. Dacă ridica tonul, de exemplu, nu admitea că striga, ci susţinea că era „emfatic". Nu recunoştea că era încăpăţânat, spunea despre el că era „ferm". Nu era nici dominator, ci doar „decis". Sophia făcea haz pe seama lui, descoperind că el nu ştia prea bine cum să reacţioneze. Nu era deloc obişnuit să fie tachinat, dar Sophia simţea că adesea cuvintele ei îl amuzau.

Serile, când stăteau de vorbă, Sophia îi împărtăşea puţinele amintiri pe care le avea din copilărie: săruturile de noapte-bună ale tatălui ei... ultimul picnic în familie... poveştile pe care i le citea mama ei. Cum, împreună cu fratele ei, îi amestecase mamei pudra cu apă şi se jucaseră cu pasta şi fuseseră trimişi la culcare fără să mănânce.

Ross fusese în stare să o facă să povestească tot ce încercase să ascundă atâţia ani. Fără să-şi dea seama, s-a trezit spunându-i cum fuseseră lunile de după moartea părinţilor, când şi ea şi John deveniseră de nestăpânit.

— Ne purtam îngrozitor, îi spusese, ghemuindu-se în fotoliu. Făceam numai prostii, vandalizam prăvălii şi case, furam... A făcut o pauză şi s-a frecat pe frunte, încercând să alunge durerea de cap.

— Ce furaţi?

— Mâncare, de cele mai multe ori. Ne era mereu foame. Familiile care încercau să aibă grijă de noi nu erau deloc

înstărite. Când purtarea noastră a devenit de netolerat, şi-au luat mâinile de pe noi. A fost numai vina mea. John era prea mic să-şi dea seama dar eu nu am nicio scuză pentru purtarea mea. Ar fi trebuit să-l îndrum, să am grijă de el...

— Erai doar un copil, i-a răspuns cu grijă Ross, înţelegând cât de grea era vina care o apăsa. Nu a fost vina ta.

Ea i-a zâmbit fără să fie deloc amuzată, fără să-i accepte încercarea de a o consola.

— Sophia, a întrebat încet Ross, cum a murit John?

Ea s-a încordat, luptându-se cu tentaţia de a-i spune totul. Vocea lui profundă îi cerea să-şi deschidă sufletul. Dar dacă îi spunea nu avea să obţină nimic.

Nu i-a răspuns nimic ci a râs nesigură şi a inventat o scuză să iasă repede din cameră.

*

Acum, când Ross îşi alegea o cravată de mătase din dulap, gândurile Sophiei reveniseră în prezent. Faptul că Ross coborâse din pat îi dădea un motiv să se gândească la altceva.

— O să te epuizezi şi o să cazi din picioare. Şi să nu te aştepţi la înţelegere din partea mea. Ar trebui să asculţi sfatul doctorului şi să te odihneşti!

Aşezat în faţa oglinzii, Ross s-a strâmbat.

— Nu cad deloc din picioare, i-a răspuns. Dar trebuie să ies din camera asta, altfel înnebunesc. Privirea lui de argint a întâlnit-o pe a ei. Există doar o modalitate să mă vezi din nou în pat şi nu cred că eşti pregătită, încă.

Sophia şi-a ferit imediat privirea, stânjenită. Era un semn că deveniseră foarte familiari, că-şi mărturisea deschis

dorinţa pentru ea.

— Trebuie să iei măcar micul dejun, i-a spus. Mă duc la bucătărie să văd dacă Eliza a pus de cafea.

— Mulţumesc, i-a zâmbit şi a terminat de strâns nodul cravatei.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, Sophia completa un registru în birou iar Ross avea diverse întâlniri. A făcut ordine pe birou şi a oftat, vinovată. În prima lună lucrată aici, ea îşi făcuse copii după toate informaţiile pe care le considerase utile să-i înfunde pe toţi cei care lucrau aici. În mare majoritate era vorba de greşeli făcute de agenţi sau poliţişti, de la erori de procedură la tăinuiri de dovezi. Ross preferase să le atragă atenţia în particular, ca să evite un scandal public.

Sophia ştia că avea nevoie de mai multe informaţii ca să-i poată distruge pe Ross şi pe agenţii lui. Numai că în ultimele trei săptămâni nu mai făcuse nimic să-şi poată atinge scopul. Nu se simţea în stare, şi asta o dezgusta. Se auto-dispreţuia pentru slăbiciunea ei dar nu se mai simţea în stare să-l trădeze. Ajunsese să ţină mult la el, în ciuda eforturilor făcute. Ceea ce însemna că nu avea să mai răzbune moartea bietului ei frate, iar scurta lui viaţă rămânea lipsită de orice sens.

Posacă, Sophia a continuat să aranjeze dosarele când a fost întreruptă de Ernest.

— Domnişoară Sydney, te cheamă sir Ross.

L-a privit îngrijorată pe băiat:

— Unde este sir Ross? Se simte bine?

— E în biroul lui, domnişoară...

Băiatul a plecat, grăbit să-şi termine treburile.

Sophiei i s-a strâns stomacul, de îngrijorare. Oare Ross se forţase prea tare? Poate că i se deschisese rana, poate că

avea din nou febră, poate că activitatea intensă îl epuizase. S-a grăbit spre biroul lui, ignorând feţele uimite ale avocaţilor şi funcţionarilor întâlniţi pe coridor.

Uşa biroului magistratului-şef era deschisă. Sophia a păşit pragul, nerăbdătoare. Ross era aşezat la birou. Părea obosit, era palid. A ridicat privirea spre ea:

— Sophia, ce s-a...

— Ştiam eu că te-ai întors prea devreme la lucru! a exclamat, apropiindu-se cu paşi mari. I-a pus repede mâna pe frunte, pe obraji. Ai febră? Ce s-a întâmplat? Îţi sângerează din nou umărul sau...

— Sophia, a întrerupt-o el, prinzându-i mâinile. I-a zâmbit liniştitor. Sunt bine. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

Ea l-a privit cu atenţie, încercând să se convingă că era bine.

— Atunci de ce ai trimis după mine? l-a întrebat, nedumerită.

Ross şi-a mutat privirea la un punct de peste umărul ei. Consternată, Sophia a realizat abia atunci că nu erau singuri. S-a întors şi l-a văzut pe sir Grant aşezat pe un scaun masiv din piele. Bărbatul impozant îi studia cu interes. Sophia şi-a retras grăbită mâinile şi a închis ochii, umilită.

— Scuze, a murmurat ea, dorindu-şi să fi putut să dispară cumva. Eu... eu am depăşit orice limită, sir Ross. Îmi cer iertare.

El a zâmbit văzând-o cât era de stânjenită şi i s-a adresat lui sir Grant.

— Morgan, am ceva de discutat cu domnişoara Sydney.

— Aşa se pare, i-a răspuns Morgan. A făcut o plecăciune scurtă şi i-a aruncat o ultimă privire Sophiei. După care a ieşit, închizând uşa în urma lui.

Sophia şi-a acoperit cu mâinile obrajii roşii.

— Dumnezeule, oare ce crede despre mine?

Ross s-a ridicat de la birou şi s-a postat în faţa ei.

— Cu siguranţă crede că eşti o femeie blândă şi plină de compasiune.

— Îmi pare rău, a repetat ea. Nu mi-am dat seama că era aici. N-ar fi trebuit să intru atât de vijelios sau să... Numai că m-am obişnuit să...

— Să mă atingi?

Ea a ridicat din umeri, stânjenită.

— Am devenit mult prea familiari. Acum, că te simţi mai bine, lucrurile trebuie să redevină aşa cum erau.

— Sper că nu, i-a răspuns el încet. Îmi place felul tău familiar de a fi. A întins mâna dar ea s-a dat imediat un pas înapoi.

Şi-a ferit privirea şi l-a întrebat pe un ton supus.

— De ce m-ai chemat, până la urmă?

Au trecut câteva secunde până să primească un răspuns de la el.

— Tocmai am primit veşti de la mama. Se pare că în casa lor are loc o criză majoră.

— Nu este nimeni bolnav, sper?

— Mă tem că e vorba de ceva mult mai grav, a spus el ironic. Are legătură cu petrecerea pentru aniversarea bunicului meu.

Sophia îl privea uimită.

— Se pare că domnişoara Bridgewell, menajera mamei mele, s-a măritat cam peste noapte. Se întâlnea cu un sergent iar acesta a cerut-o de nevastă imediat ce a aflat că regimentul lui avea să fie trimis în Irlanda. Normal că domnişoara Bridgewell a vrut să-şi urmeze proaspătul soţ la noul post. Familia mea îi doreşte numai bine, dar din

nefericire absenţa ei survine exact în mijlocul pregătirilor pentru aniversarea celor nouăzeci de ani ai bunicului.

— Oh, Doamne! Când are loc evenimentul?

— De azi într-o săptămână.

— Oh, Doamne, a repetat Sophia, amintindu-şi de casa imensă din Shropshire în care lucrase, de pregătirile meticuloase, fără cusur, care precedau fiecare astfel de festivitate. Mâncare, flori, oaspeţi care trebuiau cazaţi... însemna un volum imens de muncă. Sophia îi compătimea pe servitorii care trebuiau să asigure toate astea.

— Şi cine se va ocupa de tot, atunci?

— Tu, i-a spus Ross, aproape şoptit. Te vrea pe tine. Trăsura te aşteaptă afară. Dacă eşti de acord, va trebui să pleci imediat spre Berkshire.

— Eu? Sophia era uluită. Dar trebuie să existe o altă persoană care să-i poată ţină locul domnişoarei Bridgewell!

— Se pare că nu, după părerea mamei. Te-a cerut pe tine.

— Dar nu pot! Nu am deloc experienţă pentru asta!

— Te descurci foarte bine cu servitorii de aici.

— Sunt *trei,* i-a răspuns agitată Sophia. Iar mama ta are probabil câteva duzini de servitori.

— Cam cincizeci, i-a spus el cu o nonşalanţă deliberată, ca şi cum numărul acestora nu avea niciun fel de importanţă.

— Cincizeci! Nu pot coordona cincizeci de oameni! Sunt sigură că există altcineva mai priceput decât mine.

— Poate dacă menajera nu pleca în grabă ar fi avut timp să găsească pe altcineva. Dar aşa, ai rămas singura speranţă a mamei.

— Îmi pare rău pentru ea, a răspuns Sophia.

El a izbucnit în râs.

— Este doar o petrecere, Sophia. Dacă totul va decurge

bine, mama îşi va asuma toate meritele, fără îndoială. Iar dacă va fi un dezastru vom da cu toţii vina pe domnişoara Bridgewell. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Dar cum rămâne cu tine? Cine va avea grijă de tine, cine se va ocupa de toate în lipsa mea?

El a întins mâna spre gulerul alb al rochiei ei negre, atingându-i uşor bărbia.

— Se pare că va trebui să mă descurc fără tine. Şi-a coborât vocea: va fi o săptămână foarte lungă, sunt sigur.

Sophia era într-atât de aproape de el încât simţea izul de săpun de bărbierit al pielii şi cel de cafea din respiraţie.

— Va fi acolo toată familia ta? a întrebat îngrijorată. Inclusiv fratele tău şi soţia lui? Perspectiva de a-şi petrece nopţile sub acelaşi acoperiş cu Matthew nu o tenta deloc.

— Nu prea cred. Matthew şi Iona preferă viaţa de la oraş, cu plăcerile ei. Se plictisesc la ţară. Bănuiesc că vor sosi în weekend, împreună cu ceilalţi musafiri.

Sophia a cântărit bine situaţia. Nu găsea niciun mod politicos de a o refuza pe mama lui Ross. A oftat, gândindu-se la misiunea grea care o aştepta.

— Mă duc, i-a răspuns. Şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca petrecerea să fie un succes.

— Mulţumesc.

A cuprins-o de gât, trecându-şi degetele prin părul ei.

Sophia a spus imediat:

— Mă duc să-mi fac bagajele.

Degetele lui i-au coborât uşor pe ceafă.

— Nu mă săruţi de rămas-bun?

Ea şi-a umezit buzele uscate.

— Nu cred că este înţelept din partea noastră să... mai facem asta. Nu se cuvine. Vom sta despărţiţi un timp, după care lucrurile vor reveni ca la început...

— Nu-ţi place să mă săruţi? a întrebat-o, mângâindu-i o şuviţă care i se desprinsese din coc.

— Nu are nicio importanţă, s-a auzit Sophia spunând. Ideea este că nu ar trebui să o mai facem.

Ochii lui au strălucit provocator.

— De ce?

— Pentru că eu cred că... Mă tem că... Şi-a adunat tot curajul înainte de a continua: nu pot să am o aventură cu tine.

— Nu ţi-am cerut o aventură. Tot ce vreau de la tine este...

Dintr-un impuls, Sophia i-a dus degetele la buze. Nu ştia ce avea de gând să-i spună el, dar nu voia să audă nimic. Oricare ar fi fost intenţiile lui, nu voia să le audă transpuse în cuvinte.

— Nu mai spune nimic, l-a rugat. Vom sta despărţiţi o săptămână. Vei avea timp de gândire şi sunt sigură că sentimentele tale se vor schimba.

A sărutat-o în palmă iar ea şi-a retras imediat mâna.

— Chiar aşa? a întrebat-o, coborând capul spre ea.

Şi-a lipit buzele de ale ei şi o plăcere imensă a cuprins-o. Vârful limbii lui o necăjea, făcând imposibilă orice rezistenţă. S-a lipit cu un oftat de trupul lui ferm şi l-a sărutat la rândul ei, nesăţioasă. Nu putea nega atracţia dintre ei – şi era exact ceea ce voia să-i demonstreze şi Ross. I-a răsplătit răspunsul cu un sărut şi mai profund, făcând-o să se agaţe de el, cuprinsă de o plăcere care o făcea neputincioasă.

A eliberat-o brusc din îmbrăţişare. Uimită, Sophia şi-a lipit degetele de buzele umede.

Ross se uita la ea arogant şi amuzat. Şi el era îmbujorat.

— La revedere, Sophia, i-a spus. Ne vedem peste o săptămână.

*

Trăsura pusă la dispoziţie de familia Cannon era cea mai luxoasă în care călătorise ea vreodată. Avea geamuri mari şi perdele de catifea, exteriorul din lemn lăcuit, închis la culoare, era împodobit cu ornamente aurii în formă de frunză iar interiorul era capitonat cu piele maro lucioasă. Au străbătut rapid cei patruzeci de kilometri care despărţeau Londra de Berkshire.

Deşi ideea de a organiza o petrecere de asemenea dimensiuni o intimida, Sophia era nerăbdătoare să vadă domeniul unde copilărise Ross. Ţinutul şi împrejurimile acestuia erau exact aşa cum i le descrisese el, cu păşuni bogate, păduri dese şi orăşele întinse de-a lungul râului Kennet.

Trăsura a ieşit de pe drumul principal şi a intrat pe unul mai îngust, cu pavajul vechi, denivelat. Pe măsură ce se apropiau de oraşul Silverhill peisajul devenea şi mai pitoresc, cu oi grase păscând alene şi căsuţe cu bârne groase. De-a lungul drumului se înşirau porţi şi garduri învechite de vreme, acoperite de ferigă şi tufe de trandafiri. Au ieşit din Silverhill şi au început să străbată un drum lung, privat. Au trecut de zidurile domeniului Cannon, despre care Ross îi spusese că se întindea pe o mie cinci sute de acri.

Sophia era impresionată de frumuseţea locului, cu pădurile lui de fagi şi stejari şi un lac artificial care strălucea, reflectând cerul. Într-un final a zărit şi casa, construită în stil Iacob I, cu o mulţime de turnuri şi frontoane şi ziduri din cărămidă lustruită. Era o casă atât de frumoasă că a simţit un gol în stomac.

— Oh, Doamne, a şoptit. Intrarea era străjuită de tufe

imense de primule şi rododendroni. Spre sud, terasa imensă cu arbuşti orientali dădea spre o oranjerie. Nici în visele ei cele mai extravagante Sophia nu-şi imaginase o casă atât de impunătoare.

Două gânduri nu-i dădeau pace. În primul rând, cum de un bărbat atât de bogat trăia ca un spartan pe Bow Street? Şi în al doilea rând, cum avea ea să supravieţuiască în săptămâna care urma? Era clar nepotrivită pentru ceea ce avea de făcut. Nu avea suficientă experienţă ca să se descurce cu o armată de servitori. Nu aveau să o respecte. Sau să o asculte.

Şi-a încleştat mâinile pe stomac. I se făcuse rău.

Trăsura s-a oprit în dreptul intrării principale. Palidă dar hotărâtă, Sophia a coborât şi s-a apropiat de uşă. A bătut de câteva ori iar uşa din stejar s-a deschis fără zgomot.

Holul de la intrare era imens, cu o scară centrală care se desfăcea în două ramuri, spre aripa vestică şi spre cea estică. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii uriaşe în tonuri de auriu, bleu şi culoarea piersicii. Sophia a privit cu interes spre cele două seturi de camere de primire care flancau holul. Cele din stânga erau decorate într-un stil mai degrabă masculin, cu mobilă elegantă, închisă la culoare, în timp ce încăperile din dreapta erau mai feminine, cu pereţii acoperiţi cu tapet roz din mătase şi mobilă delicată, cu ornamente aurii.

Un lacheu a condus-o pe Sophia într-una din încăperile roz, unde o aştepta mama lui Ross.

Doamna Catherine Cannon era o femeie înaltă, elegantă, îmbrăcată într-o rochie de zi cu o croială simplă. În părul grizonant avea piepteni bătuţi în ametiste. Avea un chip colţuros dar ochii îi erau blânzi.

— Domnişoară Sydney! a exclamat, înaintând spre ea. Bun-venit la Silverhill Park! Îţi mulţumesc că mă salvezi de

la un imens dezastru.

— Sper să pot fi de folos, a răspuns Sophia. I-am explicat însă lui sir Ross că nu am deloc experienţă...

— Oh, am încredere în tine, domnişoară Sydney! Îmi pari o femeie foarte capabilă.

— Da, dar eu...

— Una din cameriste te va conduce în camera ta, să te reîmprospătezi puţin după un drum atât de lung cu trăsura. După care te voi conduce prin casă şi te voi prezenta servitorilor.

Sophia a intrat în camera mică dar funcţională care îi aparţinuse fostei menajere de la Silverhill Park. Şi-a schimbat gulerul alb al rochiei cu unul curat, şi-a scuturat de praf şi şi-a netezit fustele şi s-a spălat pe faţă cu apă rece. În timp ce cobora treptele se minuna de frumuseţile care o înconjurau: tavanele pictate, lambriurile, galeriile înţesate cu picturi şi nesfârşitele şiruri de ferestre care dădeau spre frumoasele grădini.

I s-a alăturat din nou lui Catherine Cannon şi a însoţit-o într-un tur al casei, străduindu-se să reţină fiecare detaliu. Era uşor uimită de felul în care o trata mama lui Ross, cu mai multă solicitudine decât ar fi meritat o servitoare. În timp ce străbăteau casă, doamna Cannon îi povestea întâmplări din copilăria lui Ross, despre ce fel de şotii punea la cale împreună cu prietenii lui, având drept „victimă" servitorii sau vreunul dintre grădinari.

— Îmi pare că sir Ross nu a fost dintotdeauna atât de serios şi solemn, a comentat Sophia.

— Dumnezeule, nu! Asta s-a întâmplat după moartea soţiei lui. Expresia doamnei Cannon s-a schimbat a regret. O tragedie! Am fost cu toţii devastaţi.

— Da, a spus încet Sophia. Sir Ross mi-a povestit totul.

— Chiar aşa? Catherine s-a oprit în mijlocul încăperii şi s-a uitat mirată la ea.

Sophia i-a susţinut stânjenită privirea, întrebându-se dacă nu cumva spusese ceva nelalocul lui.

— Ei bine, a murmurat doamna Cannon cu un zâmbet slab, până acum nu l-am auzit pe fiul meu povestind cuiva despre Eleanor. Ross este un bărbat foarte retras.

Simţind că doamna Cannon era pe punctul de a trage o concluzie greşită, Sophia a încercat să clarifice lucrurile:

— Sir Ross a pomenit unele lucruri pe când era bolnav şi avea febră mare. Asta doar pentru că era epuizat şi...

— Nu, draga mea, a venit răspunsul blând. Este evident că fiul meu are încredere în tine şi îţi preţuieşte compania. A făcut o pauză, după care a adăugat criptic: iar orice femeie care va reuşi să-l scoată din acea lume sordidă de pe Bow Street are binecuvântarea mea.

— Nu sunteţi încântată de poziţia pe care o are acolo, doamnă Cannon?

Au pornit din nou, străbătând salonul.

— Fiul meu şi-a dedicat zece ani din viaţă serviciului public şi a avut succese remarcabile. Bineînţeles că sunt mândră de el. Dar simt că a venit vremea să-şi îndrepte atenţia şi spre alte lucruri. Trebuie să se recăsătorească, să aibă copii. Ştiu că Ross dă impresia unui bărbat distant, dar te asigur că are şi el aceleaşi nevoi ca şi ceilalţi bărbaţi. Să fie iubit. Să aibă familia lui.

— Oh, dar nu e deloc distant. Orice copil ar fi extrem de norocos să-l aibă drept tată. Şi sunt convinsă că ar fi un soţ... Şi-a dat seama că pălăvrăgea ca o moară stricată, aşa că a închis repede gura.

— Da, a spus Catherine zâmbind. I-a fost un soţ excelent lui Eleanor. Când se va recăsători, sunt sigură că soţia lui nu

va avea motive să se plângă. Văzând că Sophia era stânjenită, a schimbat imediat subiectul: vrei să mergem în sală formală de luat masa? Este flancată de o încăpere în care se pot ţine mâncărurile calde, atunci când este vorba de o cină prelungită.

*

În timpul zilei Sophia era foarte ocupată şi nu avea deloc timp să se gândească la Ross. Dar în orele liniştite de seară se simţea cuprinsă de dor, pustiită. Trebuia să-şi recunoască înfrângerea. Se îndrăgostise de bărbatul pe care dorise să-l distrugă. Fusese trădată de propria inimă. Nu avea altceva de făcut decât să renunţe la planurile de răzbunare. Nu avea să-şi savureze victoria. Trebuia să-şi părăsească slujba cât de curând şi să încerce să-şi continue viaţa fără el.

Noua hotărâre luată a făcut-o să se simtă împăcată şi secătuită în acelaşi timp. S-a concentrat cu şi mai mare determinare pe ceea ce avea de făcut.

Oaspeţii urmau să ocupe douăzeci şi cinci de dormitoare din casa mare, alături de alte douăsprezece din clădirea alăturată. Acolo urmau să stea burlacii. La balul mascat de sâmbătă seara erau aşteptate să sosească familii din Windsor, Reading şi din oraşele învecinate, ridicând numărul musafirilor la o sută şi cincizeci.

Din nefericire, notiţele lăsate de fosta menajeră lăsau mult de dorit. Sophia şi-a spus, amuzată, că domnişoara Bridgewell fusese probabil mult prea ocupată cu povestea ei de dragoste ca să o mai preocupe şi petrecerea. Aşa că s-a apucat să inventarieze porţelanurile şi tacâmurile, conţinutul cămărilor şi pivniţelor, precum şi cel al

dulapurilor cu lenjerii. S-a consultat cu bucătarul dar şi cu doamna Cannon, şi-a notat toate sugestiile privind meniul şi a planificat exact ce avea de făcut fiecare cameristă în parte. După care i-a chemat la ea pe măcelar, pe băcan şi pe lăptar şi le-a comandat în scris tot ce era nevoie.

În toiul acestei activităţi a făcut şi cunoştinţă cu domnul Robert Cannon, a cărui aniversare produsese atâta agitaţie. Mama lui Ross încercase să o pregătească pentru această întâlnire:

— Când vei face cunoştinţă cu socrul meu să nu te laşi intimidată de manierele lui. A devenit foarte direct, cu vârsta. E un bărbat deosebit, dar nu ştie deloc să fie discret. Nu-l lăsa să te necăjească.

L-a întâlnit în grădina de trandafiri. Stătea pe o bancă, iar pe masa din apropiere avea o tavă cu răcoritoare. În faţa băncii era aşezat un taburet, ca să-şi sprijine picioarele, iar Sophia şi-a amintit că doamna Cannon îi povestise că socrul ei era adesea chinuit de gută.

— Tu, fetiţo! i-a spus pe un ton poruncitor. Vino încoace. Nu te-am mai văzut până acum pe-aici.

Sophia l-a ascultat.

— Bună dimineaţa domnule Cannon, i-a spus făcând o plecăciune plină de respect.

Robert Cannon era încă un bărbat frumos, cu trăsături distinse şi părul argintiu. Ochii lui erau gri-albaştri, cu sclipiri de oţel.

— Bănuiesc că tu eşti fata despre care mi-a vorbit nora mea. Cea din Bow Street.

— Da, domnule. Sper din toată inima ca petrecerea de aniversare să fie o reuşită...

— Bine, bine, a întrerupt-o el nerăbdător, dând din mână. Nora mea profită de orice ocazie ca să mai dea o

petrecere. Acum spune-mi exact cum stau lucrurile între tine şi nepotul meu.

Luată prin surprindere, Sophia l-a privit cu gura căscată.

— Mă tem că nu înţeleg întrebarea, domnule.

— Catherine spune că este foarte interesat de tine ceea ce este o noutate binevenită. Vreau ca familia noastră să dăinuie, iar Ross şi fratele lui sunt singurii descendenţi pe linie bărbătească. A trecut deja la fapte, sper.

Sophia era prea şocată ca să-i poată răspunde imediat.

— Cum aţi putut ajunge la o asemenea concluzie? Vă înşelaţi profund, domnule Cannon! Eu... nu am nici cea mai mică intenţie să... iar sir Ross n-ar... A tăcut pentru că nu-şi mai găsea cuvintele.

Cannon o privea zâmbind.

— Catherine spune că eşti o Sydney. L-am cunoscut destul de bine pe Frederick, bunicul tău.

Dezvăluirea a uimit-o şi mai tare.

— Adevărat? Aţi fost prieten cu bunicul meu?

— N-am spus că am fi fost prieteni, i-a răspuns acru Cannon. Am spus doar că l-am cunoscut bine. Motivul pentru care nu am reuşit să ne înţelegem a fost că ne-am îndrăgostit amândoi de aceeaşi femeie. De domnişoara Sophia Jane Lawrence.

— De bunica mea, a reuşit să spună Sophia. A clătinat din cap, mirată de neaşteptata legătură cu trecutul familie ei. Îi port numele.

— O femeie minunată, atât de desăvârşită. Îi semeni mult, deşi ea era mai rafinată. Avea o atitudine regală care ţie îţi lipseşte.

Sophia i-a zâmbit trist.

— E greu să semeni cu o regină atunci când eşti

servitoare, domnule.

El nu şi-a dezlipit ochii de ea, dar expresia i s-a îmblânzit.

— Zâmbeşti exact ca ea. Nepoata Sophiei Jane, servitoare! Familia Sydney a cunoscut vremuri grele, nu-i aşa? Ar fi fost mai bine pentru voi toţi dacă bunica ta s-ar fi măritat cu mine.

— De ce nu a făcut-o?

I-a făcut semn să se aşeze pe scaunul de lângă el.

— Stai aici şi-ţi voi spune.

Sophia a aruncat o privire neliniştită spre casă, conştientă de cât de multe mai avea de făcut.

Bătrânul a pufnit.

— Munca poate să mai aştepte, fetiţo. La urma urmei, se presupune că petrecerea se dă în cinstea mea. Iar eu îmi doresc compania ta, timp de câteva minute. Cer prea mult?

Sophia s-a aşezat imediat pe scaun.

Cannon s-a sprijinit de spătar.

— Bunica ta a fost cea mai frumoasă fată din câte am cunoscut. Era de familie bună, dar ai ei nu erau bogaţi. Aşa că îşi doreau ca singura lor fiică să se mărite bine. După ce Sophia şi-a făcut debutul în societate m-am hotărât să o cuceresc. Lipsa zestrei nu era un obstacol, pentru că provin dintr-o familie foarte înstărită. Până să mă hotărăsc să-i cer mâna, lordul Sydney mi-a luat-o înainte. Nu puteam concura cu titlul lui. Deşi Cannon este un nume respectat, nu suntem nobili. Aşa că Sophia Jane s-a măritat cu lordul Sydney.

— Pe care dintre voi doi l-a iubit bunica? a întrebat Sophia, fascinată de povestea pe care tocmai o aflase.

— Nu sunt foarte sigur, i-a răspuns gânditor Cannon, surprinzând-o. Probabil că pe niciunul. Dar am motive să cred că Sophia Jane a regretat, în timp, alegerea făcută.

Lordul Sydney era un tip plăcut, dar foarte superficial. Eu aş fi fost o partidă mai bună.

— Şi mai sunteţi şi foarte modest, i-a răspuns râzând Sophia.

Lui Cannon a părut să-i placă obrăznicia ei.

— Spune-mi, copilă, bunicii tăi au avut o căsnicie bună?

— Aşa cred, a spus încet Sophia. Deşi nu-mi amintesc să-i fi văzut prea des împreună. Păreau să ducă vieţi separate. A tăcut, gândindu-se la trecut. Privind retrospectiv, bunicii ei nu păreau prea afectuoşi unul cu celălalt. Din fericire v-aţi găsit o nouă iubire, a spus ea, încercând să încheie fericit acea poveste.

— Nu, i-a răspuns sec Cannon, Mi-am admirat soţia dar inima mea a rămas la Sophia Jane. Ochii i-au strălucit. O iubesc şi acum, deşi nu mai e demult printre noi.

Pe Sophia a cuprins-o melancolia. Probabil că asta avea să simtă mereu şi Ross pentru Eleanor.

Şi-a dat seama că gândise cu voce tare atunci când l-a auzit pe Robert Cannon pufnind, iritat.

— O floare fragilă! N-am înţeles niciodată ce l-a atras pe nepotul meu la ea. Ross are nevoie de o femeie zdravănă, care să-i aducă pe lume copii sănătoşi. A măsurat-o cu privirea. Tu pari tocmai bună pentru asta.

Alarmată de turnura pe care o lua discuţia lor, Sophia s-a ridicat grăbită de pe scaun.

— Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Cannon. Din păcate trebuie să mă întorc la treburile mele. A adăugat pe un ton dulce: spre marele meu regret, nu sunt plătită ca să fac conversaţie cu bărbaţi atrăgători, ci doar pentru munca mea.

Cannon încerca să rămână serios, dar în final a chicotit amuzat:

— Bunica ta ar fi mândră de tine. Foarte puţine femei sunt în stare să refuze un bărbat flatându-i vanitatea.

Sophia a făcut o plecăciune.

— Vă doresc o zi excelentă, domnule. Trebuie însă să vă repet că vă înşelaţi în ceea ce-l priveşte pe sir Ross. Nu este deloc probabil să mă ceară în căsătorie iar eu nu aş accepta în niciun caz.

— Mai vedem, a murmurat el şi a ridicat de pe masă paharul cu limonadă.

Sophia s-a îndepărtat grăbită.

Capitolul 9

Sophia şi-a frecat ochii obosiţi. Se uita în carneţelul ei de notiţe. Era vineri dimineaţă iar oaspeţii urmau să sosească foarte curând. Servitorii multora dintre ei ajunseseră deja cu cufere şi valize, ca să pregătească totul pentru stăpânii şi stăpânele lor. Sophia stătea la masa mare din camera de lângă bucătărie. Cu mult timp în urmă încăperea fusese folosită pentru prepararea de leacuri pentru întreaga familie. Acum, aici se păstrau ierburi uscate, condimente şi conserve.

— Lottie, i-a spus ea servitoarei care fusese desemnată să transmită instrucţiunile ei celorlalte cameriste, ţi-am spus care este programul, când şi cum trebuie curăţate camerele musafirilor, în fiecare dimineaţă.

— Da, domnişoară.

— Nu uita: în camerele burlacilor nu intră niciodată o singură servitoare. Trebuie să lucreze numai câte două.

— De ce, domnişoară?

— Am înţeles că bărbaţii cad adesea pradă aşa-numitei „pasiuni de dis de dimineaţă”. Este posibil să încerce să

profite de fete, să le facă avansuri, sau chiar mai rău. Toate astea pot fi evitate dacă lucrează câte două.

— Am înţeles, domnişoară.

— Unii oaspeţi sosesc chiar în această dimineaţă. Trebuie să duceţi cărţi de joc în sala de jocuri. Anumiţi domni vor dori, probabil, să meargă la pavilionul de lângă lac. Roagă-l pe Hordle să ducă acolo scaune, mese şi câteva sticle de vin.

— Domnişoară Sydney... a început Lottie, după care a privit peste umărul ei şi a chicotit. Oh! Şi-a dus mâna la gură, amuzată.

— Ce este? a întrebat Sophia. S-a întors, apoi a sărit în picioare. Sir Ross stătea în prag. Inima a început să-i bată nebuneşte. Arăta atât de viril, era atât de frumos în haina bleumarin şi pantalonii cafenii.

— Mă duc să vorbesc cu Hordle, a spus camerista, continuând să chicotească pe când ieşea din cameră.

Sophia şi-a umezit buzele uscate şi l-a privit în ochi. Probabil că abia ajunsese la Silverhill Park – sigur venise imediat să o caute. Separarea nu făcuse decât să-i intensifice sentimentele pentru el şi a trebuit să se abţină din răsputeri să nu i se arunce în braţe.

— Bună dimineaţa, sir Ross, i-a spus pe nerăsuflate. Arăţi... bine.

Ross s-a apropiat de ea şi i-a atins uşor obrazul. Degetele i-au zăbovit câteva clipe.

— Eşti chiar mai frumoasă decât îmi aminteam, a şoptit. Cum a fost, Sophia?

— Destul de bine, a reuşit ea să spună.

— Mama nu mai conteneşte cu laudele la adresa ta. Este foarte încântată de tot ce ai făcut.

— Mulţumesc, domnule. Sophia şi-a plecat privirea,

temându-se că-i va citi în ochi cât de dor îi fusese de el. Încercând să-şi recapete stăpânirea de sine, şi-a încrucişat mâinile la piept şi l-a întrebat: ai aflat ceva despre rochie?

El a înţeles imediat că era vorba despre rochia de bal de culoarea levănţicii.

— Nu încă. După croială şi material am redus posibilităţile la trei croitorese. Le voi chestiona personal pe fiecare de îndată ce voi reveni la Londra.

— Mulţumesc, i-a zâmbit. Trebuie să te recompensez cumva. Îmi poţi opri din salariu sau...

— Sophia, a întrerupt-o el, de parcă s-ar fi simţit insultat. Nu pot accepta bani de la tine. Este responsabilitatea mea să vă protejez, pe tine şi pe toţi cei care lucrează pentru mine.

— Trebuie să mă întorc la treburile mele, i-a spus serioasă. Înainte de asta, îţi pot fi de folos cu ceva? Ce-ţi pot oferi? O cafea sau ceva de băut?

— Doar pe tine.

I s-au înmuiat picioarele auzindu-l. Sophia s-a străduit să-şi păstreze un ton calm. De parcă gura ei nu ar fi tânjit după buzele lui. Ca şi cum trupul ei nu ar fi ars de dorinţă. A încercat să schimbe subiectul:

— Ce-ţi mai face umărul?

— Se vindecă. Vrei să te uiţi? Şi-a dus mâna la nodul cravatei, ca şi cum era dispus să se dezbrace chiar atunci, chiar acolo. Sophia i-a aruncat o privire speriată dar a citit în ochii lui că doar o necăjea.

Dacă voia să pună capăt atracţiei dintre ei, acela era momentul să o facă.

— Sir Ross, acum că te-ai făcut bine şi pentru că am avut câteva zile la dispoziţie să mă gândesc la... la...

— Relaţia noastră? a ajutat-o el.

— Da. Am ajuns la o concluzie.

— Şi care ar fi aceea?

— O relaţie intimă nu ar fi bună pentru niciunul dintre noi. Mă mulţumesc să-ţi fiu servitoare, nimic mai mult. De aici încolo te rog să nu-mi mai faci niciun fel de avansuri.

El i-a susţinut privirea. Într-un final i-a răspuns şoptit:

— Vom discuta despre asta mai târziu. După weekend. Vom ajunge la o înţelegere, atunci.

Cu respiraţia întretăiată, Sophia s-a întors cu spatele şi s-a prefăcut că aranjează ceva pe raftul din dreptul ei. A dat de un mănunchi de frunze uscate şi le-a strivit, fără să vrea.

— N-o să mă răzgândesc.

— Eu cred că da, i-a spus încet şi a plecat.

*

Nobili, politicieni şi oameni cu diferite profesii mişunau prin casă şi prin grădini. Doamnele jucau cărţi, trăncăneau despre reviste şi lucru de mână sau se plimbau pe aleile pietruite. Domnii jucau biliard, citeau câte un ziar în bibliotecă sau stăteau de vorbă în pavilionul de lângă lac. Era o zi călduţă de iunie iar vântul adia uşor.

Nevăzuţi, servitorii făceau curat, pregăteau mâncarea, călcau şi aeriseau hainele pe care stăpânii lor urmau să le poarte în zilele viitoare, cât avea să dureze distracţia. În bucătărie activitatea era în toi şi mirosuri îmbietoare pluteau prin aer. În cuptoare se cocea pâinea, în tăvile imense se pregăteau fripturile de vită. Sub îndrumarea bucătarului, două servitoare înveleau prepeliţe în foi de viţă şi în bacon, după care le înfigeau în şir în ţepuşe din metal. Prepeliţele urmau să fie servite ca gustare de după-amiază, să le ţină de foame musafirilor până la cina de la ora zece.

Mulţumită că totul mergea ca pe roate, Sophia s-a apropiat de una dintre ferestrele mari din capul scării şi i-a privit pe oaspeţii care se aflau pe pajiştea din spatele casei. L-a zărit imediat pe Ross. Silueta lui se distingea imediat în mulţime. Deşi nu făcea mare caz de poziţia lui, realizările lui erau aproape legendare, aşa că prezenţa lui atrăgea o mulţime de oameni care îl priveau admirativ.

Sophia a simţit fiori de gelozie văzând cum se învârteau femeile în jurul lui, cum chicoteau şi-i aruncau priviri provocatoare. Se părea că reputaţia lui de călugăr nu le domolise deloc ardoarea, ci dimpotrivă. Sophia era convinsă că oricare dintre femeile de acolo, indiferent de vârstă, s-ar fi bucurat dacă ar fi reuşit să-i atragă în vreun fel atenţia văduvului cel discret.

Gândurile i-au fost întrerupte de sunetul unor paşi pe treptele de marmură. S-a întors şi a văzut doi servitori cărând un cufăr neobişnuit de mare. Erau roşii la faţă din cauza efortului. Îi urma Matthew Cannon, însoţit de o tânără subţire, blondă, extrem de drăguţă. Amândoi au părut să o observe pe Sophia abia în clipa în care au ajuns lângă ea.

— Bună ziua, domnule Cannon, a murmurat Sophia.

Matthew a privit-o surprins. Sophia a înţeles, amuzată, că nu i se spusese nimic despre prezenţa ei acolo. Era şi normal, de altfel, pentru că pe el nu-l interesau chestiunile legate de servitori.

— Ce cauţi aici? a întrebat-o cu insolenţă.

Ea şi-a plecat supusă privirea şi i-a răspuns:

— Am fost rugată de doamna Cannon să o ajut cu pregătirile pentru petrecere, pentru că menajera pe care o avea a plecat pe neaşteptate.

Tânăra blondă l-a întrebat pe Matthew:

— Cine e?

El a ridicat nonşalant din umeri.

— O servitoare de-a fratelui meu. Vino, Iona, nu se cade să zăbovim atât pe scară.

Cei doi s-a îndepărtat, iar Sophia i-a urmărit cu privirea. Soţia lui Matthew era o frumuseţe englezească tipică, cu pielea albă, păr blond, ochii de un albastru deschis, gura mică şi buzele roşii ca trandafirul. Iona părea rece şi distantă, incapabilă să se enerveze vreodată. Sophiei îi părea rău pentru ea. Nu putea fi prea uşor să fii măritată cu un ticălos răsfăţat ca Matthew.

Mult mai târziu, în aceeaşi seară, oaspeţii au intrat în salonul dominat de şemineul din marmură. Arcadele înalte de piatră încadrau o serie de vitralii prerafaelite care străluceau în lumina candelabrelor. Sophia s-a ferit de priviri cât a putut de mult, dând sfaturi servitorilor care serveau cele opt feluri de mâncare, închizând carne de vită fiartă înăbuşit, peşte, friptură de iepure, de lişiţă şi cârnaţi din carne de fazan. Apoi au fost aduse platouri cu prăjituri şi cupe cu îngheţată.

Masa s-a încheiat iar servitorii au strâns farfuriile şi tacâmurile folosite şi au îndepărtat firimiturile de pe faţa de masă cu ajutorul unor cuţite din argint, curate. Doamnele s-au retras să-şi bea cafeaua în salonul de pictură iar domnii au rămas de vorbă, la un pahar de vin de Porto. Câţiva s-au dus în sala de biliard, să fumeze. După o jumătate de oră s-au adunat din nou cu toţii în salonul de pictură.

Sophia a intrat în încăpere şi s-a uitat spre Catherine Cannon, să vadă dacă era mulţumită. Când privirile li s-au întâlnit, Catherine i-a făcut semn să se apropie.

A ascultat-o imediat.

— Da, doamnă Cannon?

— Sophia, musafirii noştri doresc să se joace de-a

crima.

— Poftim? a întrebat mirată Sophia.

Văzându-i expresia, Catherine a izbucnit în râs.

— E un joc foarte la modă acum. N-ai auzit de el? Jucătorii trag câte un bileţel. Unul este „criminalul”, alţi câţiva sunt „poliţiştii” iar ceilalţi sunt potenţialele „victime”. În casă se face întuneric şi toată lumea se ascunde. „Criminalul” pleacă în căutarea „victimelor” iar „poliţiştii” încearcă să-i descopere identitatea.

— Un fel de de-a v-aţi ascunselea.

— Exact! Ia cu tine vreo două fete şi stingeţi luminile peste tot. Şi spune-le celorlalţi servitori să-şi vadă de treabă fără să le stea în cale jucătorilor.

— Am înţeles, doamnă Cannon. Pot să vă întreb în ce zone din casă să sting luminile?

Una dintre însoţitoarele doamnei Cannon, o femeie de vârstă mijlocie cu părul roşu a pufnit dispreţuitoare:

— Toată casa, bineînţeles! Altfel jocul nu va avea niciun farmec!

Sophia a ignorat-o şi i-a şoptit lui Catherine:

— Doamnă Cannon, aş sugera ca bucătăria să rămână luminată. Sunt foarte multe vase de spălat.

Ochii ei verzi au strălucit amuzaţi.

— Iată o sugestie înţeleaptă, Sophia. Poţi să nu stingi lumina la bucătărie. Şi acum grăbeşte-te. Marea majoritate a musafirilor este nerăbdătoare să înceapă.

— Da, doamnă.

În timp ce se îndepărta, a auzit-o pe roşcată spunând:

— Nu-mi plac deloc manierele ei, Cathy. E cam prea mândră. Nu e o atitudine potrivită pentru o menajeră.

Auzind că era criticată, Sophia a simţit că-i luau foc urechile.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, a şoptit în barbă. Oricât ar fi încercat, nu putea să nu se gândească că ar fi putut să facă şi ea parte dintre invitaţi, dacă soarta ar fi fost mai blândă cu ea. Prin naştere, fusese egala acestor oameni. De fapt sângele ei era mai albastru decât al familiei Cannon, dar asta nu mai conta acum.

După ce le-a instruit pe cameriste să stingă luminile, Sophia a urcat la etaj să le stingă şi pe cele dintr-una din încăperile de primire. Lumina lunii pătrundea pe fereastră, aşa că a început să tragă draperiile.

A auzit pe cineva intrând şi s-a întors. La prima vedere, statura i-a amintit de cea a lui Ross iar inima i-a tresărit de bucurie. Dar a fost dezamăgită auzindu-i vocea.

— Eşti abilă ca o pisică, i-a spus direct Matthew Cannon. Ţi-ai făcut loc în viaţa fratelui meu şi acum şi în casa părinţilor mei. Cred că eşti încântată de ce ai reuşit să faci într-un timp atât de scurt.

Sophia s-a străduit să rămână tăcută, deşi era scandalizată. Cum îndrăznea să vină după ea şi să o insulte astfel?

— Nu ştiu ce vrei să spui, domnule Cannon. Sper doar să fi reuşit să o ajut pe mama ta.

El a râs gutural.

— Sunt sigur de asta. Şi cu siguranţă l-ai ajutat şi pe fratele meu, în mai multe rânduri.

— Poftim? Se prefăcea că nu înţelegea ce voia să insinueze. A încercat să plece. Te rog să mă scuzi, domnule...

El s-a aşezat în faţa uşii, blocându-i ieşirea.

— Ross a fost probabil o ţintă uşoară. După toţi aceşti ani în care a trăit ca un călugăr este ca un câine înfometat căruia îi arunci un os.

— Te înşeli, i-a spus ea. Te rog să mă laşi să trec,

domnule Cannon.

— Acum pari destul de sigură de el, a continuat el. Toată familia vorbeşte numai despre asta. Mama pretinde chiar că... ei bine, nu contează. Sunt doar nişte speculaţii prosteşti care nu merită nici măcar rostite. Vreau însă să înţelegi un lucru: nu vei face niciodată parte din această familie.

— Nici nu m-am gândit vreodată la asta, a spus Sophia.

Cuvintele ei au părut să-l liniştească puţin.

— Dacă nu îţi faci iluzii că vei deveni o Cannon înseamnă că nu avem nimic de împărţit, i-a aruncat o privire lungă. Te vei sătura curând de atenţiile fratelui meu, dacă asta nu s-a întâmplat deja. E un sfânt, nu cred că ştie ce înseamnă adevărata pasiune în braţele unei femei. A râs după care i-a şoptit: cu mine vei simţi ceea ce nici nu ţi-ai imaginat măcar. Iar dacă mă vei mulţumi îţi voi oferi toate nimicurile pe care şi le poate dori o femeie. Ar fi mult mai mult decât ai acum, nu-i aşa?

— Eşti dezgustător.

— Chiar aşa? S-a apropiat de ea din doi paşi şi a prins-o de ceafă, trăgând-o de păr. Atunci de ce tremuri? a întrebat-o cu buzele aproape lipite de ale ei. Te-am stârnit, nu-i aşa?

Ea s-a tras înapoi cu un sunet de dezgust. Matthew a îngheţat pentru că intrase cineva în cameră. Spre oroarea ei, Sophia a descoperit că era vorba de Ross. În întuneric, ochii îi străluceau ca ai unei feline. Privirea i-a poposit mai întâi pe Matthew după care s-a mutat spre Sophia.

— Ce faceţi aici? i-a întrebat dur.

— Căutam un loc în care să mă ascund, i-a răspuns Matthew. Din nefericire, preţioasa ta domnişoară Sydney a decis să mă „delecteze" cu atenţiile ei. Aşa cum bănuiam, nu este decât o târfă. Îţi doresc să fii fericit cu ea. A ieşit grăbit,

lăsând uşa larg deschisă.

Sophia rămăsese împietrită, uitându-se la Ross. Liniştea tensionată era întreruptă doar de chicotelile celor care treceau prin faţa uşii, căutându-şi o ascunzătoare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat încet Ross.

Ea a deschis gura să-i spună adevărul dar s-a răzgândit brusc. Matthew Cannon îi dăduse scuza perfectă să o rupă cu Ross. De tot. Complet. Dacă Ross putea fi convins că ea încercase să-i seducă fratele cu siguranţă că ar fi părăsit-o imediat, fără să privească înapoi. Şi ar fi fost infinit mai uşor decât alternativa pe care o avea: să-i mărturisească trecutul ei, planul ei de a-l distruge. Poate că era mai bine să-l facă să creadă că nu o cunoscuse cu adevărat, că era nedemnă de afecţiunea şi de încrederea lui. Că avusese noroc atunci când scăpase de ea.

Adunându-şi toate puterile, Sophia i-a spus pe un ton rece, stăpânit:

— Tocmai ţi-a spus fratele tău.

— Ai încercat să-l seduci?

— Da.

— Pe naiba! A apucat-o de ceafă aproape la fel de violent ca şi fratele lui: ce se întâmplă? Nu-mi plac jocurile şi nu le voi tolera din partea ta.

Ea s-a agăţat neajutorată de el, ferindu-şi chipul.

— Dă-mi drumul! Nu contează ce crezi tu. Adevărul este că nu te doresc! Ia mâinile de pe mine!

S-a zbătut în îmbrăţişarea lui, apoi şi-a dat seama că îl apăsase chiar pe rana din umăr. Ross a gemut de durere dar nu i-a dat drumul. Răsuflarea lui cu un uşor iz de vin îi ardea pielea.

— Să nu intre cineva, a şoptit ea.

Lui Ross nu părea să-i pese. Trupurile li s-au lipit iar

Sophia i-a simţit erecţia chiar şi prin toate straturile de materiale ale fustei ei. Şi-a lipit buzele de ale ei şi a sărutat-o pătimaş. Plăcerea a învăluit-o ca un val fierbinte.

Ross i-a cuprins sânul ca într-o cupă.

— Nu mă poţi minţi, i-a şoptit la ureche. Te cunosc prea bine. Spune-mi adevărul, Sophia.

Sophia s-a lipit de el cu disperare, simţindu-se pierdută. Nu-şi mai putea controla cuvintele, gesturile. Emoţia a copleşit-o.

— Nu pot, a spus cu tristeţe. Pentru că adevărul te va face să mă urăşti şi n-aş putea suporta asta.

— Să te urăsc? a întrebat-o răguşit. Dumnezeule, cum poţi să crezi aşa ceva? Sophia...

Ross s-a oprit şi a înghiţit cu greu văzându-i lacrimile curgând pe obraji. Gura lui a pus stăpânire pe a ei, cerându-i tot mai mult. Mâinile lui se luptau cu rochia ei de parcă ar fi vrut să o sfâşie în bucăţi. Ea a capitulat în faţa buzelor şi mâinilor lui, cufundându-se în valul de senzaţii. Limba lui pătrunsese adânc, jucându-se cu pereţii mătăsoşi ai gurii ei. Sophia s-a agăţat şi mai tare de gâtul lui. Era singurul reazem într-o lume care devenise volatilă, instabilă. Când a simţit covorul lipit de spatele ei şi-a dat seama ce voia el să facă.

— Oh, nu, a şoptit dar el a redus-o la tăcere cu un nou sărut dulce şi s-a aşezat deasupra ei.

I-a ridicat fusta până în talie şi i-a desfăcut jartierele. Degetele lui au început să-i atingă pielea fierbinte, urcând tot mai sus.

Undeva în casă o femeie a ţipat, prefăcându-se speriată de criminal. Ţipătul ei i-a făcut pe ceilalţi jucători să izbucnească în râs.

— Ne vor descoperi, a spus Sophia încercând să scape

de sub greutatea lui. Nu, nu trebuie să faci asta...

Degetul lui i-a atins uşor sexul. Ea a gemut şi s-a cutremurat atunci când degetele lui au pătruns-o iar gura lui a continuat să o devoreze cu o fervoare disperată.

— Nu putem... a gemut Sophia. Nu aici.

El i-a făcut semn să tacă şi l-a simţit îndepărtându-şi degetele. L-a simţit cum îşi desfăcea şliţul. S-a urcat deasupra ei, făcând-o să-şi desfacă mai larg picioarele. Sophia respira întretăiat iar trupul ei devenise rigid, anticipând urmarea.

El şi-a trecut braţul pe sub ea şi i-a şoptit:

— Relaxează-te. Voi fi blând cu tine. Deschide-te pentru mine. Aşa... Da... A început să o pătrundă cu deosebit de multă grijă, umplându-i trupul de căldură, de senzaţii pe care nu le mai trăise până atunci.

Cineva trecea prin faţa uşii... s-au auzit râsete... Erau câţiva dintre oaspeţi, care căutau un loc în care să se ascundă.

Erau pe punctul de a fi prinşi. Panicată, Sophia s-a zbătut să scape. Ross s-a retras dar i-a ţintuit încheieturile de covor.

— Şşt, i-a şoptit la ureche.

— Să încercăm aici? s-a auzit vocea unei femei aflate chiar de cealaltă parte a uşii.

— Nu, s-a auzit un glas de bărbat. E prea evident. Hai să coborâm şi...

Paşii s-au îndepărtat iar Sophia a sărit în picioare în clipa în care Ross i-a eliberat mâinile. A încercat să-şi aranjeze hainele. Faţa îi ardea iar picioarele îi tremurau din cauza nervilor şi a spaimei. O durea tot trupul din cauza pasiunii neconsumate. Nu mai cunoscuse până atunci o asemenea nevoie, un asemenea foc de nestins.

Ross s-a încheiat la pantaloni şi s-a apropiat de ea pe la spate. A tresărit când i-a atins umerii. Ar fi vrut ca mâinile lui să-i acopere sânii, să-l fi putut implora să-i dea ceea ce-şi dorea. În loc de asta, a rămas rigidă ca o statuie în timp ce el îşi trecea nasul prin părul ei răvăşit.

— Este evident că n-am mai făcut asta de ceva timp. În voce i se citea ironia. Cândva mă descurcam mult mai bine.

— N-ar fi trebuit să ajungem atât de departe, a spus ea. Din fericire nu am apucat să terminăm ceea ce începusem.

El şi-a spori strânsoarea.

— Vom termina, poţi fi sigură de asta. Şi încă foarte curând. Voi veni mai târziu în camera ta.

— Nu, a răspuns ea imediat. Vei găsi uşa încuiată. Nu vreau să mai discutăm niciodată despre asta. În ceea ce mă priveşte, nu s-a întâmplat nimic.

— Există o singură modalitate de a mă ţine departe de patul tău, Sophia – trebuie să-mi spui că nu mă doreşti.

A aşteptat răbdător în timp ce Sophia căuta un răspuns. Însă de câte ori încerca să vorbească i se punea un nod în gât.

— Te rog, a reuşit ea să şoptească, deşi nu avea nici cea mai mică idee ce voia să-i ceară.

El şi-a lipit palma de pieptul ei, acolo unde i se simţeau bătăile inimii chiar şi prin materialul gros al corsetului.

— Se va întâmpla curând, i-a spus cu blândeţe. Nu ai de ce să te temi, Sophia.

Ea s-a tras de lângă el cu un gest brusc.

— Ba am, i-a răspuns, îndepărtându-se.

Capitolul 10

Sophia a fugit în camera ei şi a încercat să se adune. S-a

spălat cu apă rece pe faţă, şi-a periat părul şi l-a prins din nou într-un coc foarte strâns, după care s-a întors la treburile ei, continuând să se simtă uşor năucă.

Jocul cu crime s-a încheiat curând iar musafirii au încercat apoi să se amuze ghicind ce statuie clasică era imitată. Fiecare efort era întâmpinat cu hohote de râs. Pentru că nu ştia nimic despre istoria artei, Sophia nu înţelegea cum de găseau jocul atât de amuzant. Absentă, i-a trimis pe lachei să strângă ceştile de ceai şi paharele de vin împrăştiate prin casă. În bucătărie o armată de servitoare spălau sutele de farfurii de porţelan şi tacâmurile. Din fericire, niciunul dintre servitori nu a părut să observe cât era Sophia de distrată.

Se apropia ora două şi majoritatea oaspeţilor se retrăgeau în camerele lor, acolo unde erau aşteptaţi de cameristele şi valeţii lor.

Extenuată, Sophia a supravegheat felul în care se făcea curăţenie în saloane şi i-a lăudat pe toţi pentru cât de mult munciseră. Într-un final a urcat în camera ei, ducând în mână o lampă minusculă din metal, de forma unei cupe cu găuri rotunde ştanţate în ea. Deşi voia să pară calmă, mâna îi tremura iar cercurile de lumină care se reflectau pe perete păreau un stol de licurici.

A închis uşor uşa în urma ei şi a aşezat lampa pe măsuţa rustică din colţ. Abia acum, în intimitatea dormitorului ei îşi putea da frâu liber emoţiilor. S-a sprijinit de masă şi a oftat adânc. Cu ochii înlăcrimaţi a încercat să retrăiască momentele de intimitate din îmbrăţişările lui.

— Ross, a şoptit ea, cum să pot să te părăsesc?

Din umbră s-a auzit o voce:

— Nu te voi lăsa niciodată să faci asta.

Ea s-a întors imediat şi şi-a înăbuşit un strigăt. Lumina

slabă dată de lampă se juca cu conturul ferm al chipului lui. Stătuse nemişcat pe patul ei, fără să scoată vreun sunet. Nu-l văzuse când intrase în cameră.

— M-ai speriat de moarte!

El i-a zâmbit şi s-a ridicat.

— Îmi pare rău, i-a şoptit apropiindu-se. I-a atins cu vârful degetelor lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Cum adică să mă părăseşti? N-am vrut să te supăr, mai devreme. A fost prea curând, nu-i aşa?

— Nu este vorba de asta.

Ross i-a desfăcut părul, lăsând ca acele de păr să cadă pe podea.

— Atunci ce este? Mie poţi să-mi spui orice. I-a lăsat părul să-i cadă în valuri pe umeri. Cred că ştii deja asta. Spune-mi şi voi avea eu grijă să fie bine.

Îi venea să i se arunce în braţe şi să plângă în voie la pieptul lui. În loc de asta şi-a ferit privirea şi a spus:

— Nu poţi repara chiar totul. Anumite lucruri nu pot fi schimbate.

— Ce lucruri?

Ea şi-a şters lacrimile cu palmele desfăcute.

— Te rog să nu mă atingi, i-a spus în şoaptă.

El i-a ignorat rugămintea şi a cuprins-o cu braţele, lipind-o de pieptul lui.

— Ştii cât de încăpăţânat pot fi, Sophia. A sărutat-o uşor pe frunte. Voi scoate adevărul de la tine, mai devreme sau mai târziu. Ce-ar fi să ne scuteşti pe amândoi de pierderea de timp şi să-mi spui chiar acum?

Şi-a dat seama cu disperare că Ross avea să insiste până când avea să afle toate răspunsurile, asta dacă nu găsea o cale să-l oprească.

— Te rog să ieşi din camera mea, altfel ţip că vrei să mă

violezi.

— N-ai decât. Ross a rămas calm şi relaxat. Ar fi trebuit să ştii până acum că nu are rost să mergi la cacealma cu mine.

— La naiba! a şoptit ea.

Ross şi-a lipit nasul de fruntea ei.

— Ştiu că mi-ai ascuns anumite lucruri încă de când ai sosit în Bow Street. Este timpul să faci lumină, Sophia. Iar apoi nu vei mai avea motive să te temi.

Sophia s-a agăţat de braţele lui puternice, respirând greu. Venise vremea să mărturisească. Trebuia să-i spună totul lui Ross şi să suporte consecinţele. A suspinat de câteva ori, apoi a bufnit-o plânsul.

— Nu plânge, i-a şoptit Ross strângând-o protector la pieptul lui. Iubita mea, totul va fi bine.

Nu putea suporta ca el să o trateze cu atâta tandreţe. Sophia s-a smuls din braţele lui şi s-a apropiat orbeşte de pat. S-a aşezat pe el, întinzând mâna ca să-l ţină la distanţă. Şi a reuşit. El a rămas în umbră, statura lui masivă blocând lumina dată de lampă.

— Nu pot vorbi dacă mă atingi, i-a spus. Rămâi acolo.

Ross a rămas pe loc, în tăcere.

— Ţi-am povestit despre lunile care au urmat după moartea părinţilor mei, i-a spus şoptit. Când eu şi John am fost prinşi furând, iar eu am fost dată în grija verişoarei Ernestine.

— Da.

— John nu a vrut să vină cu mine. A fugit la Londra, a continuat să... să fure, să facă lucruri rele, să... Sophia a închis ochii dar lacrimile au continuat să-i curgă pe obraji. S-a alăturat unei bande de hoţi de buzunare. Într-un final a fost arestat şi acuzat de tâlhărie. Şi-a lipit palmele de obraji. Nu

mai putea continua.

— Gata, gata, a murmurat Ross întinzându-i o batistă. Chipul îi era întunecat – se vedea că îi era greu să asiste la suferinţa ei fără să o poată atinge.

Sophia a luat batista, şi-a şters obrajii şi şi-a suflat nasul. După care şi-a continuat povestea:

— A fost dus în faţa unui magistrat care l-a condamnat la un an de închisoare. O sentinţă neobişnuit de dură pentru o faptă minoră. Când am auzit ce i s-a întâmplat m-am gândit să vin la Londra să vorbesc cu judecătorul, să-l implor să-i reducă pedeapsa. Când am reuşit să ajung am aflat că el fusese deja dus la închisoare.

Se simţea amorţită, îi era brusc mai uşor să vorbească despre toate astea. Ca şi cum se detaşase de toate, ca şi cum ar fi privit o piesă de teatru care se juca în faţa ochilor ei.

— M-am gândit mereu la fratele meu, la suferinţa lui. Puteam doar să-mi imaginez prin ce trecea acolo. Şi mi-am promis că după ce va fi eliberat voi avea grijă de el. Numai să supravieţuiască.

A urmat o tăcere încărcată de emoţie.

— Dar nu s-a întâmplat aşa, a spus Ross într-un final.

Sophia a clătinat din cap.

— S-a îmbolnăvit de holeră. Nu a supravieţuit. A fost dus la o groapă comună, fără piatră de mormânt. Eu... eu nu mi-am mai revenit de când am aflat. Moartea lui mi-a marcat fiecare zi, fiecare emoţie, fiecare experienţă, fiecare gând sau dorinţă din viaţa mea de adult. Am trăit toţi aceşti ani mânată doar de ură.

— Ură faţă de cine?

Ea l-a privit de parcă nu-i venea să creadă.

— Faţă de cel care l-a trimis acolo. Faţă de magistratul căruia nu i-a fost milă de orfanul pe care l-a condamnat la

moarte.

Chipul lui Ross era în continuare în umbră.

— Spune-mi numele lui, i-a cerut. Din tonul lui se înţelegea că avea deja o bănuială sumbră.

Sophia s-a trezit brusc din amorţire. Era ca o rană deschisă.

— *Tu* ai fost, Ross, i-a şoptit. Tu l-ai trimis pe John la închisoare.

Deşi el a rămas nemişcat, Sophia a sesizat impactul pe care îl avuseseră cuvintele ei, şocul pe care reuşea să-l ascundă destul de bine. A ştiut că încerca să-şi amintească, să rememoreze unul dintre miile de cazuri pe care le judecase.

Restul confesiunii a acţionat asupra ei ca o otravă.

— Am vrut să mă răzbun pe tine, i-a spus cu tristeţe. M-am gândit că dacă reuşesc să te determin să mă angajezi voi găsi o modalitate prin care să te distrug. O vreme mi-am făcut copii după diverse dosare, am căutat orice te-ar fi putut discredita pe tine sau pe agenţii tăi. Dar nu urmăream numai atât. Am vrut să te rănesc cât mai adânc. Să-ţi distrug spiritul, aşa cum fusese distrus şi al meu. Am vrut să te fac să te îndrăgosteşti de mine ca să te fac să suferi. Dar s-a dovedit că... A râs amar. Cumva, toată ura mea s-a evaporat. Şi am eşuat lamentabil.

Sophia a tăcut şi a închis ochii, ca să nu fie nevoită să-l privească. Se aştepta la dispreţul lui şi mai rău decât atât, se aştepta ca el să o respingă. Tăcerea o învăluia. A aşteptat ca soarta să-i dea lovitura finală, dar tăcerea persista. I se părea că visa. S-a întrebat dacă nu cumva Ross avea să iasă din cameră, lăsând-o pradă disperării.

Nici nu şi-a dat seama când Ross a ajuns lângă ea şi i-a pus mâinile pe umeri, atingându-i cu vârful degetelor baza

gâtului. Ar fi putut să o sugrume fără cel mai mic efort. Aproape că-şi dorea ca el să o facă.

— Îţi mai doreşti şi acum să te răzbuni, Sophia?

I se pusese un nod în gât.

— Nu.

A început să o mângâie uşor pe gât, stârnind un val de senzaţii pe pielea ei. Şi-a sprijinit capul de pieptul lui, simţindu-se ca o păpuşă care se mişca doar când el trăgea de sfori.

Ross a vorbit din nou:

— Când te-ai răzgândit?

Dumnezeule, nu-i mai putea ascunde chiar nimic! Voia să o vadă lipsită de orice urmă de mândrie ca să o poată zdrobi. A încercat să nu-i răspundă dar degetele lui păreau să-i poată smulge vorbele, în ciuda împotrivirii ei.

— Când ai fost rănit, a spus ea. Am vrut să te ajut... voiam să fiu sigură că nu ţi se va mai întâmpla nimic rău, niciodată. Şi, mai ales, nu din partea mea. A gemut slab când el şi-a strecurat degetele fierbinţi pe sub corsetul ei şi i-a prins sânul ca într-o cupă, jucându-se cu sfârcul ei. Nu părea să o facă cu intenţia de a o excita, ci mai degrabă ca să-i amintească intimitatea care existase între ei, doar cu câteva ore în urmă.

Ross s-a aşezat pe pat şi a întors-o încet spre el. Sophia a ridicat privirea şi l-a văzut strângând din buze, ca şi cum suferise o lovitură puternică.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat în trecut, i-a spus răguşit. Nu mi-l amintesc pe fratele tău. Dar îţi promit că voi afla exact ce s-a întâmplat. Dacă se va dovedi că sunt vinovat îmi voi asuma consecinţele şi voi accepta ca tu să mă învinovăţeşti. Mâna lui continua să se joace cu sânul ei, ca şi cum nu se putea abţine să nu o atingă. Pentru moment îţi cer doar un

singur lucru: să rămâi cu mine până când voi descoperi adevărul. Vei face asta, Sophia?

Ea a consimţit cu o mişcare a capului.

I-a îndepărtat şuviţele care i se lipiseră de obrajii uzi şi i-a acoperit gura cu un sărut apăsat, fierbinte. Sophia se străduia să gândească, în ciuda bătăilor puternice ale inimii.

— Dar te-am dezamăgit... a spus cu glas nesigur. Nu se poate să mă mai doreşti şi acum.

— Ce te face să crezi că, spre deosebire de tine, eu pot dicta asupra sentimentelor? i-a şoptit. A tras-o şi mai aproape, lipind-o de trupul lui puternic. Un val imens de uşurare a cuprins-o. Ross aflase adevărul şi nu o respingea. Mintea ei refuza să priceapă asta. Şi-a îngropat faţa în haina lui, care păstra un iz uşor de tutun.

Continuând să o ţină în braţe, el i-a spus:

— Sentimentele pe care le porţi în suflet de atâţia ani nu vor dispărea cu uşurinţă.

— Au dispărut deja. Cu un oftat şi-a sprijinit capul pe umărul lui. În tot acest timp am dorit să mă răzbun pe cineva care nici nu exista. Tu nu semeni deloc cu cel pe care mi l-am imaginat eu.

— Un bărbat în vârstă, corpolent, cu perucă şi pipă, şi-a amintit el exact cuvintele ei din ziua în care se cunoscuseră.

Sophia a zâmbit timid.

— Tu eşti cel care mi-a distrus planul de răzbunare. Pentru că mi-a fost imposibil să nu mă ataşez de tine.

Cuvintele ei nu au părut să-i facă prea mare plăcere.

— Şi dacă se dovedeşte că într-adevăr eu am fost cel care ţi-a trimis fratele la moarte? În ochi i se citea tulburarea. Când am început, acum zece ani, nu aveam prea mare experienţă de practică judiciară. Un timp mi-am bazat judecăţile pe cele ale magistraţilor de dinaintea mea. Mi s-a

părut că era mai bine să urmez procedurile stabilite deja. Abia mult mai târziu m-am bazat pe propriul instinct. Nu am nici cel mai mic dubiu că este posibil să fi fost foarte aspru cu cei pe care îi judecam, la începutul carierei mele. A oftat adânc. Chiar şi aşa, mă îndoiesc că aş fi putut să-l trimit la închisoare pentru un furt din buzunare.

Sophia a rămas tăcută.

Degetele lui i-au conturat uşor sprâncenele.

— Nu mi-am dorit niciodată să pot schimba trecutul. Asemenea gânduri sunt zadarnice iar regretele m-ar face să-mi pierd minţile. Dar aceasta este prima dată când tot viitorul meu este pus în balanţă şi depinde de o greşeală pe care este posibil să o fi făcut cu ani în urmă.

S-a sprijinit într-un cot şi a privit-o atent:

— Cum să-ţi cer să mă ierţi pentru moartea fratelui tău? Nu pot ispăşi un asemenea păcat. Dar gândul că te-aş putea pierde este de nesuportat.

— Eu te-am iertat deja, i-a spus ea în şoaptă. Ştiu ce fel de om eşti. Te autopedepseşti cu mai multă asprime decât ar face-o oricine altcineva. Şi apoi cum să nu te iert când tu m-ai iertat cu atâta uşurinţă?

El a clătinat din cap, zâmbind amar.

— Oricare ar fi fost intenţiile tale de început, nu ai făcut nimic altceva decât să ai grijă de mine.

— Am încercat să te fac să te îndrăgosteşti de mine, i-a răspuns ea. Apoi urma să-ţi frâng inima.

— Nu am nicio obiecţie în legătură cu prima parte a planului. Dar cu a doua parte nu mă prea împac.

Ea i-a zâmbit larg. Şi-a pus mâinile pe după gâtul lui şi şi-a lipit faţa de pieptul lui.

— Nici eu.

Ross a sărutat-o cu blândeţe. Ştiau amândoi că drumul

lor spre fericire nu avea să fie uşor. Trebuiau să ierte, să facă compromisuri, să aibă încredere oarbă unul în celălalt. Sophia i-a răspuns la sărut dar el s-a dat înapoi, prinzându-i capul în palme.

— Nu rămân cu tine în noaptea asta, i-a spus şoptit, mângâindu-i tâmplele. Nu vreau să avem regrete după ce vom face dragoste în sfârşit.

— Nu voi regreta nimic, i-a spus franc Sophia. Acum ştiu că nu mă vei învinovăţi pentru ceea ce am vrut să fac. De asta mă temeam cel mai tare. Rămâi cu mine în noaptea asta, te rog.

El a clătinat din cap.

— Nu, până nu aflu adevărul despre moartea fratelui tău. Când vom şti totul vom hotărî ce avem de făcut în continuare.

Ea i-a sărutat palma deschisă.

— Fă dragoste cu mine. Fă-mă să uit fiecare moment din viaţa mea de dinainte de a te fi cunoscut.

— Oh, Doamne! Cu un geamăt sălbatic, Ross i-a dat drumul şi s-a ridicat de pe pat. Te doresc mai mult decât pot spune. De ce faci ca totul să devină şi mai dificil?

Sophia ştia că ar fi trebuit să fie la fel de hotărâtă ca şi el dar nu s-a putut abţine să nu-i spună:

— Vino în pat, lângă mine. Nu trebuie să facem dragoste, dacă nu vrei. Doar să mă ţii în braţe.

El a gemut din nou şi s-a îndreptat spre uşă.

— Ştii bine ce se va întâmpla. În cel mult cinci minute vei fi deja cu picioarele în sus.

Imaginea i-a creat o senzaţie de plăcere.

— Ross...

— Încuie uşa în urma mea, a şoptit el şi a trecut pragul fără să arunce măcar o privire înapoi.

*

După ce a dormit până târziu, Matthew a decis să-şi petreacă ziua jucând cărţi în pavilionul de lângă lac. Dar înainte să apuce să treacă de uşile largi care dădeau spre grădină a auzit vocea fratelui său:

— Bună, Matthew. Fratele lui i-a pus o mână pe umăr. Când acesta a încercat să se retragă şi-a sporit strânsoarea. Văd că te-ai trezit în sfârşit. Ce-ar fi să mi te alături în birou? Mi s-a făcut brusc chef de compania ta.

Matthew l-a privit suspicios.

— Poate mai târziu, frate. Trebuie să joc rolul gazdei în faţa prietenilor mei. Sunt sigur că nu vrei să par nepoliticos în faţa lor.

Ross i-a aruncat un zâmbet care i-a îngheţat sângele în vene.

— Se descurcă şi fără tine, pentru moment. Le-a aruncat o privire plină de răceală celor trei bărbaţi care îl însoţeau. Continuaţi fără el, domnilor. Fratele meu vi se va alătura ceva mai târziu. Şi l-a împins pe Matthew spre uşă, în ciuda protestelor lui.

— Despre ce este vorba? a întrebat Matthew, încercând să scape de strânsoarea lui Ross. Dă-mi drumul, la naiba! Îmi distrugi haina!

— Intră aici, i-a poruncit Ross şi l-a împins în birou, după care a închis în urma lor uşa masivă din stejar.

Biroul arăta exact ca pe vremea tatălui lor. Încăperea confortabilă, masculină, era plină de rafturi cu cărţi. Biroul era aşezat în faţa celor trei ferestre. Şi-a amintit cât de des îl văzuse pe tatăl lor aşezat la birou, făcând socoteli în registre sau scriindu-şi corespondenţa. Sentimentul că îşi

dezamăgise tatăl nu îl părăsea – simţea că din vina lui Matthew devenise creatura aceea răsfăţată şi egoistă.

Matthew s-a încruntat.

— Te uiţi la mine de parcă aş fi un pungaş pe care te pregăteşti să-l trimiţi la Newgate.

— Newgate este un palat în comparaţie cu locul în care aş vrea să te trimit.

Matthew a oftat, simţind furia din tonul lui Ross.

— Bine, bine, îmi cer scuze pentru aseară. Bănuiesc că domnişoara Sydney ţi-a oferit propria versiune şi a pozat în victima inocentă. Trebuie să recunosc că băusem cam mult. Prietenul meu Hatfield a desfăcut o sticlă de coniac şi e posibil să mi se fi urcat la cap. Cu un aer indiferent, Matthew a început să învârtă globul pământesc aşezat într-un colţ.

— Nu este o scuză suficientă, Matthew. Da, am de gând să discut şi despre purtarea ta de aseară, dar mai întâi trebuie să mă ocup de o altă problemă.

Matthew l-a privit surprins.

— Ce vrei să spui?

— M-am întâlnit cu domnul Tanner în dimineaţa asta.

— Cine este Tanner?

Ross a clătinat din cap, enervat.

— Agentul nostru imobiliar. Cel care s-a ocupat de pământurile şi de proprietăţile noastre în ultimii zece ani.

— Şi te-ai văzut deja cu el? Atât de dimineaţă? Dumnezeule, tu chiar nu te odihneşti niciodată? Ultimul lucru de care am chef acum este să discut despre cine ştie ce afacere fără importanţă...

— Ne este deloc lipsită de însemnătate, l-a întrerupt Ross. Se pare că unul dintre arendaşii noştri i s-a plâns că fiica lui nemăritată este însărcinată.

Matthew a devenit brusc foarte atent.

— Şi ce treabă am eu dacă o ţărancă de pe-aici e borţoasă?

— Familia ei pretinde că tatăl eşti tu. Ross şi-a privit atent fratele şi a tresărind când i-a citit vinovăţia în ochii gri-verzi. A înjurat printre dinţi. Numele de familie este Rann. Ai sedus-o? Da sau nu?

— Nu a fost vorba de seducere. A fost dorinţă reciprocă. Ea m-a vrut, eu m-am grăbit să-i satisfac dorinţa şi atât.

— *Şi atât*? a repetat Ross, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor. Tanner spune că fata nu a împlinit încă şaisprezece ani, Matthew! Ai profitat de inocenţa ei, ai lăsat-o însărcinată – şi ai înşelat-o pe Iona.

Matthew nu părea să se căiască.

— Toată lumea face asta. Îţi pot înşira o duzină de bărbaţi care au căutat plăcerea în afara patului conjugal. Un bastard este o consecinţă nefericită, dar e treaba fetei, nicidecum a mea.

Ross era şocat de cruzimea de care dădea dovadă fratele lui. Matthew procedase, exact ca fostul iubit al Sophiei – o minţise, se folosise de ea, apoi o abandonase.

— Dumnezeule, a spus el încet, ce mă fac eu cu tine? Nu ai pic de conştiinţă? De responsabilitate?

— Conştiinţa şi responsabilitatea sunt apanajul tău, frate. Matthew a învârtit din nou globul pământesc, aproape smulgându-l de pe axul său. Întotdeauna mi-ai fost un exemplu de moralitate. Sir Ross, cavalerul dreptăţii. Nimeni nu se poate ridica la înălţimea standardelor tale şi al naibii să fiu dacă voi încerca măcar. Şi apoi eu nu râvnesc la viaţa ta sterilă şi lipsită de bucurii. Spre deosebire de tine, eu ştiu ce înseamnă pasiunea. Şi mă voi bucura de ea până în ultima zi a vieţii mele!

— De ce nu te bucuri de soţia ta? l-a întrebat acid Ross.

Matthew a dat ochii peste cap.

— M-am plictisit de Iona la o lună după căsătorie. Un bărbat nu se poate mulţumi la nesfârşit cu o singură femeie. Varietatea este cea care ne condimentează viaţa.

Ross era tentat să-i servească o prelegere moralizatoare dar şi-a dat seama că Matthew nici nu avea să-l asculte. Nu era în stare să accepte consecinţele faptelor lui.

— De câte „varietăţi" te-ai bucurat mai exact? Văzând că Matthew nu înţelesese, Ross l-a lămurit: câte fete ai mai sedus în afară de ea?

Matthew a afişat o expresie infatuată.

— Nu sunt foarte sigur. Nouă sau zece, bănuiesc.

— Vreau o listă cu numele lor.

— De ce?

— Să văd dacă nu cumva mai ai şi alţi bastarzi. Iar dacă aceştia există, va trebui să plăteşti pentru întreţinerea şi pentru educaţia lor.

Bărbatul a oftat ironic.

— Nu am niciun ban. Va trebui să-mi dai un avans din banii care mi se cuvin.

— *Matthew,* l-a ameninţat Ross.

Acesta a ridicat braţele în aer.

— Bine, mă predau. Caută peste tot prin ţinut după copiii mei ilegitimi. Ia-mi şi puţinii bani pe care îi mai am. Acum pot să mă întorc la prietenii mei?

— Nu încă. Mai am ceva să-ţi spun. De aici încolo traiul tău indolent ia sfârşit. Gata cu zilele întregi petrecute la club, gata cu băutura, gata cu alergatul după fuste. Nu vei mai primi nimic pe credit. Îi voi anunţa pe toţi cei de la care cumperi că nu-ţi voi mai onora datoriile.

— Nu poţi să faci aşa ceva! a izbucnit Matthew.

— Oh, ba da! l-a asigurat Ross. De aici încolo vei munci

pentru banii pe care îi primeşti.

— Să muncesc? Cuvântul îi părea străin. Ce anume? Nu ştiu să fac nimic, doar sunt un gentleman!

— Îţi voi găsi ceva care să ţi se potrivească, i-a promis serios Ross, vei învăţa să fii responsabil, Matthew.

— Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă trăia tata!

— Asta s-ar fi întâmplat cu ani în urmă dacă trăia tată, a murmurat Ross. Vina îmi aparţine în totalitate, din păcate. Am fost mult prea ocupat cu slujba mea ca să-ţi dau atenţie. Dar toate astea se vor schimba de-acum.

Matthew a slobozit o ploaie de înjurături, căutând furibund o sticlă şi un pahar. Şi-a turnat nişte coniac, l-a dat pe gât ca pe un medicament, apoi şi-a umplut din nou paharul. A inspirat adânc şi l-a privit pe Ross, care era implacabil:

— Ai de gând să-i spui lui Iona?

— Nu. Dar nici nu am de gând să o mint dacă îmi va pune cândva problema fidelităţii tale.

— Foarte bine. Soţia mea nu va întreba niciodată aşa ceva – se teme de răspuns.

— Dumnezeu să o ajute! a murmurat Ross.

După ce a băut din nou, Matthew a rotit uşor lichidul din pahar şi a oftat, gânditor:

— Asta e tot?

— Nu, i-a răspuns Ross. Mai am ceva să-ţi spun – despre purtarea ta faţă de domnişoara Sydney.

— Mi-am cerut deja scuze o dată. Ce mai vrei de la mine? Să-mi tai o venă?

— Nu este necesar. Vreau însă să-ţi atrag atenţia să o tratezi cu respect de aici înainte.

— O voi respecta ca pe oricare altă servitoare, frate.

— Nu va mai fi prea mult timp servitoare.

Matthew a ridicat o sprânceană, părând brusc interesat.

— O concediezi, deci?

Ross l-a privit în ochi.

— O să mă însor cu ea. Dacă mă mai vrea.

Matthew părea să nu înţeleagă nimic.

— Doamne, Dumnezeule, a spus şi s-a prăbuşit pe cel mai apropiat scaun. Tu chiar vorbeşti serios. Dar asta este nebunie curată. Vei fi de râsul lumii. Un Cannon să se însoare cu o servitoare! De dragul familiei noastre, găseşte-ţi pe altcineva. E doar o femeie. Mai sunt sute care i-ar putea lua oricând locul.

Ross a făcut apel la toată stăpânirea de sine ca să nu sară la el. Şi-a încleştat mâinile pe birou şi a închis ochii preţ de o secundă. După care i-a aruncat lui Matthew o privire de gheaţă:

— După toţi aceşti ani de singurătate îmi ceri să o resping pe singura femeie care mă întregeşte?

Matthew s-a agăţat imediat de cuvintele lui:

— Exact asta îţi spun şi eu. Ai fost singur atâţia ani încât acum orice femeie ţi se pare dezirabilă. Crede-mă, femeia asta nu merită afecţiunea ta. Nu este deloc sofisticată, nu are stil, nu este de familie. Ia-o de amantă dacă o placi într-adevăr. Dar nu te însura. Te vei plictisi curând de ea şi nu vei mai avea scăpare.

Furia lui Ross s-a risipit brusc. Îi era milă de fratele lui. Matthew nu avea să cunoască niciodată adevărata dragoste sau pasiune, ci doar nişte imitaţii deşarte. Şi va încerca mereu să se autoconvingă că nu se simţea gol pe dinăuntru, că era mulţumit.

— Nu voi încerca să te conving în ceea ce o priveşte pe Sophia, a spus încet Ross. Însă dacă mai rosteşti un cuvânt critic sau condescendent la adresa ei te castrez. Fără grabă.

Capitolul 11

Măşti simple din mătase albă sau neagră le-au fost puse la dispoziţie oaspeţilor care nu şi le aduseseră cu ei pentru balul de sâmbătă seara. Majoritatea purtau însă creaţii minunate, confecţionate special pentru acel eveniment. Sophia era ameţită de toate acele măşti împodobite cu pene, bijuterii, broderii şi motive pictate de mână. Musafirii se învârteau de colo-colo, flirtând fără ruşine, savurând anonimatul de care se bucurau. Măştile aveau să cadă la miezul nopţii, după care avea să fie servită o cină generoasă.

Ascunsă după tocul uşii, Sophia zâmbea mulţumită, privind la perechile care dansau cu graţie un menuet. Doamnele purtau rochii în culori tari, la modă, în timp ce domnii purtau costume negre, de seară. Podelele proaspăt lustruite reflectau luminile candelabrelor, scăldând totul într-o strălucire aproape magică. În aer se simţea parfumul florilor şi din când în când de afară pătrundea o adiere plăcută, proaspătă.

Încăperile din continuarea salonului erau pline de oaspeţi care jucau cărţi sau biliard, beau şampanie sau savurau delicatese precum tartine cu homar, pateu de stridii sau prăjituri înmuiate în rom. Cu gândul la cina care urma să fie servită, Sophia s-a hotărât să se întoarcă la bucătărie, să se asigure că totul mergea conform planului. S-a strecurat cu discreţie pe lângă perete şi a ieşit afară. Aerul răcoros, de primăvară, i-a făcut bine. A inspirat adânc şi şi-a desfăcut gulerul rochiei.

A trecut pe lângă una dintre serele cu coloane impozante şi l-a zărit pe bătrânul domn Cannon, aşezat în scaunul cu rotile, privind la cei care dansau. Un lacheu stătea

în spatele lui, atent să-i îndeplinească orice dorinţă bătrânului scorţos.

Sophia s-a apropiat de el zâmbind timid.

— Bună seara, domnule Cannon. De ce staţi singur aici?

— Acolo este prea mult zgomot, i-a răspuns el. Artificiile vor începe la miezul nopţii iar de aici se văd cel mai bine. A privit-o atent. O să le privim împreună, dacă mă gândesc mai bine. S-a întors spre servitor şi i-a spus: adu-ne două pahare cu şampanie.

— Dar, domnule, a spus Sophia, mă tem că nu pot rămâne...

— Da, ştiu, ai multe de făcut. Dar azi este ziua mea şi trebuie să mi se facă pe plac.

Sophia a zâmbit şi s-a aşezat pe banca din piatră, lângă scaunul lui.

— Dacă sunt văzută bând şampanie şi privind artificiile voi fi probabil concediată.

— Te angajez ca însoţitoare a mea.

Continuând să zâmbească, Sophia şi-a încrucişat mâinile în poală şi l-a întrebat:

— De ce nu purtaţi mască, domnule?

— La ce mi-ar folosi? Nu pot păcăli pe nimeni, sunt ţintuit în scaunul acesta blestemat. A privit spre dansatori şi a pufnit dispreţuitor: nu mi-au plăcut balurile mascate nici acum patruzeci de ani, când erau la modă, iar acum îmi plac şi mai puţin.

— Mi-aş fi dorit să port mască, a spus ea gânditoare. Aş fi putut să fac sau să spun orice, fără să fiu recunoscută.

Bătrânul şi-a întors privirea spre ea.

— De ce porţi o asemenea rochie într-o seară ca aceasta? a întrebat-o direct.

— Nu am niciun motiv să mă îmbrac elegant.

— Prostii. Până şi domnişoara Bridgewell purta o rochie din satin negru la ocazii speciale.

— Nu am nicio rochie mai elegantă decât asta, domnule.

— De ce nu? Nepotul meu nu îţi dă un salariu decent?

Discuţia le-a fost întreruptă de apariţia servitorului care aducea şampania.

— Ah, bine, a spus Cannon. Lasă sticla aici şi întoarce-te înăuntru, să dai cuiva o mână de ajutor, i-a poruncit servitorului. Îmi va ţine companie domnişoara Sydney.

Servitorul a făcut o plecăciune şi s-a retras. Sophia a acceptat cupa de şampanie din mâna domnului Cannon şi a privit în lumină, curioasă, lichidul de culoarea ambrei.

— Ai mai băut şampanie vreodată? a întrebat-o bătrânul.

— O singură dată, a recunoscut Sophia. Pe vremea când locuiam la verişoara mea în Shropshire am primit de la un vecin de-al ei o sticlă de şampanie goală pe jumătate. Se trezise deja, pentru că fusese desfăcută de ceva vreme, aşa că am fost dezamăgită de gust. Mă aşteptam să fie dulce.

— Asta este şampanie franţuzească, sigur o să-ţi placă. Vezi cum se ridică bulele în linie verticală? E semn că este de bună calitate.

Sophia a dus paharul spre gură, amuzată de felul în care bulele îi gâdilau nasul.

— Ce anume o face să fie efervescentă? a întrebat ea. E ca o magie.

— De fapt este doar un proces de dublă fermentare, a informat-o el pe un ton sec care i-a amintit de Ross. Se mai numeşte şi „vinul diavolului”.

Sophia a sorbit din pahar şi a strâmbat din nas.

— Tot nu-mi place, a spus iar bătrânul a izbucnit în râs.

— Mai încearcă. Te vei obişnui până la urmă cu gustul.

Deşi a fost tentată să-i răspundă că nu avea cum să se obişnuiască pentru că nu va avea prea des ocazia să bea şampanie, Sophia a dat din cap ascultătoare şi a băut.

— Îmi place forma paharului, a spus simţind cum şampania o gâdila pe gât.

— Da? ochii bătrânului au strălucit. Se numeşte cupă şi a fost modelată după forma sânului Mariei Antoaneta.

Sophia l-a privit cu reproş.

— Nu a fost deloc modelată după forma sânului ei, s-a auzit o voce. Bunicul încearcă să te şocheze. Ross era cel care vorbise. Arăta izbitor de frumos în hainele de seară. Ţinea între degete o mască neagră şi zâmbea larg, fermecând-o. Niciun bărbat nu s-ar fi putut ridica la înălţimea lui în seara aceea, nimeni nu mai poseda acel amestec de eleganţă şi masculinitate neşlefuită.

Sophia a încercat să-şi ascundă reacţia faţă de el, aşa că a luat o gură zdravănă de şampanie, înecându-se.

— Bună seara, sir Ross, a spus cu ochii înlăcrimaţi. S-a ridicat imediat, căutând din priviri un loc în care să poată pune paharul pe jumătate gol.

— Ar fi trebuit să ştiu că vei încerca imediat să o corupi pe domnişoara Sydney, bunicule, a continuat Ross.

— Cum poţi corupe pe cineva doar cu o sticlă de Rheims? s-a apărat Cannon. Este de fapt un tonic! După cum spun francezii, şampania este medicamentul universal.

— Este pentru prima oară când aud că eşti de acord cu francezii, domnule. Ochii lui au continuat să strălucească amuzaţi şi atunci când a prins-o de mână pe Sophia, ca să nu plece. Rămâi şi termină-ţi şampania, i-a spus cu blândeţe.

Sophia a roşit şi a încercat să-şi retragă mâna, conştientă că erau priviţi cu interes.

— Aş vrea să mă întorc la treburile mele, domnule.

Ross i-a ridicat mâna la buze şi i-a sărutat palma desfăcută, chiar în faţa bunicului său. Era modul lui de a-i mărturisi relaţia lor.

— Ross, a şoptit ea, şocată.

El i-a susţinut deliberat privirea, spunându-i astfel fără cuvinte că nu mai voia să-şi ascundă sentimentele faţă de ea.

Sophia i-a întins rapid paharul.

— Trebuie să plec, a spus. Vă rog să mă scuzaţi. A plecat în grabă, lăsându-l pe Ross cu bunicul lui.

El a urmărit-o cu privirea, apoi s-a întors spre bunicul lui:

— Ei bine?

— Mi se pare potrivită, a spus Cannon turnându-şi din nou şampanie. E o fată plăcută, fără pretenţii. Seamănă mult cu bunica ei. Te-ai bucurat deja de farmecele ei?

Ross a zâmbit auzindu-i întrebarea directă:

— Şi dacă aş fi făcut-o nu ţi-aş fi spus.

— Cred că ai făcut-o deja, i-a răspuns bătrânul privindu-l peste buza paharului. Iar dacă seamănă într-adevăr cu bunica ei, înseamnă că te-ai simţit foarte bine.

— Vulpe bătrână, vrei să spui că tu şi Sophia Jane...?

— Oh, da. După expresia lui, amintirea părea să fie foarte plăcută. Pierdut în gânduri, Cannon răsucea între degete cupa de şampanie. Ani întregi am iubit-o, a spus încet. Ar fi trebuit să lupt pentru ea. Să nu laşi pe nimeni şi nimic să se interpună între tine şi femeia iubită, băiete.

Zâmbetul i s-a şters de pe chip. I-a răspuns grav:

— Nu, domnule.

*

Sophia străbătea podeaua placată cu marmură a

coridorului principal când a observat o siluetă apărând dintr-un alcov. Era un bărbat cu o mască neagră, din mătase, îmbrăcat în costum de seară, asemenea celorlalţi oaspeţi. Era tânăr, atletic, cu umeri puternici şi talie subţire – aducea foarte bine cu statura agenţilor de pe Bow Street. Ce căuta el oare atât de departe de salon? Sophia s-a oprit în loc, uşor nesigură.

— Vă pot fi de folos, domnule?

El nu i-a răspuns imediat. S-a apropiat de ea. Ochii lui erau albaştri ca nişte pietre preţioase, vrăjind-o cu intensitatea lor. I-a vorbit pe un ton grav, uşor răguşit:

— Pe tine te căutam.

Uimită, Sophia l-a privit cu mai mare atenţie. Masca îi ascundea mare parte din chip. Părul brunet era tuns scurt iar pielea îi era neobişnuit de bronzată pentru un gentleman.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat, prevăzătoare.

— Care este numele tău?

— Sunt domnişoara Sydney, domnule.

— Tu eşti menajeră aici?

— Doar pentru câteva zile. De fapt lucrez pe Bow Street, pentru sir Ross Cannon.

— Bow Street este un loc periculos pentru tine, i-a spus. Părea nemulţumit.

E beat, şi-a spus Sydney şi s-a dat un pas înapoi.

— Eşti fată bătrână? a întrebat el, apropiindu-se din nou de ea.

— Nu sunt căsătorită, a recunoscut ea.

— De ce ar rămâne nemăritată o femeie ca tine?

Întrebările lui erau ciudate şi nepotrivite. Sophia şi-a spus că ar fi fost mai bine să plece imediat de acolo.

— Îmi pare rău, dar am multă treabă. Vă rog să mă scuzaţi...

— Sophia, i-a şoptit el, parcă privind-o cu dor.

Ea s-a întrebat, uimită, de unde îi ştia numele.

L-a privit cu ochi mari dar atenţia i-a fost distrasă de nişte râsete şi strigăte care au precedat focul de artificii. Sosise probabil miezul nopţii, şi-a dat seama Sophia. Venise vremea demascării. S-a întors din reflex spre direcţia din care veneau sunetele.

Străinul a venit pe nesimţite în spatele ei. Ea nu şi-a dat seama de asta decât în momentul în care a simţit ceva rece pe decolteu. A ridicat mâna spre acel obiect şi atunci a auzit un sunet metalic, ca şi cum ceva îi era prins în jurul gâtului.

— La revedere, i-a şoptit el la ureche.

Când s-a întors, străinul dispăruse.

Uluită, Sophia a dus mâinile la gât şi a pipăit colierul. De ce ar fi făcut un străin aşa ceva? Era uimită şi îngrozită, aşa că s-a îndepărtat repede. A încercat să scoată colierul dar nu a reuşit să-i desfacă închizătoarea.

A pornit în grabă spre locul unde îi lăsase pe Ross şi pe bunicul lui. În jurul lor se strânseseră o mulţime de oameni şi alţii continuau să vină dinspre sala de bal. Artificiile colorate umpluseră cerul iar în jur era mult fum. Totul era haotic, asurzitor.

Sophia s-a sprijinit de un perete, încercând fără succes să acopere cu mâinile colierul strălucitor. Deşi Ross nu avea cum să o fi auzit sau văzut, s-a întors imediat spre ea, de parcă i-ar fi simţit prezenţa. A reacţionat imediat la paloarea de pe chipul ei. A străbătut mulţimea, fără ca privirea lui să o părăsească vreo clipă, şi a ajuns la ea din câţiva paşi. Nu s-ar fi putut înţelege însă din cauza zgomotului.

Ross i-a îndepărtat cu blândeţe mâna de la gât, dezvelind lucrătura bătută în diamante. Sophia a încercat să desfacă în mai multe rânduri colierul greu, dar fără succes. A

simţit însă degeţelele lui calde pe ceafă şi a auzit închizătoarea desfăcându-se. Ross a pus colierul în buzunar, a luat-o de mână şi a condus-o în casă.

Nu s-a oprit până când nu au ajuns în salonul albastru învecinat cu holul central. După tot acel zgomot asurzitor şi luminile orbitoare ale artificiilor, liniştea din încăpere era aproape şocantă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o scurt Ross, închizând uşa.

Sophia a încercat să fie cât mai coerentă în explicaţii.

— Mă îndreptam spre bucătărie când m-a oprit un bărbat. Purta mască. Mi-a spus că mă căuta. Sunt sigură că nu-l cunosc, deşi îmi ştia numele. Stânjenită, a continuat să-i descrie ce se întâmplase apoi, cum străinul îi prinsese acel colier la gât.

În timp ce ea vorbea, Ross o mângâia uşor pe gât, de parcă încerca să şteargă atingerea celuilalt bărbat.

— Cum arăta?

— Era brunet cu ochi albaştri. Şi înalt, dar nu la fel de înalt ca tine. La început am crezut că este unul dintre agenţii tăi. Era solid dar părea neobişnuit de agil pentru statura lui. Era bine îmbrăcat, ca şi ceilalţi oaspeţi... dar nu cred că se numără printre ei.

— Avea vreo cicatrice sau vreun semn?

Sophia a clătinat din cap.

— Nu am văzut să fi avut.

Ross a scos colierul din buzunar şi l-a aşezat pe masa din mahon. Lângă el, Sophia privea uluită florile din diamante cu frunze din smaralde.

— Sunt adevărate? a şoptit ea.

— În niciun caz nu sunt imitaţii, i-a răspuns el.

— Trebuie să valoreze o avere.

— Trei sau patru mii de lire, bănuiesc. Admiratorul tău fie este foarte bogat, fie este un hoţ priceput.

— De ce mi se întâmplă mie aşa ceva? a întrebat în şoaptă Sophia. Nu am încurajat pe nimeni, ce vrea de la mine? De ce ar face un străin aşa ceva?

Simţindu-i spaima din voce, Ross s-a aplecat şi a sărutat-o pe tâmplă.

— Am de gând să aflu. Nu te teme, nu voi permite să ţi se întâmple nimic.

Ea a închis ochii şi i-a inspirat parfumul atât de familiar, găsind alinare în puterea lui.

— Vino, i-a spus el. Te conduc până la bucătărie.

— Şi apoi?

— O să iau câţiva servitori să mă ajute să caut peste tot, în caz că străinul tău nu a plecat încă. Deşi mă îndoiesc să fie într-atât de prost. Ross a pus bijuteria înapoi în buzunar. Un asemenea colier nu apare din senin. Este unic şi foarte valoros. Cred că nu va fi prea greu să-i dăm de urmă. Ceea ce duce la o concluzie interesantă: admiratorul tău vrea să-i descoperi identitatea, altfel nu ţi-ar fi dăruit aşa ceva.

— Crezi că tot el mi-a trimis şi rochia?

— Bănuiesc că da. Ross părea nerăbdător să-şi adune oamenii şi să pornească în căutarea oaspetelui misterios. Dar când a privit-o din nou pe Sophia şi-a dat seama cât era de speriată, aşa că s-a oprit şi a luat-o în braţe. Buzele lui au coborât spre ale ei şi a sărutat-o pătimaş.

La porunca lui nerostită, Sophia a întredeschis buzele şi s-a lăsat pradă explorării lui senzuale. Sărutul lui a devenit tot mai profund. Ross şi-a strecurat un picior între picioarele ei şi toate gândurile raţionale, toate grijile au dispărut. Nu mai exista decât el iar gura şi mâinile lui îi aminteau de intimitatea din noaptea dinainte. I s-au înmuiat genunchii iar

mâinile îi mângâiau frenetic spatele. Simţea nevoia să-i smulgă hainele, şi pe ale ei, să rămână amândoi goi.

— Ross, a gemut ea arcuindu-şi gâtul pe care el îl săruta fierbinte.

El a ridicat încet capul şi i-a zâmbit:

— Eşti a mea, Sophia. Nimic rău nu ţi se poate întâmpla. Ai înţeles?

Ea a dat din cap şi s-a clătinat, ameţită. Ross a susţinut-o şi a condus-o afară din încăpere.

Străinul misterios nu a fost de găsit la Silverhill Park, aşa cum era de aşteptat. Şi totuşi indiciul pe care îl lăsase în urma sa avea să ducă la prinderea lui. Ross era nerăbdător să se întoarcă în Bow Street şi să se ocupe personal de investigaţie.

Gândul că cineva o urmărea pe Sophia din umbră trezea în el cele mai primitive instincte masculine. Nu avea să se declare mulţumit până nu îl încolţea pe ticălos şi până nu obţinea de la el o mărturisire completă.

Fericit că petrecerea urma să se sfârşească a doua zi dimineaţă, Ross şi-a instruit valetul să-i facă mare parte din bagaje ca să poată pleca cât mai devreme. În timp ce acesta îi împăturea cu grijă hainele şi le aşeza în cufăr Ross se învârtea prin casa cufundată aproape cu totul în întuneric. Musafirii se retrăseseră la culcare, doar o pereche se îmbrăţişa la adăpostul întunericului şi câţiva bărbaţi îşi terminau jocul de cărţi.

Sophia era deja în camera ei, mai mult ca sigur. Ross tânjea să meargă la ea. Nu se mai aflase până atunci într-o asemenea situaţie: să o fi rănit pe persoana la care ţinea, să încerce să-şi răscumpere greşeala dar să-şi dea seamă că nu mai era nimic de făcut. Nu-l putea întoarce din morţi pe John Sydney iar pentru Sophia nimic altceva nu mai conta.

Faptul că ea îl iertase nu îl făcea deloc să se simtă uşurat. Ceea ce făcuse el în trecut avea să-l urmărească mereu. Ross a oftat adânc şi a continuat să rătăcească prin casă, gândindu-se la tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Sentimentele lui pentru Sophia erau tot mai intense. Trebuia să o posedă complet – nimic altceva nu îl mai putea mulţumi. O dorea pentru totdeauna iar dacă ea îl accepta voia să o facă într-atât de fericită încât amintirea fratelui ei să nu le poată tulbura sentimentele.

S-a trezit în faţa camerei ei, aflată lângă bucătărie. A ridicat de două ori mâna să bată la uşă dar a renunţat de tot atâtea ori. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă în camera lui şi să aştepte răbdător până când urma să afle adevărul. Trebuia să se gândească la ea, nu la el, dar o dorea într-atât de mult încât nici scrupulele şi nici conştiinţa nu mai contau. Sfâşiat între dorinţă şi datorie, a rămas în faţa uşii, cu pumnii încleştaţi şi cu trupul arzând de dorinţă.

Exact în clipa în care conştiinţa era pe punctul să-l determine să plece uşa s-a deschis şi ochii adânci ai Sophiei s-au cufundat într-ai lui. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte feciorelnică, încheiată până la gât cu un şir de nasturi. Îşi dorea să i-i desfacă unul câte unul, încet, şi să-i atingă cu limba fiecare centimetru de piele.

— Ai de gând să rămâi aici toată noaptea? l-a întrebat încet Sophia.

Ross s-a sprijinit de uşă, mângâind-o cu privirea din cap până în picioare. Dorinţa a explodat înăuntrul lui. Nu mai putea gândi limpede.

— Voiam doar să văd dacă eşti bine.

— Nu sunt, i-a răspuns prinzându-l de vestă şi trăgându-l spre ea. Mă simt singură.

Respirând greu, Ross s-a lăsat tras înăuntru. A închis

uşa şi s-a uitat la chipul ei serios. În lumina dulce a lumânărilor, buzele ei roşii păreau din catifea.

— Ar trebui să aşteptăm, a început el, încercând să-i dea o ultimă şansă să se retragă, dar cuvintele i s-au oprit în gât pentru că ea s-a ridicat pe vârfuri şi s-a lipit cu totul de el.

— Măcar o dată să nu faci numai ce se cuvine, i-a şoptit Sophia cuprinzându-l pe după gât. L-a muşcat uşor, în joacă, de lobul urechii. Te provoc.

*

Puţinele amintiri pe care le mai avea legate de fostul ei iubit s-au risipit imediat în focul mângâierilor lui Ross. A dezbrăcat-o fără grabă, făcând pauze dese să o sărute languros. Sophia se întreba cum de un bărbat care trăia într-un ritm atât de alert putea face dragoste aşa, pe îndelete, de parcă timpul nu mai exista. Când i-a dat jos cămaşa, ea s-a lipit oftând de trupul lui. Pielea lui era fierbinte şi moale ca şatenul iar pieptul îi era acoperit cu păr des, negru, care îi gâdila sânii. I-a simţit sexul întărit şi l-a atins cu grijă, fiind încă novice în arta de a face dragoste.

Sub degetele ei nesigure, sexul lui s-a mişcat, ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie. Sophia a simţit că-i stă inima în loc:

— Oh.

Vocea lui Ross era îngroşată de dorinţă, dar părea şi uşor amuzată.

— Nu te teme. I-a condus degetele spre vârf. Aici e locul cel mai sensibil.

Ea s-a jucat cu sexul lui până când el a prins-o de încheietură:

— Ajunge, deocamdată.

— De ce?

— Pentru că sunt pe cale să-mi pierd autocontrolul.

— Asta este şi intenţia mea, i-a răspuns ea.

— Vom face aşa cum spun eu, i-a şoptit el aşezând-o pe patul îngust. Şi am de gând să dureze cât mai mult.

S-a întins lângă ea iar Sophia s-a întors spre el, dornică. S-a aplecat deasupra ei iar răsuflarea lui fierbinte i-a înfiorat sânii. A început să se joace cu sfârcul ei, atingându-l uşor cu vârful limbii, până când ea l-a prins de umeri şi l-a tras şi mai aproape.

— Ross, a spus ea cu disperare în glas.

— Mmm?

— Vreau mai mult... mai mult... A simţit cum mâna lui îi cobora pe piept şi s-a arcuit sub atingerea lui.

Ross a ridicat capul iar ochii i-au strălucit văzând-o cât era de îmbujorată. Sophia a gemut încet când el şi-a strecurat mâna printre picioarele ei. Spre marea ei uimire, şi-a retras imediat mâna.

— Oh, Ross, nu te opri, te rog...

A simţit cum buzele lui coborau tot mai mult, spre interiorul coapselor. Înţelegând brusc ce avea de gând să facă, ea s-a încordat şi a dat să se ridice în şezut.

— Stai! a spus, trecându-şi degetele prin părul lui. Nu acolo...

Mâna lui a coborât de-a lungul piciorului ei, într-o atingere liniştitoare.

— N-ai mai făcut asta niciodată?

— Bineînţeles că nu! Nici nu mi-am imaginat că cineva ar putea să... S-a oprit şi l-a privit mirată. Mă îndoiesc că Anthony auzise măcar despre asta.

El a râs şi a sărutat-o pe genunchi.

— Am vrut să fac asta din ziua în care te-am cunoscut.

— Adevărat? a întrebat ea mirată.

— Chiar acolo, în biroul meu. Aş fi vrut să te pun pe birou şi să-mi strecor capul pe sub fusta ta.

— Nu... a spus Sophia, sceptică. Nu-i venea să creadă că sub aparenţa atât de sobră se ascundeau asemenea gânduri. Dar m-ai tratat cu atâta sobrietate! Erai atât de demn!

— Cât de demn poate fi un bărbat cu penisul erect.

— Adevărat? Dar cum... A tresărit când capul lui a ajuns din nou între picioarele ei. Oh, Ross, aşteaptă...

— După noaptea asta vei uita de Anthony.

S-a prăbuşit pe spate, cu un geamăt. Dumnezeule, *o lingea* acolo, cu mişcări lungi, sinuoase care făceau ca trupul ei să tremure, excitat. Nu-şi putea înfrâna mişcările coapselor. Ross şi-a trecut o mână pe sub ea, aducând-o în acelaşi ritm cu el, în timp ce limba lui îşi continua jocul senzual. Când senzaţiile ei au fost pe punctul de a culmina Ross a ridicat capul şi s-a aşezat deasupra ei.

— Oh, Doamne, a şoptit Sophia. Te rog, te rog...

A pătruns-o adânc iar Sophia a strigat. Muşchii ei se opuseseră instinctiv invaziei. Era prea strâmtă, nu mai putea suporta mai mult de atât. S-a luptat disperată să-l primească, dar i se părea imposibil.

Cu buzele aproape lipite de ale ei, Ross i-a şoptit:

— Încet. Nu-ţi voi face rău. Relaxează-te, iubita mea. A continuat să o mângâie, pătrunzând-o cu mişcări atente, lente, tot mai adânc. Fiecare mişcare a lui îi smulgea un geamăt, aşa că şi-a muşcat buzele ca să tacă.

S-a retras aproape cu totul iar apoi a pătruns-o iar, cu o încetineală chinuitoare. Părul de pe piept îi aţâţa sfârcurile, pieptul îi era lipit de al ei. S-a arcuit să-l primească şi mai mult şi l-a implorat:

— Te rog să nu fii blând cu mine. Mai tare, te rog... te

rog...

I-a acoperit gura cu a lui, înăbuşindu-i rugăminţile. Trupul ei se cutremura de spasme violente, strângându-i bărbăţia înăuntrul ei, până când Ross a prins-o cu ambele mâini de şolduri, consumându-şi pasiunea.

A continuat să o ţină în braţe şi să o sărute. Un nou val de senzaţii a cuprins-o şi curând a cunoscut pentru a doua oară extazul.

După o vreme Ross s-a lăsat pe o parte, iar ea s-a lipit de el, ca o pisică.

— Ross, a murmurat leneş. Vreau să-ţi spun ceva. Poate că n-o să mă crezi, dar este adevărat.

— Da?

— N-aş fi putut să merg până la capăt.

— Să-mi frângi inima, adică? Ştiu asta.

— Ştii?

El a mângâiat-o pe păr, răsfirându-l pe pieptul lui.

— Nu-ţi stă în fire să faci rău cuiva. Nu ai fi putut niciodată să mă trădezi.

Sophia era uimită că el avea atât de multă încredere în ea.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Eşti foarte uşor de citit. Se juca cu lobul urechii ei. Ştiu de ceva vreme că ţii la mine, dar nu ştiam exact cât de mult. Până ieri, când ne-am revăzut după o despărţire de o săptămână. Chipul tău spunea totul.

Sophia s-a aşezat deasupra lui:

— Dacă sunt atât de uşor de citit spune-mi la ce mă gândesc acum.

Ross a studiat-o câteva clipa, zâmbind.

— Te întrebi cât va mai dura până când vom face din nou dragoste. Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, el i-a

potrivit picioarele de o parte şi de alta a şoldurilor lui. Uimită, i-a simţit sexul întărit, vibrând de viaţă. Iar acesta este răspunsul, a şoptit el apropiindu-i capul de al lui.

*

Epuizată de weekend-ul tumultuos, Sophia s-a ghemuit în braţele lui Ross şi a dormit mare parte din drumul de întoarcere. Ross îi privea chipul, minunându-se de schimbările care surveniseră în viaţa lui. Se obişnuise atât de mult cu singurătatea că uitase cum era să ai nevoie de cineva în felul acesta. Toate dorinţele suprimate – pentru sex, afecţiune, companie – erau acum eliberate, răzbunate. Îl tulbura puterea pe care Sophia o avea asupra lui, putere pe care chiar el i-o dăduse. Dumnezeu să-l ajute în clipa în care ea îşi va dea seama de asta. Şi totuşi nu putea suporta să-i ascundă nimic.

Trupul ei tresălta cu fiecare hurducătură, aţâţându-l, umplându-i mintea cu fantezii. I-a lipit cu blândeţe capul de pieptul lui, privind cum i se schimba expresia în somn. Se încrunta, părea să viseze ceva care o tulbura. I-a mângâiat obrazul şi i-a vorbit şoptit, să o liniştească, şi cuta dintre sprâncene a dispărut. Ross nu s-a mai putut abţine şi i-a cuprins sânul în palmă. Ea i-a răspuns prin somn cu o arcuire a trupului şi a murmurat ceva. El şi-a lipit buzele de fruntea ei şi a strâns-o şi mai tare în braţe.

— Îmi pare rău, i-a spus privind în ochii încă tulburi din cauza somnului. N-am vrut să te trezesc.

Ea a clipit des:

— Mai avem mult?

— O jumătate de oră, cel mult.

L-a privit cu îngrijorare.

— Ce se va întâmpla mâine?

— Voi afla dacă eu sunt cel care ţi-a trimis fratele la închisoare.

Ea şi-a strecurat mâna pe sub haina lui, căutându-i căldura trupului.

— Nu contează ce anume vei afla.

— Sigur contează, i-a răspuns el cu tristeţe.

— Nu. L-a sărutat lung. Ross a încercat să-i reziste, dar după cinci secunde i-a răspuns cu un geamăt. Gusturile li se amestecau iar el se afunda tot mai mult în dulceaţa gurii ei.

— Sophia, a spus el eliberându-se din sărutare. Ştia că nu era nici locul, nici momentul, dar nu mai putea să tacă. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

A rămas nemişcată, cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui. Era clar că nu se aştepta la asta. A clipit des, agitată, şi şi-a umezit buzele cu vârful limbii.

— Un gentleman ca tine nu se căsătoreşte cu o servitoare.

— S-au mai văzut cazuri.

— Da, şi cei care au făcut o asemenea greşeală au fost ridiculizaţi şi adesea ostracizaţi. Iar tu eşti mereu în atenţia publicului şi... oh, nu, criticii tăi vor fi fără milă!

— Am fost criticat deja de mult prea multe ori, i-a răspuns ferm Ross. M-am obişnuit deja. Iar tu pui problema de parcă aş fi prinţ, pe puţin. Sunt doar un bărbat care are o profesie. Atât.

— Un bărbat cu o profesie care provine dintr-o familie bogată şi are legături cu aristocraţia.

— Dacă tot a venit vorba de asta, ar trebui să ţii cont că şi tu eşti fiică de viconte.

— Dar nu am fost crescută ca atare. După moartea părinţilor mei nu mi-am putut continua educaţia. Nu ştiu să

călăresc, să dansez, să cânt la vreun instrument. Nu ştiu nimic despre etichetă sau maniere aristocratice...

— Nimic din toate astea nu contează.

Ea a râs neîncrezătoare.

— Poate că nu contează pentru tine, dar pentru mine da.

— Atunci vei învăţa ceea ce îţi este necesar.

Sophia îşi făcea de lucru cu faldurile fustei.

— Nu pot să mă mărit cu tine.

— Adică nu vrei, să înţeleg? a întrebat-o şi i-a sărutat tâmpla.

— Familia ta nu va fi de acord cu căsătoria.

— Ba da. A coborât cu buzele de-a lungul gâtului. Mama mi-a spus foarte clar că te va accepta cu braţele deschise, iar restul familiei – mătuşi, unchi, verişori, îi vor urma exemplul. Iar bunicul practic mi-a poruncit să te cer de soţie.

— Nu cred! a exclamat Sophia, uimită.

— Mi-a spus că eşti foarte drăguţă. Te-a asemănat cu un pământ fertil şi mi-a sugerat să mă apuc să „însămânţez" cât de curând.

— Dumnezeule! Sophia nu ştia dacă să râdă sau să se simtă jignită. Nici nu vreau să-mi imaginez ce altceva ţi-a spus.

— Mi-a spus că nu a încetat niciodată să o iubească pe bunica ta şi că şi-ar fi dorit să o fi răpit şi să fi fugit amândoi în lume. A trăit toată viaţa cu acest regret. Dumnezeu să mă apere, dar nu voi proceda ca el.

Sophia căzuse pe gânduri.

— Rămân cu tine atâta timp cât vei dori. Poate că cea mai bună soluţie este să-ţi devin amantă.

Ross a clătinat hotărât din cap.

— Nu vreau asta, Sophia. Nu sunt genul de bărbat care

să aibă o amantă. Iar tu nu eşti genul de femeie care să se mulţumească cu un asemenea aranjament. Nu are rost să transformăm relaţia noastră în ceva de care să ne fie ruşine. Vreau să fii soţia mea.

— Dar, Ross, nu pot...

— Aşteaptă, i-a şoptit el simţind că era mult prea devreme pentru ea. Ar fi trebuit să mai aştepte. Nu-mi da imediat un răspuns. Dar gândeşte-te la ce ţi-am spus.

— Nu e cazul să mă gândesc, i-a răspuns. Chiar nu cred că...

I-a acoperit gura cu a lui, reducând-o la tăcere un timp îndelungat, suficient ca ea să uite ce voise să-i spună.

Capitolul 12

Ross s-a dus la birou de îndată ce au ajuns. Grant Morgan acceptase să-i ţină locul în cele trei zile de absenţă. Se lăsa seara, dar în biroul lui era lumină. Când Ross a trecut pragul, Morgan a ridicat ochii din hârtii şi a oftat uşurat.

— Slavă Domnului că te-ai întors.

— Chiar atât de rău a fost? Ross îl privea zâmbind, cu mâinile în buzunare. S-a întâmplat ceva ieşit din comun cât am lipsit?

— Nu, chestiile obişnuite. Morgan s-a frecat la ochi. Părea obosit. Am emis zece mandate de arestare, am prins un dezertor şi am anchetat o crimă în Covent Garden.

— Ei bine, se pare că vă descurcaţi şi fără mine, la urma urmei.

Morgan i-a aruncat o privire plină de sarcasm.

— N-ai mai spune asta dacă ai vedea câte hârtii s-au strâns pe biroul tău. Teancul îmi ajunge până la piept. M-am străduit cât am putut, dar nu am putut să ţin pasul. Iar acum,

că ai venit, mă duc acasă. Sunt obosit, mi-e foame şi nu m-am mai culcat cu nevasta mea de câteva nopţi. Cu alte cuvinte, am trăit aşa cum o faci şi tu. Şi nu mai suport, niciun minut în plus.

— Aşteaptă, i-a spus Ross redevenind serios. Vreau să-ţi cer o favoare personală.

Ross nu-i mai ceruse niciodată aşa ceva. Morgan l-a privit cu interes şi s-a reaşezat pe scaun.

— Bineînţeles, a spus fără să ezite.

Ross s-a apropiat de birou şi a scos din buzunar colierul cu diamante şi smaralde. L-a aşezat încet pe masa din mahon lăcuit. Chiar şi în lumina slabă, pietrele străluceau minunat.

Morgan l-a privit uimit, după care şi-a întors din nou ochii spre bijuterie.

— Dumnezeule! De unde a mai apărut şi asta?

— Exact asta vreau şi eu să aflu.

— De ce nu-l rogi pe unul dintre agenţi? Doar sunt obişnuiţi cu astfel de cazuri.

— Dar nu sunt la fel de rapizi ca tine, i-a răspuns Ross. Iar mie îmi trebuie imediat nişte răspunsuri. Nimeni nu cunoştea Londra mai bine decât Grant Morgan, iar Ross avea încredere în experienţa lui.

— Dar cum ai ajuns în posesia lui? l-a întrebat Grant iar Ross i-a povestit totul. Magistratul l-a privit lung, gânditor: domnişoara Sydney a păţit ceva?

— Este bine, doar puţin speriată. Vreau să rezolvăm cât de curând totul, să nu-şi mai facă griji inutil.

— Bineînţeles. A bătut de câteva ori cu tocul în masă, semn că doar aparent era impasibil. Te-ai gândit şi la posibilitatea ca aceste daruri să vină din partea unui iubit?

Ross clătina din cap încă înainte ca Morgan să-şi termine fraza.

— Nu, i-a răspuns ferm. Nu are niciun iubit.

— Cum poţi fi atât de sigur?

Enervat de insistenţa prietenului său, Ross i-a răspuns:

— Pentru că sunt în măsură să ştiu asta.

— Aha. Grant a părut să se relaxeze. A lăsat jos tocul şi şi-a încrucişat degetele peste burtă. L-a privit amuzat pe Ross. Te-ai culcat cu ea, în sfârşit.

Chipul lui Ross era golit de orice expresie.

— Are asta vreo legătură eu colierul?

— Nu, i-a răspuns Morgan, părând să se amuze pe seama lui. Dar a trecut ceva vreme de când nu o mai făcuseşi, nu-i aşa?

— Nu am spus că m-am culcat cu ea, i-a retezat-o Ross. O respect pe domnişoara Sydney. Mai mult decât atât, ar fi nepotrivit din partea mea să profit de o femeie care este angajata mea.

— Am înţeles, domnule. Grant a făcut o pauză, încercând să redevină serios. Şi... cum a fost? A râs văzând ce priviri ameninţătoare îi arunca Ross.

Spre marea lui nemulţumire, Morgan avusese dreptate când îl prevenise că se strânseseră multe hârtii. Rapoarte, dosare, corespondenţă, toate se adunaseră grămadă. A oftat adânc atunci când a intrat în birou. Cu ceva timp înainte, teancul de hârtii nu l-ar fi impresionat deloc. Acum i se păreau mult prea multe pentru un singur om. Cu un an în urmă acceptase să se ocupe şi de cazurile din Essex, Kent, Hertfordshire şi Surrey, pe lângă cele din Westminster şi Middlesex, devenind astfel cel mai puternic magistrat din Anglia. Creşterea autorităţii îi adusese după sine satisfacţii. Până acum. Acum voia să mai renunţe la responsabilităţi şi să aibă şi viaţă personală. Îşi dorea o soţie, un cămin... şi copii, cândva.

Nu cunoştea pe nimeni care să-şi fi dorit acest post. Nu-l vedea nici măcar pe Grant în acea postură. Deşi Morgan era ambiţios şi dedicat, nu avea să permită niciodată ca meseria lui să ocupe primul loc, în detrimentul căsniciei. Ross trebuia deci să-şi ia nişte ajutoare, pentru că era mult prea multă muncă pentru un singur om. Probabil că avea să fie nevoit să mai angajeze şi câţiva agenţi şi să mai deschidă un birou în Westminster. A zâmbit trist când s-a imaginat în parlament, cerând fonduri suplimentare.

A căutat în sertarul biroului cheia de la biroul în care se păstrau dosarele. A găsit-o, a străbătut holul, a descuiat uşa şi a pus lampa pe o masă. În încăpere mirosea a praf şi a pergament. Câteva molii se învârteau prin aer, ameţite de lumină. Ross a găsit imediat sertarul în care era cel mai probabil să se afle dosarul lui John Sydney. Hotărât şi temător deopotrivă, a parcurs teancul de documente dar nu a găsit nimic legat de un hoţ de buzunare pe nume Sydney.

Ross a închis la loc sertarul şi a rămas privind la rândul de dulapuri. Aparent, cazul lui Sydney nu fusese într-atât de important încât să merite un întreg dosar. Şi totuşi numele lui trebuia să fie menţionat undeva. S-a încruntat şi s-a îndreptat spre un alt sertar pe care l-a deschis hotărât.

A auzit o voce:

— Am căutat deja şi acolo.

S-a uitat spre uşă, acolo unde stătea Sophia. Ea s-a apropiat, zâmbind cu tristeţe.

— Am căutat în fiecare dulap din această încăpere, a murmurat. Nicăieri nu este pomenit numele lui John.

Deşi chipul lui Ross nu trăda nimic, era clar îngrijorat.

— Dosarele judecate cu mai mult de zece ani în urmă au fost depozitate la mansardă. Mă duc să caut şi acolo.

— Mai târziu, i-a spus Sophia cu blândeţe. Îl rogi mâine

pe Vickery să-l caute.

Înţelegând că nu era mai dornică decât el să afle acele informaţii, Ross s-a apropiat şi i-a cuprins talia. A sărutat-o pe gât, căutând cu vârful limbii locul în care i se simţea pulsul.

— Şi până atunci? a întrebat-o, lipindu-i trupul de erecţia lui.

Ea l-a luat de după gât şi şi-a lipit gura de buzele lui.

— Până atunci am de gând să te ţin foarte ocupat.

— Camera ta sau a mea?

Sophia a râs, amintindu-şi că îi mai pusese aceeaşi întrebare tot acolo, în acel birou.

— Unde preferi?

El i-a şoptit la ureche:

— Patul meu e mai mare.

*

Razele soarelui pătrundeau în cameră. Uitaseră să tragă draperiile, cu o seară înainte. Încă pe jumătate adormită, Sophia şi-a spus că soarele trebuia să fie foarte puternic dacă răzbătea prin norii de fum de cărbune care acopereau oraşul.

Ross se trezise şi el şi se întindea leneş, abia deschizând ochii gri. Era atât de frumos aşa, cu părul zburlit şi cu chipul păstrând încă urmele somnului!

Ross fusese de neoprit în timpul nopţii. O atinsese, o sărutase, îi gustase fiecare porţiune din trup, Mâinile lui fuseseră blânde iar gura, insistentă. Amintirile intime îi reveneau acum în minte şi a simţit că roşea. A încercat să se mişte şi a descoperit că o dureau şi gâtul, şi umerii, şi muşchii din interiorul coapselor.

Văzându-i uşoara grimasă, Ross s-a sprijinit într-un cot, încruntat.

— Ţi-am făcut vreun rău azi-noapte?

L-a mângâiat pe braţ.

— Totul se rezolvă cu o baie fierbinte.

Nu l-ar fi recunoscut nimeni pe rezervatul, autoritarul magistrat de pe Bow Street în bărbatul care o privea cu atâta tandreţe.

— Eşti atât de frumoasă în lumina aceasta, i-a spus.

Sophiei i s-a şters zâmbetul de pe chip când s-a trezit complet şi a văzut mai bine cum razele soarelui străluceau pe cearşafurile albe ca zăpada.

— E foarte târziu, a spus oripilată. Nu pot să cred! De obicei ne trezeam amândoi înaintea tuturor, înainte de răsăritul soarelui, iar azi... Dumnezeule, este aproape prânzul!

S-a ridicat în şezut, panicată, dar el a întins-o la loc pe pat.

— Nu te mişca, i-a spus. Inspiră adânc.

— S-a trezit toată lumea, a spus privindu-l cu ochi mari. Dumnezeule, n-am dormit niciodată până atât de târziu!

— Nici eu.

— Ce ne facem?

— Mă gândesc să ne dăm jos din pat şi să ne îmbrăcăm. Nu părea prea entuziasmat de idee.

Sophia a gemut, nefericită.

— Toţi servitorii, poliţiştii şi agenţii ştiu că suntem împreună, în dormitorul tău. Şi-a acoperit faţa cu un colţ de cearşaf, dorindu-şi să se fi putut ascunde pentru totdeauna. Ştiu cu toţii ce facem aici. Oh, să nu îndrăzneşti să râzi!

Ross s-a străduit, dar ochii îi străluceau, amuzaţi.

— Din nefericire am ratat şansa de a fi discreţi. Singurul

lucru care ne-a rămas este să mergem la lucru, ca de obicei.

— Nu pot, a suspinat Sophia. Numai la gândul că va trebui să dau ochii cu toţi...

A tras deoparte cearşaful, descleştându-i degetele de pe material.

— Nu trebuie să dai ochii cu nimeni, i-a spus. Rămânem aici toată ziua.

Ea s-a încruntat.

— Aş vrea să fii serios.

Ross a izbucnit în râs.

— Dar sunt serios, i-a spus.

— Trebuie să ne sculăm, zău!

— Eu sunt sculat deja, a asigurat-o el ducându-i mâna la penisul lui erect.

Ea şi-a retras imediat degetele.

— Dacă crezi că o să o facem din nou, la lumina zilei, când toată lumea ştie că suntem aici...

El a râs tare şi a tras-o mai aproape.

— Mai încet! i-a şoptit Sophia, reuşind să se tragă spre marginea patului. Să nu ne audă... Oh! a exclamat, simţind cum el o muşca în joacă de fesa dreaptă.

Ross a prins-o de talie, a tras-o spre el şi a început să o sărute de-a lungul şirei spinării, pornind de jos.

— Mă doare peste tot, a protestat ea, deşi îi plăcea senzaţia pe care i-o dădeau săruturile lui când au ajuns într-un loc sensibil dintre omoplaţi.

El i-a şoptit la ureche.

— Voi fi blând. Doar încă o dată, Sophia.

Atingerea buzelor lui a înfiorat-o.

— Sper... că nu e ceva obişnuit la tine. De trei ori azi-noapte... şi încă o dată de dimineaţă... n-o să fie aşa tot timpul, nu?

— Nu. I-a aşezat o pernă sub şolduri, ca să le ridice. Numai că pauza a fost cam lungă. Într-un final o s-o luăm mai încet. Doar o dată pe noapte.

— Cam cât înseamnă „în final”? întrebat ea, făcându-l să izbucnească în râs.

După ce au făcut din nou dragoste au rămas un timp îmbrăţişaţi, scăldaţi în lumina soarelui.

— O să le spun să ne pregătească baia. Avem amândoi nevoie.

Sophia s-a întors şi şi-a ascuns faţa la pieptul lui.

— În ritmul acesta vom rămâne aici întreaga zi.

— Nu pot decât să sper.

*

Spre surprinderea ei, angajaţii din Bow Street s-au străduit să se poarte de parcă nu se întâmplase nimic neobişnuit. Nimeni nu a privit-o în ochi, deşi era clar că mureau de curiozitate. Dar din respect pentru Ross – şi de teama lui nu au scos niciun cuvânt legat de faptul că Sophia se culcase cu el, ceea ce era evident.

Domnul Vickery a primit sarcina de a găsi orice document pe care se afla numele lui John Sydney. Ross nu i-a explicat motivele pentru care trebuia să răscolească vechile dosare. Procesul urma să fie laborios, pentru că trebuia să citească pagină cu pagină iar notiţele erau de-acum şterse. Probabil că avea să dureze câteva zile.

— Sir Ross, a întrebat Vickery vizibil interesat, are vreo legătură cu domnişoara Sydney?

— Prefer să nu-ţi răspund. Şi aş dori să ţii secret acest nume şi să nu pomeneşti nimănui despre asta.

— Nici măcar lui sir Grant?

— Nimănui, a insistat Ross, privindu-l cu subînţeles.

În timp ce Vickery căuta printre hârtii, Sophia îl ajuta pe Ross, care avea enorm de multă treabă. În plus faţă de responsabilităţile obişnuite, plănuia o serie de raiduri în mahalalele Londrei, în căutarea vagabonzilor. Şi mai fusese chemat să acţioneze pe post de arbitru într-un conflict al croitorilor care cereau salarii mai mari, lucru total nou pentru el.

Sophia îi asculta amuzată mormăielile pe când se pregătea să iasă din birou.

— O să dureze mult disputa?

— Ar fi bine să nu dureze, a spus el sumbru. Nu am dispoziţia necesară să ascult ore întregi vorbe-n vânt.

Ea i-a zâmbit.

— Sunt sigură că vei avea succes. Nu am niciun dubiu că poţi convinge pe oricine.

Expresia i s-a îmblânzit când a tras-o aproape şi s-a aplecat să o sărute.

— Tu eşti cea mai bună dovadă, nu-i aşa?

Exact când era pe punctul de a ieşi, au auzit o bătaie în uşă. Sophia i-a deschis lui Vickery şi a tresărit când i-a văzut strălucirea triumfătoare din ochi. În mână ţinea un dosar.

— Sir Ross, a spus cu o satisfacţie vizibilă, am avut noroc şi am găsit imediat informaţiile pe care mi le-aţi cerut. Ar fi putut să dureze luni întregi, dar s-a întâmplat să dau peste cutia potrivită. Acum poate îmi spuneţi şi de ce...

— Îţi mulţumesc, i-a spus sec Ross întinzând mâna după dosar. Aste este tot, Vickery. Ai făcut treabă bună.

Agentul era clar dezamăgit de faptul că nu avea să afle mai multe.

— Bănuiesc că îl veţi studia la întoarcere, după ce...

— Croitorii pot să mai aştepte, a spus ferm Ross.

Închide uşa în urma ta, Vickery.

Uimit că un vechi dosar putea fi mai important decât un conflict, agentul s-a retras fără zgomot.

Sophia a tresărit când uşa s-a închis. Privea fascinată dosarul din mâna lui Ross.

— Nu trebuie să-l studiezi acum, i-a spus. Ar trebui să te achiţi de îndatoririle tale.

— Ia loc, a murmurat Ross, punându-i o mână pe umăr. Ea l-a ascultat şi s-a aşezat pe cel mai apropiat scaun. L-a urmărit cu privirea cum s-a apropiat de biroul din mahon şi a răsfirat filele. A rămas în picioare, aplecat asupra hârtiilor.

Tăcerea era apăsătoare. Sophia se chinuia să-şi controleze ritmul respiraţiei, întrebându-se de ce era oare atât de nervoasă. La urma urmei, ştia aproape sigur ce scria în dosar şi îi spusese lui Ross că nu mai conta. Îl iertase şi aproape că-şi găsise liniştea. Chiar şi aşa, şi-a îngropat unghiile în perna scaunului când a văzut că Ross s-a încruntat.

Exact în clipa în care simţea că va înnebuni din cauza tensiunii, Ross a vorbit, fără să-şi ridice privirea din hârtii:

— Acum îmi amintesc. Eu am prezidat şedinţa în ziua aceea. După ce i-am audiat pe toţi l-am condamnat pe John Sydney la zece luni închisoare. Era pe departe cea mai blândă pedeapsă pe care i-o puteam da, ţinând cont de fapte. Orice altă sentinţă ar fi declanşat un scandal public şi aş fi fost obligat să demisionez.

— Zece luni de închisoare pentru furtul unui portofel? a întrebat Sophia. Cu siguranţă a fost o pedeapsă exagerată!

Ross nu a privit-o.

— Fratele tău nu era un mărunt hoţ de buzunare, Sophia. Era tâlhar de drumul mare.

— Tâlhar de drumul mare? A clătinat din cap,

neîncrezătoare. Nu, nu este posibil. Verişoara mea mi-a spus că...

— Fie nu a ştiut adevărul, fie a vrut să ţi-l ascundă, ca să te protejeze.

— Dar John avea doar paisprezece ani!

— Se alăturase unei bande de tâlhari şi comiteau jafuri pline de violenţă. În ziua aceea, când au fost aduşi la judecată, erau acuzaţi de crimă. Nu ştiu pentru care motiv Sydney nu a spus că avea titlu nobiliar – am presupus cu toţii că era un om de rând.

Sophia îl privea cu ochi goi. Ross şi-a continuat monologul:

— Au oprit o trăsură în care se aflau două femei, un copil şi un domn în vârstă. Nu numai că le-au luat bijuteriile şi ceasurile, dar unul dintre ei, pe nume Hawkins, i-a luat copilului suzeta din argint. Din declaraţiile femeilor am aflat că acesta a început să plângă în hohote iar bătrânul a cerut să-i fie înapoiată suzeta. A urmat o încăierare iar Hawkins l-a lovit pe bătrân cu patul pistolului. Omul a căzut la pământ şi a murit, nu se ştie clar dacă din cauză că s-a lovit la cap sau din cauza sperieturii. Când au fost aduşi în faţa mea, publicul era deja foarte pornit. Cei trei tâlhari mai în vârstă au fost condamnaţi la moarte şi executaţi imediat. Pentru că John Sydney era foarte tânăr şi mai ales pentru că nu îl atacase personal pe bătrân am reuşit să-i dau o sentinţă mai uşoară. L-am trimis la închisoare, ceea ce mi-a atras o mulţime de critici, pentru că multă lume ar fi vrut să-l vadă mort.

— Nu pot să cred că este vorba de fratele meu, a şoptit Sophia. John nu putea fi capabil de aşa ceva.

Ross a cântărit cu grijă răspunsul:

— Niciun tânăr nu ar putea supravieţui nepătat în această lume subterană. Probabil că a început cu furtişaguri,

dar apoi a trecut la tâlhării.

Sophia era ameţită şi deopotrivă ruşinată de aceste descoperiri:

— Şi în tot acest timp eu te-am acuzat pe tine de nedreptate, a reuşit ea să spună. Iar tu de fapt nu ai făcut altceva decât să încerci să-l ajuţi.

Ross contempla hârtia din faţa ochilor, trecându-şi degetele peste scrisul aproape şters.

— Îmi amintesc că mi s-a părut că am văzut ceva la el, că mi s-a părut că merită salvat, a spus absent. Părea implicat în ceva ce nu putuse controla. A continuat să privească atent documentul. Ceva mă nelinişteşte, totuşi, a murmurat. Simt că îmi scapă ceva... că există o legătură pe care ar trebui să o fac, dar al naibii să fiu dacă ştiu care.

Sophia a clătinat uşor din cap.

— Îmi pare atât de rău...

El a ridicat privirea şi a privit-o cu blândeţe:

— Pentru ce?

— Pentru că am încercat să te spionez... pentru, că am căutat răzbunare, deşi nu trebuia... pentru că te-am pus într-o postură imposibilă. S-a ridicat cu greu, cu inima bătându-i cu putere. Abia dacă mai putea respira.

Ross a venit spre ea şi a încercat să o îmbrăţişeze, dar ea l-a respins.

— Cel mai bun lucru pe care aş putea să-l fac pentru tine ar fi să dispar.

A prins-o de braţe şi a zgâlţâit-o uşor.

— Uită-te la mine, Sophia, i-a cerut. Vocea avea o tonalitate ascuţită, de parcă ar fi fost furios sau poate speriat. Uită-te la mine, la naiba! Te voi găsi oriunde. Indiferent de cât de departe te vei ascunde. Aşa că să-ţi iasă din minte gândul acesta.

Sophia a dat din cap, deşi mintea îi rătăcea.

— Promite-mi, a continuat el, că nu vei face vreo prostie azi, cât timp voi lipsi. Rămâi aici. Când mă voi întoarce vom sta de vorbă şi totul se va rezolva. Bine? Pentru că ea nu i-a răspuns, a ridicat-o pe vârfuri şi a privit-o în ochi: bine?

— Bine, a repetat ea în şoaptă. Te voi aştepta.

Capitolul 13

Ross urma să lipsească întreaga zi, aşa că Sophia nu avea mare lucru de făcut la birou. S-a hotărât să inventarieze cămările. Nu se aşteptase să afle asemenea lucruri îngrozitoare despre fratele ei. Abia dacă mai putea gândi. S-a apucat mecanic de treabă, simţindu-se înfrântă şi epuizată, când brusc ceva a scos-o din această stare.

Un miros îngrozitor venea de pe unul din rafturi... Sophia a căutat dezgustată sursa acestuia:

— Dumnezeule, ce să fie?

Eliza a auzit-o şi a băgat capul pe uşă. Sophiei nu i-a luat mult să descopere că mirosul venea de la un somon care începuse să se strice.

— Am putea să-l băgăm în oţet sau în zeamă de lămâie, a sugerat Eliza, nesigură. Poate scăpăm de miros. Că nu e stricat de tot, cred eu.

Sophia l-a acoperit cu o cârpă şi l-a luat de pe raft.

— *Nimic* nu mai poate salva peştele acesta, Eliza. E împuţit din cap până la coadă.

— Îl acopăr imediat, a spus fata aducând un ziar vechi. L-a împachetat bine şi mirosul a început să dispară.

— Lucie l-a cumpărat azi-dimineaţă de la Lannigan, nu-i aşa?

Eliza a dat din cap.

— I-a spus că e proaspăt.

— Proaspăt! a pufnit Sophia.

— O să-i spun să-l ducă înapoi, atunci. Numai că acum am trimis-o să cumpere nişte flori.

— Îl duc eu înapoi, a spus Sophia, ştiind că genunchiul continua să o supere pe Eliza şi că era ceva distanţă până la prăvălie. Mişcarea avea să-i facă bine şi poate că reuşea să-şi mai limpezească şi din gânduri. Vreau să-i spun vreo două lui Lannigan. Cum a îndrăznit să îi vândă lui sir Ross un asemenea peşte?

— Va trebui să mai aştepţi, domnişoară Sydney. Ernest a plecat să-i facă nişte comisioane lui sir Grant.

— Pot să merg şi singură. Nu e chiar atât de departe. Mă întorc înainte ca cineva să-şi dea seama că lipsesc.

— Dar sir Ross ne-a repetat de nu ştiu câte ori că trebuie să ieşi doar însoţită. Dacă păţeşti ceva...

— Ce să păţesc? Doar nu mă aventurez în vreun cartier rău famat. Mă duc doar până la pescărie.

— Dar sir Ross...

— Mă descurc eu cu el, a murmurat Sophia şi s-a dus să-şi pună boneta.

Confruntat cu reproşurile Sophiei, care i-a amintit ce făcuse sir Ross pentru el în trecut, Lannigan nu mai contenea cu scuzele:

— A fost o greşeală, a spus ferindu-şi privirea. Era foarte stânjenit. N-aş trimite niciodată un somon ca acesta în Bow Street! Şi mai ales lui sir Ross! S-a luminat la faţă pentru că găsise o explicaţie: zăpăcita aia de Eliza a luat alt peşte!

— Ei bine, i-a răspuns Sophia, aş vrea să-l schimb cu cel bun.

— Bineînţeles, domnişoară. I-a luat pachetul din mână şi s-a dus glonţ în spate, mormăind: doar ce-i mai bun pentru

sir Ross, asta spun mereu...

În timp ce aştepta să-i fie împachetat peştele cel proaspăt, Sophia a auzit zgomote venind din stradă, Curioasă, s-a apropiat de geam şi a văzut o mulţime de oameni adunaţi în faţa clădirii de peste drum.

— Mă întreb la ce se uită.

Lannigan i-a răspuns cu mândrie în glas:

— Gentry a ieşit din nou la vânătoare.

— Nick Gentry? Sophia s-a uitat peste umăr la negustor, surprinsă. Încearcă să prindă pe cineva?

Lannigan a scos o hârtie maro şi a aşezat pe ea peştele.

— Gentry acesta e ca o vulpe de şiret. Se pricepe la prins hoţii, la fel cum se pricepea cândva Morgan, acesta-i adevărul.

Sophia s-a uitat din nou pe geam, bănuind că toată acea mulţime îl aştepta pe Gentry să iasă din clădire.

— Poate că s-o pricepe la prins hoţii, dar rămâne un infractor. Eu una nu l-aş insulta pe sir Grant cu asemenea comparaţie, dat fiind că el este un bărbat foarte onorabil.

— Înţeleg, domnişoară. Lannigan a legat pachetul cu o sfoară. Dar şi Gentry e al naibii de isteţ.

Sophia era uimită de interesul şi admiraţia publicului faţă de acest om. Cum putea farmecul său să orbească într-atât masele?

Lannigan s-a apropiat de geam şi i-a întins peştele.

— Domnişoară Sydney, l-ai zărit cumva pe Gentry când a fost adus în Bow Street?

— Nu. Sophia s-a încruntat, gânditoare, amintindu-şi cât de furios fusese Ross când ea dăduse buzna în încăpere. Îl văzuse doar din spate pe faimosul Gentry.

— Trăsura lui e oprită chiar după colţ. Dacă aştepţi acolo, poţi să-l zăreşti.

Sophia a râs:

— Am altele mai bune de făcut decât să-l pândesc pe un ticălos ca Nick Gentry.

A ezitat însă după ce a ieşit din prăvălie. S-a uitat în josul aleii şi a văzut o trăsură neagră, din lemn lăcuit, cu ornamente masive aurii. Era exact obiectul extravagant şi lipsit de bun-gust pe care l-ar fi cumpărat cineva din venituri nelegale. Vizitiul aştepta cu o expresie plictisită în timp ce lângă uşă stătea un lacheu înarmat.

Sophia nu înţelegea de ce era atât de curioasă în ceea ce-l privea pe Nick Gentry. Poate pentru că Ross îl dispreţuia atât de mult. Deşi pretindea că apăra legea, el era doar un infractor fără inimă. Şantaj, crimă organizată, înscenări, jafuri – cu asta se ocupa Nick Gentry. Era un ultraj adus moralei. Cu toate astea însă lumea îl considera un erou.

Brusc mulţimea s-a împărţit în două, lăsând o siluetă să treacă. Avea un fel arogant de a păşi, o încredere neţărmurită de sine care se reflecta în modul în care îşi mişca umerii. În timp ce trecea, oamenii îl băteau pe umăr, pe spate, strigând:

— Bravo, Gentry!

— Ura pentru *Câinele negru*!

Câinele negru! Sophia a strâmbat din nas, dezgustată de poreclă. S-a lipit de zid şi l-a urmărit cu privirea cum se apropia. Era tânăr şi înalt, a constatat ea cu surprindere. Avea nasul drept, elegant, trăsături bine conturate şi ochi albaştri plini de viaţă. Ca şi agenţii de pe Bow Street, denota încredere prin atitudinea lui. Părul era închis la culoare şi era foarte bronzat, ceea ce făcea ca dinţii să-i pară neobişnuit de albi atunci când râdea. Dar era totodată de o răceală stranie... aducea cu un animal sălbatic. Sophia s-a cutremurat, deşi nu era deloc frig afară.

Slujitorul înarmat a deschis uşa trăsurii iar Gentry s-a pregătit să urce. S-a oprit însă, aparent fără vreun motiv, cu mâna pe lemnul lăcuit. A rămas nemişcat câteva clipe, ca şi cum ar fi ascultat un sunet pe care nimeni altul nu-l putea auzi. S-a întors încet şi a dat cu ochii de Sophia. Ea i-a întâlnit privirea, prinsă în cursa ochilor lui intenşi.

Mulţimea, strada, cerul – totul părea să fi dispărut. Rămăseseră doar ei doi. Sophia l-a recunoscut pe străinul misterios de la Silverhill Park, cel care îi dăduse colierul cu diamante. Dar cum era posibil? Ce-ar fi putut să vrea de la ea unul ca Nick Gentry? A scăpat peştele din mână şi a început să respire greu.

Se uita împietrită cum se apropia de ea, palid în ciuda bronzului. S-a oprit în faţa ei, a dat să întindă mâna spre ea dar s-a oprit, continuând să-i susţină privirea. După care a părut să ia o hotărâre. A luat-o de mână.

— Vino cu mine, i-a spus. Nu-ţi fac niciun rău.

Uimită că îndrăznise să o atingă, Sophia i s-a împotrivit. A încercat să-şi elibereze încheietura.

— Dă-mi drumul, i-a spus. Dacă păţesc ceva, sir Ross te va omorî.

El s-a apropiat şi mai mult şi i-a şoptit la ureche:

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu John Sydney?

S-a dat un pas înapoi, aproape lovindu-se cu capul de zid.

— Ce ştii tu despre fratele meu?

El i-a zâmbit ironic:

— Vino.

Văzând că Gentry pleca însoţit de o femeie frumoasă, mulţimea a început să strige urale şi să aplaude. Speriată şi curioasă deopotrivă, Sophia s-a sprijinit de pernele din piele. Uşa s-a închis iar cei şase cai au pornit la trap.

— Unde mergem? a întrebat tensionată Sophia. Şi de ce ai pomenit numele fratelui meu? Şi de ce mi-ai dat colierul şi...

Gentry a ridicat mâinile, prefăcându-se că se preda.

— Aşteaptă. Îţi voi explica totul. Doar... ai puţină răbdare.

A întins mâna spre compartimentul de pe uşă şi a scos de acolo un pahar şi o sticlă cu un lichid de culoarea ambrei. Mâinile îi tremurau violent, aşa că i-a fost foarte greu să toarne în pahar. Sophia nu-şi dădea seama dacă era din cauza hurducăturilor sau dintr-o altă pricină. A abandonat încercările, înjurând printre dinţi, şi a dus sticla la gură.

A pus cu grijă paharul şi sticla la locul lor şi şi-a aşezat palmele mari pe genunchi.

— Mergem acasă la mine, pe West Street. Este aproape de Fleet Ditch.

Sophia nu şi-a putut reprima un sunet de dezgust. Locul era una dintre cele mai periculoase zone din Londra, adăpostind numeroşi hoţi şi fugari. Era chiar la intersecţia dintre închisorile Newgate, Ludgate şi Fleet. Iar canalul colector Fleet Ditch răspândea în jur un miros îngrozitor.

— Cu mine vei fi în siguranţă, i-a spus Gentry. Nu vreau decât să vorbesc cu tine între patru ochi.

— De ce cu mine? l-a întrebat ea. Ce am făcut eu de ţi-am atras atenţia? Nu ne-am cunoscut niciodată şi sunt sigură că nu avem nici prieteni comuni.

— Vei înţelege după ce îţi voi explica unele lucruri.

Înghesuită într-un colţ, Sophia i-a aruncat o privire rece.

— Explică-mi, atunci. După care te rog să mă duci înapoi în Bow Street.

Gentry părea amuzat de curajul ei, dar părea totodată să o admire.

— Ne-am înţeles. Voiam să vorbesc cu tine despre ultimele zile din viaţa lui John Sydney.

— L-ai cunoscut pe fratele meu?

El a dat din cap.

— Eram şi eu închis atunci când a murit.

— De ce te-aş crede?

— Ce motiv aş avea să te mint? Ceva în ochii lui a convins-o. Cuvintele lui ajungeau exact la rana lăsată deschisă de moartea lui John. Nimeni nu îi spusese cât suferise el la închisoare sau cum murise. Tânjise dintotdeauna să ştie, dar acum se temea de ce putea afla.

— Continuă, a spus ea.

Gentry a vorbit rar, dându-i ocazia să digere informaţiile:

— Eram pe Scarborough, pe Tamisa. Şase sute de deţinuţi erau închişi sub punte, unii în celule, dar majoritatea cu o greutate legată cu un lanţ de picior. Hoţi, criminali, hoţi de buzunare – toţi aveau parte de acelaşi tratament, indiferent de faptele comise. Pentru cei mai tineri, ca mine şi ca John, era cel mai rău.

— În ce fel? a reuşit Sophia să întrebe.

— Eram puşi în lanţuri alături de bărbaţi care nu mai... A făcut o pauză, căutând cuvintele potrivite. Bărbaţi care nu mai „cunoscuseră" demult o femeie. Înţelegi ce vreau să spun?

Ea a dat din cap.

— Când un bărbat ajunge într-o asemenea stare, e dispus să facă lucruri la care altminteri nici nu s-ar gândi. S-a oprit, privind în depărtare, ca şi cum avea din nou totul în faţa ochilor. Lucruri care nu se pot spune.

Sophia tăcea, oripilată. Nu se putea abţine însă să nu se întrebe de ce îi mărturisea Gentry toate astea unei femei pe

care nici nu o cunoştea?

El a continuat pe un ton grav:

— Prizonierii erau flămânzi şi bolnavi. Stăteam cu toţii laolaltă: cei vii, cei care erau pe moarte, cei care muriseră deja. În fiecare dimineaţă cadavrele erau duse pe punte, apoi cărate pe ţărm şi arse.

— Povesteşte-mi de fratele meu, a spus Sophia încercând să nu-i tremure vocea.

Privirea lui Gentry a întâlnit-o pe a ei.

— John s-a împrietenit cu un băiat de o vârstă cu el. Încercau să se protejeze unul pe altul, se ajutau atunci când puteau şi vorbeau despre ziua în care aveau să fie liberi. Deşi era o dovadă de egoism din partea lui, John se gândea cu groază la ziua în care băiatul urma să fie eliberat. Şi ziua aceea se apropia. Iar când prietenul lui avea să fie liber, el ştia că va rămâne din nou singur.

A făcut o pauză şi şi-a trecut mâna prin păr. Părea să-i fie tot mai greu să vorbească.

— Soarta a făcut ca să izbucnească o epidemie de holeră chiar cu două săptămâni înainte de eliberare. Prietenul lui s-a îmbolnăvit şi a murit. John a sesizat imediat şansa care se ivise. Prietenul lui murise, aşa că putea cu uşurinţă să-i ia locul.

Sophia era uluită:

— Poftim?

El nu a privit-o.

— Dacă îi lua identitatea, putea fi eliberat în câteva zile, în loc să petreacă acolo un an. Ştia că nu va mai rezista atât. Aşa că şi-a schimbat hainele cu ale lui, peste noapte, iar a doua zi dimineaţă a predat cadavrul ca fiind al lui John Sydney.

Trăsura s-a oprit şi mirosul din Fleet Ditch a năvălit

înăuntru. Inima Sophiei bătea necontrolat, aerul părea să nu-i mai ajungă la plămâni.

— Dar nu are sens, a spus, împietrită. Dacă povestea ta este adevărată, înseamnă că...

— Numele băiatului mort era Nick Gentry.

Sophia a izbucnit în lacrimi.

— Nu, a suspinat ea. Nu e adevărat! De ce îmi faci asta? Du-mă înapoi în Bow Street!

Printre lacrimi l-a văzut apropiindu-se.

— Nu mă recunoşti, Sophia? a întrebat-o în şoaptă. A şocat-o atunci când s-a prăbuşit în genunchi şi şi-a îngropat faţa în faldurile fustei ei, încleştându-şi mâinile în ea.

I-a atins încheietura. În centru avea un semn în formă de stea. Acelaşi semn pe care îl căpătase John în copilărie, atunci când din neglijenţă îşi lipise mâna de vătraiul încins. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji. I-a acoperit semnul cu mâna ei.

El a ridicat capul şi a privit-o cu ochii lui albaştri, care semănau leit cu ai ei. Abia acum îşi dădea seama de asta.

— Te rog, i-a şoptit el.

— Înţeleg, a spus ea nesigură. Te cred, John. Te recunosc. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat, dar te-ai schimbat mult.

Sophia nu ştia dacă să se bucure sau să se întristeze:

— De ce nu ai venit la mine, cu ani în urmă? Am fost atât de singură! De ce ai rămas departe şi m-ai lăsat să te jelesc?

El şi-a şters ochii cu mâneca hainei şi a oftat:

— Vorbim înăuntru.

Lacheul a deschis uşa iar Gentry – John – a coborât dintr-un salt şi i-a întins mâna să o ajute. Ea a pus o mână pe umărul lui, simţind cum el o prindea de talie. A lăsat-o cu grijă jos, dar genunchii îi tremurau şi a simţit că se prăbuşea

din picioare.

Gentry a prins-o imediat:

— Te ţin eu. Îmi pare rău – a fost un şoc pentru tine.

— Sunt bine, a spus ea în şoaptă, încercând să-l îndepărteze.

Gentry a continuat să o susţină şi a condus-o spre intrare. Clădirea fusese cândva o tavernă. Sophia a tresărit când s-a uitat în jur: era ca un coşmar. În această zonă a Londrei până şi cei mai buni agenţi evitau să vină. Cei care umpleau străzile abia dacă aduceau cu oamenii, gri la faţă şi murdari, cu hainele zdrenţuite, ca nişte fantome.

Mormane de gunoaie zăceau peste tot, mirosul de canalizare se amesteca cu altul şi mai greu, care venea de la un abator. Îi lăcrimau ochii. Zgomote şi agitaţie veneau de peste tot: strigătele cerşetorilor şi copiilor, sunetele scoase de porci şi găini, gemetele beţivilor şi, ocazional, câte un foc de armă.

Gentry i-a privit chipul şi a zâmbit când i-a surprins reacţia.

— Nu e ca în Mayfair, nu-i aşa? Nu te teme, te vei obişnui imediat cu mirosul. Eu nici nu-l mai simt de-acum.

— De ce ai ales să locuieşti aici? l-a întrebat respirând cu greu în aerul îmbâcsit. Lumea spune că ai bani. Sunt sigură că îţi poţi permite ceva mai bun.

— Oh, am şi birouri elegante, în centru, a asigurat-o el. Acolo mă întâlnesc cu clienţi bogaţi sau politicieni. Dar aici se găsesc toate închisorile iar eu am nevoie să pot ajunge repede la ele. Plus de asta, aici locuiesc mai toţi hoţii vestiţi, pentru că se simt în siguranţă. Aici îşi plănuiesc jafurile, aici beau şi joacă jocuri de noroc.

— Iar tu eşti cel mai vestit dintre toţi? l-a întrebat Sophia, urmându-l prin labirintul de coridoare şi scări

secrete.

— Se poate spune şi aşa, i-a răspuns el fără umbră de ruşine. Dar în majoritatea timpului mă ocup cu prinderea de hoţi – şi mă pricep de minune.

— Dar nu ai fost hărăzit să trăieşti aşa, a murmurat ea, oripilată de ce ajunsese fratele ei.

— Iar tu te-ai născut să fii servitoare? a replicat el, ironic. Nu încerca să mă judeci, Sophia. Am făcut amândoi ce ne-am priceput ca să supravieţuim.

S-au apropiat de o uşă masivă din capătul unui coridor strâmt iar Gentry i-a deschis uşa.

Când a intrat, Sophia a fost uimită de camerele elegant mobilate. Pereţii erau acoperiţi cu oglinzi imense, cu rame aurii ornamentate în stil baroc. Piesele de mobilier erau şi ele aurite, tapiţate în brocarturi fine iar ferestrele erau acoperite cu draperii grele din catifea gri-albăstruie.

Uimită de ce vedea în jurul ei, într-o clădire care părea să stea să cadă, Sophia a făcut ochii mari. El a zâmbit nonşalant:

— Doar pentru că locuiesc în West Side nu înseamnă că trebuie să trăiesc prost.

Slăbită în urma celui mai mare şoc din viaţa ei, Sophia s-a aşezat pe un scaun. Gentry a turnat ceva de băut în două pahare şi i-a întins şi ei unul.

— Bea-l, a îndemnat-o.

Ea l-a ascultat, savurând senzaţia de căldură pe care i-o dădea coniacul. Fratele ei s-a aşezat alături şi l-a dat pe gât ca pe apă. Rămăsese cu privirea aţintită asupra ei, clătinând din cap:

— Nu-mi vine să cred că eşti aici cu adevărat. Ani întregi m-am întrebat ce s-a ales de tine.

— Ai fi putut să-mi dai de ştire că trăieşti, i-a spus ea cu

răceală în glas.

— Da, aş fi putut.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

El privea fix paharul gol.

— M-am gândit că e mai bine pentru tine să nu ştii. Duc o viaţă periculoasă şi destul de dubioasă, aşa că nu am vrut să-ţi fie ruşine cu un frate ca mine. Am fost convins că te-ai măritat demult cu vreun bărbat cumsecade din sat, că ai deja copii. Şi când acolo eşti *fată bătrână!* În gura lui, cuvintele păreau un blestem. Pentru numele lui Dumnezeu, Sophia, de ce eşti doar o biată servitoare? Şi tocmai pe Bow Street!

— Cine să fi vrut să se însoare cu mine, John? l-a întrebat ea ironică. Nu am zestre, nu am familie, nimic nu mă recomandă cu excepţia unui chip plăcut, dar care te asigur că nu are nicio valoare în ochii fermierilor din sat. Singura cerere în căsătorie am primit-o de la brutarul satului, un bărbat gras de două ori mai în vârstă decât mine. Să lucrez pentru verişoara Ernestine mi s-a părut cea mai bună soluţie. Cât priveşte munca mea din Bow Street... îmi place acolo.

Era tentată să-i povestească despre scurta ei idilă cu Anthony, cel care se folosise de ea şi apoi o trădase. Dar a decis că era mai bine să tacă, dat fiind temperamentul fratelui ei. Sigur ar fi aranjat să fie ucis sau torturat.

Gentry a pufnit auzind că ea pomenea de Bow Street.

— Nu e un loc potrivit pentru tine. Agenţii aceia nu sunt cu nimic mai buni decât ticăloşii care lucrează pentru mine. Iar dacă aud că ticălosul acela de Cannon nu se poartă frumos cu tine...

— Nimeni nu se poartă urât cu mine, l-a întrerupt Sophia. Iar sir Ross este foarte amabil.

— Da, bineînţeles, i-a răspuns sarcastic Gentry.

Amintindu-şi că iubitul ei era duşmanul de moarte al fratelui ei, Sophia a simţit un junghi în inimă. Totul avea să se schimbe de-acum, şi-a spus cu tristeţe. Ross îi trecuse cu vederea o mulţime de lucruri. Dar faptul că Nick Gentry era fratele ei... aşa ceva nu putea fi trecut cu vederea. Situaţia era într-atât de complicată şi de stranie încât nu şi-a putut stăpâni un zâmbet amar.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o Gentry.

Ea a clătinat din cap iar zâmbetul i s-a stins. Nu era cazul ca el să ştie despre idila ei cu magistratul şef din Bow Street. Nu acum, când era foarte probabil ca ea să se sfârşească. A încercat să alunge gândurile negre şi şi-a studiat cu atenţie fratele.

De mic promitea să fie frumos, iar acest lucru se îndeplinise cu prisosinţă. La douăzeci şi cinci de ani, avea o ţinută elegantă şi supleţea unui tigru. Trăsăturile îi erau dramatice, bine conturate, cu linii puternice. Sprâncenele groase erau aşezate deasupra unor ochi remarcabil de frumoşi. Erau de un albastru atât de închis încât pupilele negre aproape că se topeau în irişii intenşi. Dar toată această frumuseţe nu reuşea să mascheze o cruzime care pe ea o înspăimânta. Gentry părea capabil de orice: să fure, să mintă sau chiar să ucidă fără vreo remuşcare. În el nu era nici urmă de blândeţe, de parcă orice urmă de compasiune fusese alungată cu mult timp în urmă. Dar rămânea fratele ei.

I-a atins obrazul:

— Nu mai speram să fii în viaţă.

El i-a îndepărtat uşor mâna, ca şi cum nu ar fi suportat atingerea nimănui.

— Am fost şocat când te-am văzut acolo, în Bow Street. Te-am recunoscut imediat, chiar înainte de a-ţi auzi numele. Şi-a încleştat fălcile. Când ticălosul de Cannon a strigat la

tine, am crezut că-l sfâşii...

— Nu, l-a întrerupt ea. Era îngrijorat pentru mine. Încerca să mă protejeze.

Sclipirea feroce nu i-a dispărut din ochi.

— Eşti o doamnă, Sophia. Nimeni nu are dreptul să te trateze ca pe o servitoare.

Ea a zâmbit cu tristeţe.

— Da, sunt o doamnă prin naştere... iar tu eşti un gentleman. Dar nu ne-ar lua nimeni drept aristocraţi, nu crezi? Cum el nu i-a răspuns, Sophia a continuat: am auzit lucruri îngrozitoare despre tine. Despre Nick Gentry, de fapt.

— Spune-mi Nick, i-a răspuns el. John Sydney nu mai există. Îmi aduc aminte prea puţine lucruri din viaţa mea de dinainte de a fi închis, nici *nu vreau* să-mi amintesc. Nu sunt vinovat nici pentru jumătate din faptele de care sunt acuzat, dar încurajez toate zvonurile şi nu neg niciunul, oricât de cumplit ar fi. Am nevoie de o astfel de reputaţie. Vreau ca oamenii să mă privească cu teamă şi respect. E bine pentru afaceri.

— Vrei să spui că nu ai furat, că nu i-ai înscenat nimănui nimic, că nu ai şantajat...

Gentry a întrerupt-o iritat.

— Nu sunt un sfânt.

Deşi cuvintele lui o întristau, aproape că i-a venit să râdă auzindu-l.

El a strâns din ochi:

— Nu fac altceva decât să profit de cei care merită să fie trataţi aşa. În plus, niciodată nu m-am lăudat cu faptele bune.

— Cum ar fi?

— Mă pricep al naibii de bine să prind hoţi. Eu şi oamenii mei am capturat de două ori mai mulţi decât sir Ross şi agenţii lui.

— Lumea spune că de multe ori măsluieşti dovezile. Că le smulgi mărturii care nu sunt adevărate.

— Fac ce trebuie, a spus el sec. Iar dacă infractorii pe care îi arestez nu sunt vinovaţi de o faptă anume, să fii sigură că se fac vinovaţi de cel puţin alte zece.

— Dar de ce nu...

— Ajunge, i-a retezat-o el, apropiindu-se de bufet. Nu vreau să mai discut despre asta.

Şi-a turnat încă un pahar şi l-a dat peste cap. Sophiei nu-i venea să creadă că acel străin barbar putea fi fratele ei.

— Nick, de ce mi-ai făcut acele daruri? Aproape că mi-am pierdut minţile întrebându-mă cine mi le-a trimis. Şi m-am temut îngrozitor că sir Ross ar putea să creadă că am un iubit secret.

— Îmi pare rău, i-a spus el zâmbind. Am vrut să fiu... binefăcătorul tău. Să-ţi ofer lucrurile pe care le meriţi. Nici nu mă gândeam să ne mai întâlnim vreodată. Dar nevoia de a te vedea a devenit într-atât de mare încât n-am mai putut suporta.

— De aceea ai venit la Silverhill Park?

El a afişat zâmbetul unui şcolar ghiduş:

— Mi-a surâs ideea să mă strecor chiar sub nasul lui Cannon. Şi ştiam că pot trece neobservat prin mulţime. Totul a fost chiar mult prea uşor, doar era vorba de un bal mascat.

— Colierul este de furat?

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns indignat. Sunt bogat, Sophia. Vreau să-ţi cumpăr o casă undeva... în Franţa sau Italia... unde să trăieşti ca o regină. Îţi deschid un cont, ca să nu mai trebuiască să-ţi faci griji pentru ziua de mâine.

Sophia rămăsese cu gura căscată:

— John... Nick... nu vreau să plec din ţară! Tot ce contează pentru mine este aici.

— Oh? Vocea lui devenise periculos de blândă. Şi ce anume te-ar putea reţine aici?

Capitolul 14

Strigătele demonstranţilor furioşi străbăteau dincolo de pereţii tavernei din Threadneedle. Toţi stăteau cu gâturile întinse, încercând să ajungă cu privirea până la masa la care stătea Ross, alături de reprezentanţii croitorilor şi de cei ai patronilor. În primele ore ale negocierilor, Ross ascultase plângerile ambelor părţi. Spiritele păreau însă să se încingă şi a înţeles că discuţiile aveau să se prelungească până târziu în noapte. A încercat să nu se mai gândească la Sophia şi la cât de nerăbdător era să ajungă acasă, la ea.

O chelneriţă dată cu tone de parfum ieftin, ca să mascheze celelalte mirosuri, i-a adus un ibric cu cafea.

— Poftim, sir Ross, i-a spus şi i-a turnat în ceaşcă, lipindu-şi în mod deliberat sânul de umărul lui în timp ce se apleca. Mai doreşti ceva? *Orice*?

Obişnuit de-acum cu asemenea propuneri, Ross i-a zâmbit politicos, dar rece:

— Eşti foarte amabilă, dar nu.

Ea a fost vizibil dezamăgită.

— Poate mai târziu, sau altă dată.

S-a îndepărtat legănându-şi şoldurile.

Brewer, unul dintre reprezentanţii croitorilor l-a privit şmechereşte:

— Înţeleg ce faci, sir Ross. Dacă te prefaci că nu doreşti o femeie ea se va strădui şi mai tare să te atragă. Nu-i aşa? Eşti tare viclean... Pun pariu că reuşeşti să înţelegi femeile.

Ross a zâmbit:

— Sunt două lucruri pe care un bărbat nu ar trebui să le

facă niciodată, Brewer. Primul: să nu lase o femeie să-l aştepte. Iar al doilea este să nu pretindă că le înţelege.

Privirea i-a fost atrasă de o siluetă masivă care intra în tavernă. Era sir Grant Morgan, al cărui cap era deasupra tuturor. L-a reperat imediat pe Ross şi s-a apropiat, făcându-şi loc prin mulţime. Oamenii se dădeau imediat deoparte, nefiind prea dornici să-i stea în cale uriaşului.

Ross şi-a dat imediat seama că ceva nu era în ordine.

— De ce-ai venit, Morgan?

— Colierul, i-a răspuns scurt fostul agent, având grijă să nu fie auzit de altcineva. L-am găsit pe bijutierul care l-a lucrat. Este Daniel Highmore, din Bond Street. L-am făcut să-mi spună cine l-a cumpărat de la el.

Ross era nerăbdător să-l descopere în sfârşit pe cel care o urmărea pe Sophia.

— Cine este?

— Nick Gentry.

Lui Ross nu-i venea să creadă. Uimirea de început a fost înlocuită de dorinţa pur masculină de a-l omorî.

— Probabil că a văzut-o pe Sophia când l-am adus în Bow Street. Dumnezeule, îl fac una cu pământul! Conştient că lumea din jur devenise brusc curioasă şi că îşi atrăsese o mulţime de priviri, Ross a coborât tonul: trebuie să preiei tu negocierile, Morgan. Eu mă duc să-i fac o vizită lui Gentry.

— Aşteaptă! a protestat Morgan. Nu am arbitrat niciodată o dispută profesională.

— Ei bine, a venit momentul să înveţi. Succes. Cu aceste cuvinte, Ross a ieşit glonţ din tavernă.

*

Sophia nu mai ştia ce să creadă despre fratele ei. În timp

ce stăteau de vorbă, încerca să-l înţeleagă pe John cel de acum. Era un personaj complex, căruia nu-i păsa prea mult nici de viaţa lui, nici de ale altora. *Cu cât este hoţul mai priceput, cu atât are mai mult noroc,* era o zicală pe care o auzise deseori pe Bow Street şi i se potrivea de minune lui Nick Gentry. Era un tâlhar, când fermecător, când crud, un bărbat ambiţios cu sânge albastru care nu moştenise pământuri întinse, nu avusese parte de educaţie sau avere. Aşa că încercase să capete putere prin alte mijloace. Se părea că era atât de sălbatic pe cât era de inteligent, atât de crud pe cât era de încrezător.

I-a povestit despre anii petrecuţi în Shropshire, despre dorinţa de a-i răzbuna „moartea" şi despre planul ei de-a veni la Londra, ca să-l distrugă pe sir Ross Cannon.

— Cum aveai de gând să faci asta? a întrebat-o Gentry privind-o atent.

Sophia a roşit şi i-a răspuns doar pe jumătate:

— Voiam să încerc să aflu informaţii compromiţătoare din dosare. Ar fi vrut să fie complet sinceră, dar instinctul îi spunea că ar fi fost o prostie să-i spună despre idila cu Ross. Erau, la urma urmei, duşmani de moarte.

— Ce fată deşteaptă! a murmurat Gentry. Chiar ai acces la dosarele din Bow Street?

— Da, dar...

— Excelent. S-a sprijinit de spătarul scaunului, studiindu-şi vârfurile pantofilor. Ai putea afla una-alta pentru mine. Prezenţa ta acolo îmi poate fi de ajutor.

Sophia a clătinat hotărâtă din cap:

— John, nu am de gând să fac pe spionul pentru tine.

— Doar câteva mărunţişuri, a şoptit el. Doar vrei să mă ajuţi, nu-i aşa? Iar eu te voi ajuta pe tine. Şi amândoi ne vom răzbuna pe Cannon.

— Dar voiam să mă răzbun pentru că am crezut că te-a trimis la moarte.

Gentry s-a strâmbat:

— Păi chiar m-a trimis. Iar dacă am supravieţuit, nu lui trebuie să-i mulţumesc!

— Oricare altul te-ar fi condamnat la moarte prin spânzurătoare fără cea mai mică ezitare, a spus Sophia. După tot ce ai făcut: i-ai tâlhărit pe cei din trăsură, ai cauzat moartea acelui biet bătrân...

— Nu l-am lovit eu în cap, s-a apărat Gentry. Eu nu aveam de gând decât să fur.

— Nu contează ce intenţii aveai. Acesta a fost rezultatul. Ai fost complice la crimă. I-a privit chipul împietrit şi a continuat, pe un ton mai blând: dar trecutul nu poate fi schimbat. Tot ce putem face este să privim în viitor. Nu poţi să vrei să continui aşa, John.

— De ce nu?

— Pentru că nu eşti invulnerabil. Pentru că vei face o greşeală, mai devreme sau mai târziu, una care te va trimite la ştreang. Şi nu aş putea suporta să te pierd a doua oară. Şi apoi asta nu e viaţa care ţi se potriveşte. Noi nu suntem făcuţi să...

— Este *exact* viaţa care mi se potriveşte, i-a retezat el cuvintele. Oricare ar fi amintirile tale despre mine, ele nu mai au nicio legătură cu cel de acum. Înţelegi?

— Nu, i-a răspuns ea cu încăpăţânare. Nu înţeleg cum poţi trăi aşa. Meriţi mai mult.

— Spui asta pentru că nu ştii nimic despre mine. S-a ridicat şi s-a apropiat de şemineu, sprijinindu-şi un braţ de poliţa din marmură. Lumina flăcărilor se juca cu trăsăturile lui împietrite. După câteva secunde s-a întors spre ea. Hai să mai vorbim despre Bow Street. Spuneai că ai acces la dosare.

Se întâmplă să am nevoie de unele informaţii...

— Te-am refuzat deja. Nu-i voi trăda încrederea lui sir Ross.

— Asta faci de două luni încoace, i-a răspuns el iritat. Ce te opreşte tocmai acum?

Sophia şi-a dat seama că nu avea să înceteze până nu afla întreg adevărul.

— Nick... a început ea, între sir Ross şi mine este ceva.

— Dumnezeule! Şi-a trecut mâna prin păr. Tu şi cu el... Părea să nu-şi mai găsească cuvintele.

Sophia a înţeles întrebarea nerostită şi a dat din cap.

— Sora mea şi *Călugărul din Bow Street,* a murmurat dezgustat Gentry. Ce m-ai mai răzbunat, Sophia! Ai sărit în patul bărbatului care aproape că m-a ucis!

— M-a cerut de soţie.

Ochii lui străluceau de furie.

— Prefer să te văd moartă decât să te măriţi cu unul ca el.

— E cel mai bun bărbat din câţi am cunoscut.

— E un căpcăun! Iar dacă te vei mărita cu el îţi va repeta într-una că nu eşti suficient de bună pentru el. Nenorocita lui onoare şi respectabilitatea te vor zdrobi. Cannon te va face să plăteşti de mii de ori pentru faptul că nu eşti perfectă.

— Nu-l cunoşti, i-a spus.

— Îl cunosc de mai mult timp decât tine. Nu e om, Sophia!

— Sir Ross este bun şi iertător. Şi ştie prea bine că nu sunt perfectă.

Şi-a dat seama că fratele ei îşi făcea anumite calcule în minte, după zâmbetul diavolesc din colţul gurii.

— Eşti foarte sigură de el, înţeleg.

Ea i-a susţinut privirea:

— Da.

— Hai să-ţi punem încrederea la încercare, Sophia. Îmi obţii informaţiile de care am nevoie... sau îi voi spune mult prea iertătorului tău iubit că a cerut-o de nevastă pe sora celui mai mare duşman al lui. Că Sophiei şi detestabilului Nick Gentry le curge prin vene acelaşi sânge.

Sophia nu-şi mai revenea din şoc:

— Mă şantajezi?

— Depinde doar de tine. Îmi obţii ce-ţi cer... sau rişti să-l pierzi pe sir Ross. Acum să vedem cât de iertător îl crezi.

Sophia nu mai putea vorbi. Doar un gând îi trecea prin minte:

Dumnezeule, oare trecutul nu-mi va da pace niciodată?

— Vrei să-i spun că sunt fratele tău? a insistat el.

Sophia ştia că Ross era aşa cum îl descrisese ea şi chiar mai mult încă. Şi că de îndată ce ar fi aflat de relaţia ei cu Gentry ar fi încercat să treacă totul cu vederea. Încă un lucru îngrozitor legat de ea. Dar exista şi posibilitatea ca Ross să nu o mai poată privi niciodată în ochi fără să-şi amintească că era sora celui mai mare duşman al lui.

Şi-a dat seama că prefera să moară decât să se întâmple asta. Nu putea supravieţui respingerii, nu acum, după ce deveniseră atât de apropiaţi. Nu putea să-şi asume acest risc. Avea prea mult de pierdut.

— Nu, a reuşit să spună.

Ciudat, dar în ochii lui Gentry a părut să se citească dezamăgirea, ca şi cum ar fi sperat că îl va înfrunta.

— Aşa credeam şi eu.

Sophia îşi privea cu atenţie fratele, întrebându-se dacă nu cumva totul era doar un joc.

— Nu te cred în stare să mă şantajezi, i-a spus, fără să-şi poată stăpâni tremurul din voce.

El i-a zâmbit ironic:

— Poţi afla într-un singur fel, nu-i aşa?

Înainte ca ea să-i răspundă s-au auzit bătăi violente în uşă şi vocea cuiva care cerea imperativ să fie lăsat să intre. Iritat, Gentry s-a dus la uşă să-i deschidă. Vizitatorul era o fiinţă stranie, un bărbat solid cu ochi bulbucaţi şi extrem de palid. Avea cearcăne adânci, vineţii, care îi sporeau aparenţa sumbră. Sophia s-a întrebat câţi dintre aceşti oameni ciudaţi lucrau pentru fratele ei.

— Blueskin, l-a întâmpinat Gentry pe acolitul său.

— Te caută cineva. E *Călugărul,* în carne şi oase.

— Cannon? Lui Gentry nu-i venea să creadă. Dar de-abia a mai făcut un raid, în februarie! Ce naiba mai speră să găsească?

— Nu-i un raid, i-a răspuns Blueskin. A venit singur.

Sophia a sărit în picioare, alarmată.

— Sir Ross e aici?

— Aşa se pare, a spus Gentry enervat, făcându-i semn Sophiei să-l urmeze. Va trebui să-l primesc. Tu ieşi cu Blueskin pe uşa din spate, să nu te vadă Cannon.

Blueskin l-a întrerupt:

— Vrei să iau băieţii şi să-l azvârlim cât-colo?

— Nu, idiotule. Se va întoarce cu o sută de poliţişti şi va dărâma totul, cărămidă cu cărămidă. Du-o pe femeia asta înapoi pe Bow Street. Dacă păţeşte ceva te omor cu mâna mea. S-a întors spre Sophia: În legătură cu dosarele... vreau să ştiu ce a aflat de la un anume George Fenton când l-a interogat, cu două săptămâni în urmă.

— Cine este Fenton?

— Unul din oamenii mei. Trebuie să ştiu dacă mi-a rămas loial şi şi-a ţinut gura.

— Dar ce se va întâmpla dacă se dovedeşte că Fenton

nu a tăcut...

— Nu e treaba ta, i-a răspuns şi a împins-o spre uşa din spate. Pleacă repede, înainte ca Ross Cannon să ne vadă împreună. Blueskin va avea grijă de tine.

La mai puţin de un minut de la plecarea Sophiei, Cannon a intrat în casă. Nick stătea în fotoliu, lângă şemineu, arborând o atitudine dezinvoltă. Părea că nu-l îngrijora deloc faptul că magistratul şef tocmai îi invadase locuinţa. Cannon s-a oprit doar la câţiva paşi distanţă.

În ciuda animozităţii, Nick trebuia să recunoască faptul că îi purta un oarecare respect. Cannon era inteligent, puternic... un bărbat excepţional. De o moralitate care îl fascina.

Provocarea, agresivitatea pluteau prin aer. Chiar şi aşa, au reuşit amândoi să vorbească pe un ton normal.

— Tu i-ai dat colierul domnişoarei Sydney, i-a spus Cannon, fără vreun alt preambul.

Nick a înclinat capul, batjocoritor:

— Ai aflat al naibii de repede.

— De ce? Magistratul părea în stare să-l sfâşie.

Nick a ridicat din umeri şi a minţit cu nonşalanţă:

— Mi-a plăcut femeiuşca de când am văzut-o atunci, în Bow Street. Am vrut să-mi încerc norocul, după ce terminai tu cu ea.

— Ţine-te departe de ea. Cannon nu a ridicat tonul, dar era extrem de sincer. Altfel te omor.

Nick i-a aruncat o privire plină de răceală.

— Înţeleg că nu ai terminat-o încă cu ea.

— Şi nu voi termina niciodată. Iar data viitoare când îi vei mai trimite un cadou ţi-l voi îndesa chiar eu...

— Bine, bine, l-a întrerupt Nick, iritat. Am înţeles. O să-ţi las femeia în pace. Acum ieşi naibii afară din casa mea!

Cannon îl privea amenințător. Oricare altul ar fi fost de-a dreptul speriat.

— E doar o chestiune de timp până vei face o greșeală. Voi găsi ceva care să te incrimineze. Și vei ajunge direct în ștreang.

Nick a zâmbit. Cannon n-ar mai fi fost la fel de îngâmfat dacă ar fi știut că Sophia era sora lui.

— Nu te aștepta ca moartea mea să-ți aducă vreo mulțumire. S-ar putea chiar să o regreți.

Ross l-a privit uimit.

— Înainte să plec, a mârâit el, vreau să-mi explici ceva. Rochia pe care i-ai trimis-o domnișoarei Sydney... ea spune că este aproape identică cu cea purtată cândva de mama ei.

— Chiar așa? Ce coincidență interesantă!

Era clar că în mintea lui Cannon își făcuseră loc o mulțime de întrebări.

— Da, a spus. Foarte interesantă.

Spre ușurarea lui Nick, Ross a ieșit din cameră fără vreun alt cuvânt.

*

De îndată ce a ajuns înapoi în Bow Street, Sophia a profitat de absența lui Ross și s-a dus în birou. Era momentul ideal să caute ceea ce îi ceruse fratele ei, mai ales că Vickery și ceilalți tocmai plecaseră să mănânce la taverna de peste drum. Urmau să se întoarcă abia mai spre după-amiază, să se pregătească pentru ședința de judecată de seară.

A căutat rapid prin sertare ceva legat de interogatoriul lui George Fenton. Camera întunecoasă era luminată de o singură lampă; abia dacă reușea să distingă literele.

Atenția i-a fost atrasă de o pagină anume, așa că a scos-

o din dosar ca să o studieze mai atent, în ea erau referiri atât la George Fenton cât şi la Nick Gentry. Dându-şi seama că găsise ceea ce căuta, Sophia a împăturit hârtia şi a început să şi-o îndese pe mâneca rochiei.

A auzit brusc zgomot de paşă şi sunetul uşii care se deschidea. Fusese prinsă asupra faptului. Inima a început să-i bată cu putere. A azvârlit hârtia la loc în sertar şi l-a închis repede, exact în clipa în care uşa era dată de perete.

Ross stătea în prag, cu o expresie impasibilă.

— Ce cauţi aici?

Şi-a umezit nervoasă buzele. Era sigură că pălise violent. Părea sigur vinovată. Disperată, s-a agăţat de prima minciună care i-a venit în minte.

— Eu... încercam să pun la loc hârtiile pe care le-am scos din dosare, atunci când voiam să te discreditez.

— Înţeleg. Expresia i s-a îmblânzit în timp ce se apropia de ea. I-a prins bărbia între degete, forţând-o să-i întâlnească privirea. I-a spus, zâmbindu-i încurajator: nu e cazul să pari atât de vinovată. Doar n-ai făcut niciun rău nimănui.

A început să o sărute uşor pe obraz.

— Morgan a aflat astăzi cine ţi-a trimis colierul.

Sophia s-a dat un pas înapoi, prefăcându-se că nu cunoştea deja răspunsul.

— Cine este? a întrebat, nesigură.

— Nick Gentry.

— De ce ar fi făcut el una ca asta?

— I-am făcut o vizită în după-amiaza aceasta ca să-i pun exact această întrebare. Se pare că îl interesezi şi că ar vrea să devină protectorul tău, după ce se va sfârşi relaţia noastră.

— Oh. Sophia nu-i mai putea susţine privirea, aşa că şi-a îngropat faţa în haina lui. Şi i-ai spus că asta nu se va

întâmpla niciodată?

El a cuprins-o în braţe.

— Gentry nu te va mai deranja niciodată, Sophia. Am avut eu grijă de asta.

Ar fi fost bine să fie adevărat, şi-a spus ea în gând, nefericită. Era furioasă pe fratele ei pentru că o pusese într-o asemenea postură, dar îl iubea încă şi mai credea că mai exista în el o fărâmă de bunătate. Pe de altă parte însă, la ce te puteai aştepta de la un bărbat care îşi şantaja sora?

Era tentată peste măsură să-i mărturisească totul lui Ross, dar şi-a muşcat buzele ca să nu o facă. Doar teama de a nu-l pierde a făcut-o să tacă. Tremurând, s-a lipit şi mai tare de trupul lui Ross.

Ross a încercat să o liniştească:

— Nu ai motive de îngrijorare, iubita mea. Eşti în siguranţă.

— Ştiu, i-a răspuns ea, numai că ultimele zile au fost foarte dificile.

— Eşti obosită, i-a şoptit el. Ai nevoie de un pahar de coniac, de o baie relaxantă şi de somn...

— Am nevoie *de tine*. Sophia l-a prins de guler şi l-a tras spre ea, căutându-i cu lăcomie buzele.

La început, Ross abia dacă i-a răspuns la sărut.

— Uşor, i-a spus cu buzele lipite de ale ei. Doar nu vrei chiar acum...

Ea l-a sărutat şi mai apăsat, explorându-l cu limba, până când el nu a mai opus rezistenţă.

— *Asta* vreau, i-a spus ducându-i mâna spre sânul ei. Te rog, Ross. Nu mă refuza.

El şi-a coborât buzele pe gâtul ei şi curând toată îngrijorarea s-a transformat în dorinţă. A urcat-o pe dulapul cu sertare, devorând-o cu săruturile lui.

— Nu putem să facem asta aici, i-a şoptit Ross, căutând furibund pe sub fustele ei. Dacă intră vreun funcţionar şi ne vede...

— Nu-mi pasă.

Gurile li s-au unit din nou într-o sărutare care i-a făcut să-şi piardă răsuflarea. Degetele lui şi-au făcut loc pe sub lenjerie, pătrunzând în carnea moale.

— Te vreau, a gemut ea, lipindu-i trupul de al ei.

— Sophia... Cu un geamăt înăbuşit, el i-a spus: hai să mergem în dormitorul meu.

— Aici, a insistat Sophia. I-a desfăcut şliţul pantalonilor, descoperindu-i erecţia.

Ross a renunţat la orice încercare de a se mai împotrivi.

— Eşti o obraznică nesăţioasă, a acuzat-o în glumă şi a pătruns-o adânc, smulgându-i un geamăt. Aşa... acum eşti mulţumită?

— Da, da...

— Sophia, a spus el fără să încetinească ritmul, vreau un răspuns, acum.

Ea l-a privit uimită.

— Un răspuns?

— Vreau să-mi spui că te măriţi cu mine.

— Oh, Ross... Nu acum... Vreau să mă mai gândesc.

— Acum, a insistat Ross, refuzând să se retragă dinăuntrul ei. Mă vrei? Un simplu da este de ajuns. Sau nu.

Ea s-a agăţat de umerii lui. Întreg trupul îi tânjea de dorinţă.

— Nu te opri, nu...

El a fixat-o cu ochii lui gri şi a început să o tortureze cu mişcări tot mai lente, mai adânci, mai prelungi, ştiind că astfel o înnebunea.

— Da sau nu?

— Nu-ţi pot răspunde acum. Trebuie să mai aştepţi.

— Atunci şi tu vei aştepta. A sărutat-o apăsat, umed. Vom rămâne exact aşa, i-a şoptit la ureche. Şi îţi jur că picioarele tale nu vor mai atinge pământul până când nu-mi dai un răspuns.

Sexul lui o pătrundea tot mai adânc. Trupul ei tânjea după momentul de eliberare, nimic pe lume nu mai conta, cu excepţia lui. Într-o singură clipă a ales ce îşi dorea mai tare. Şi-a lipit buzele de ale lui şi a şoptit ceva.

— Ce spui? a întrebat-o el.

— Am spus da, a gemut ea. Te rog, Ross, nu mă lăsa, te rog...

— Nu te las, i-a răspuns el şi i-a înăbuşit gemetele cu gura lui, dându-i exact ce-şi dorea în clipa aceea.

Capitolul 15

După ceremonia simplă din capela domeniului Silverhill, mama lui Ross a dat un bal la care erau aşteptaţi oaspeţi din trei ţinuturi. Sophia a încercat să nu se lase intimidată de atenţia care i se dădea. Ziarele şi revistele publicaseră articole despre mireasa lui sir Ross Cannon, despre când şi unde avea loc ceremonia şi chiar despre locul unde urmau să locuiască. În saloane, cafenele şi taverne se bârfea numai despre asta. Iar faptul că viitoarea soţie a lui Ross era fiică de viconte aducea savoare poveştilor, de vreme ce toată lumea ştia deja că lucrase pentru el, în Bow Street.

Sophia era impresionată de cât de rapid o acceptase familia Cannon şi mai ales de bunăvoinţa pe care i-o arăta mama lui Ross.

— Prietenele mele mi-au cerut să te descriu, i-a povestit

Catherine cu o zi înaintea nunţii. Erau înconjurate de oaspeţi, în salon. Câteva doamne jucau cărţi, altele coseau în timp ce domnii citeau ziarele şi discutau despre evenimentele zilei. Sunt cu toate foarte curioase, normal. Vor să ştie ce fel de femeie i-a cucerit inima lui Ross.

— Nu de *inima* lui s-a ocupat ea, a mormăit Matthew, care se afla în preajmă.

Catherine s-a întors spre el şi l-a privit întrebător.

— Ce-ai spus, dragule?

El a zâmbit nesincer:

— Am spus că fratele meu este cu adevărat vrăjit. Se vede după zâmbetul pe care îl afişează mereu. Abia dacă-l mai recunoşti.

Câţiva dintre musafiri au râs auzindu-i comentariul. Cu toţii remarcaseră schimbarea în ceea ce-l privea, căzând de acord că trecuse multă vreme de când nu-l mai văzuseră atât de vesel şi de relaxat.

Ross a intrat în salon şi s-a apropiat de Sophia. I-a ridicat mâna la buze şi i-a şoptit:

— Să-i spunem şi lui de ce zâmbesc?

Strălucirea din ochii lui i-a reamintit Sophiei de interludiul pasional de cu o noapte înainte, când el se strecurase în patul ei. A roşit imediat. Ross a râs, văzând cât era de stânjenită, şi s-a aşezat lângă ea.

— Şi cum ai descris-o pe logodnica mea prietenelor tale, mamă? a întrebat-o pe Catherine, reluând firul conversaţiei.

— Le-am spus că este cea mai încântătoare tânără din câte am cunoscut vreodată. Şi foarte drăguţă, pe deasupra. S-a uitat aprobator la rochia Sophiei: e nouă, draga mea? Culoarea te avantajează.

Sophia nu a îndrăznit să privească spre Ross. Discutaseră aprins pe tema rochiilor ei, doar cu câteva zile în

urmă. Pentru că Ross insistase că se căsătorească atât de repede, Sophia nu avusese timp să-şi comande rochii noi. Bărbat fiind, el nu se gândise nicio clipă la trusoul ei. Singurele rochii pe care le avea Sophia erau cele de culoare închisă, de lucru, din material aspru şi fără ornamente. Nici nu era de conceput să se mărite într-una din ele sau să le poarte la bal. Aşa că îi ceruse înapoi lui Ross rochia de culoarea lavandei.

— Nu mai ai ce investiga, îi spusese intrând în biroul lui. Aş vrea să mi-o înapoiezi, te rog.

Ross nu păruse prea încântat:

— De ce ai nevoie de ea?

— Este singura rochie în care mă pot mărita, i-a spus calmă.

El s-a strâmbat:

— Nu o vei purta la nunta noastră, în niciun caz.

— Este o rochie foarte frumoasă, a insistat ea. Nu există niciun motiv să nu o port.

— Ba există, a sărit el ca ars. Ţi-a trimis-o Nick Gentry.

— Dar nu ştie nimeni, a ripostat ea.

— Ştiu *eu*. Şi al naibii să fiu dacă te las să o porţi.

— Bine. Şi atunci cu ce mă îmbrac?

— Alege-ţi ce croitoreasă vrei şi mergem amândoi, chiar în după-amiaza asta.

— Nicio croitoreasă nu va reuşi să facă o asemenea rochie în trei zile. Abia dacă am timp să o modific pe aceasta. Şi nu am de gând să arăt ca o cerşetoare la nunta mea, în faţa prietenilor şi familiei tale!

— Poţi împrumuta o rochie de la mama. Sau de la Iona.

— Mama ta are aproape un metru optzeci şi e foarte subţire. Şi să fiu *eu* a naibii dacă mă voi mărita într-o rochie de-a Ionei, ca să aibă fratele tău ce comenta. Haide, dă-mi

rochia.

Ross s-a sprijinit de spătarul scaunului şi şi-a pus picioarele pe birou.

— Este în camera în care păstrăm dovezile.

— Rochia mea? a exclamat ea indignată. Mai mult ca sigur că ai îndesat-o pe vreun raft plin de praf!

A ieşit grăbită din birou, continuând să-i audă şuvoiul de înjurături în timp ce străbătea holul.

Ca să n-o vadă îmbrăcată cu rochia de culoarea lavandei, Ross îşi trimisese agenţii să vorbească cu o mulţime de croitorese. Au reuşit să găsească una dispusă să le vândă o rochie comandată de o altă clientă. Avea să coste o avere, pentru că mai mult ca sigur şi-o pierdea pe viitor de clientă, şi era una dintre cele mai bune. Ross a plătit suma exorbitantă fără să crâcnească.

Spre uşurarea Sophiei, croitoreasa i-a adus o rochie superbă, bleu, cu talie joasă şi un decolteu interesant. Poalele erau împodobite cu flori din mărgele strălucitoare, la fel şi mânecile bogate care îi ajungeau până la coate. Era o creaţie minunată care i s-a potrivit aproape perfect şi nu a necesitat decât nişte ajustări minore. Ca să-şi dovedească generozitatea, croitoreasa i-a mai vândut lui Ross încă alte două rochii, pentru ca Sophia să aibă ce îmbrăca la Silverhill Park.

În ziua căsătoriei, Sophia şi-a prins buclele cu panglici argintii, într-un coc complicat. Un şirag de perle şi diamante îi strălucea la gât. Era cadoul pe care i-l trimisese Ross chiar în dimineaţa aceea. Se simţea ca o prinţesă în rochia superbă, cu colierul de perle şi cu pantofii ei de satin cu toc înalt. Ceremonia a fost ca un vis frumos, iar singurele ei legături cu realitatea erau braţul ferm al lui Ross şi privirea adâncă din ochii lui de argint. După ce şi-au spus

jurămintele, el i-a pecetluit buzele cu un sărut care era doar o promisiune a celor care aveau să urmeze.

La banchet şampania a curs în valuri iar cina care a constat în opt feluri de mâncare a fost urmată de un bal somptuos. Sophia a făcut cunoştinţă cu sute de oameni. A obosit curând să tot zâmbească. I-a fost imposibil să reţină mai mult de câteva feţe, una dintre ele fiind lady Victoria, soţia lui Grant Morgan. Fusese mereu curioasă să o cunoască pe femeia care se măritase cu uriaşul care intimida pe toată lumea şi a descoperit cu surprindere că era foarte mică de statură. Era însă una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunoscuse, cu un păr roşu, bogat, o siluetă atrăgătoare şi un zâmbet molipsitor.

— Lady Sophia, i s-a adresat ea cu căldură, nici nu-ţi imaginezi cât suntem de încântaţi că sir Ross s-a căsătorit în sfârşit. Doar o femeie remarcabilă îl putea convinge să renunţe la văduvie.

Sophia i-a zâmbit la rândul ei.

— Cea norocoasă sunt eu, te asigur.

Sir Grant s-a apropiat de ele. Ochii verzi îi străluceau. În prezenţa soţiei lui era mai cald, mai prietenos, mult diferit de cel de pe Bow Street.

— Nu sunt de acord cu tine, i-a spus Sophiei. Sir Ross are şi el multe de câştigat, iar acesta este un lucru evident pentru toţi cei care îl cunosc.

— Aşa este, a adăugat lady Victoria privind spre Ross, care stătea ceva mai în spate. Nu l-am mai văzut arătând atât de bine. Chiar am impresia că este pentru prima oară că îl văd zâmbind.

— Şi nici nu i-a crăpat faţa, a adăugat Morgan.

— Grant, l-a dojenit soţia. Sophia a izbucnit în râs. Morgan i-a făcut cu ochiul şi cei doi soţi s-au îndepărtat.

Se cânta Bach, iar Sophia l-a căutat din priviri pe Ross dar nu l-a zărit nicăieri. Muzica îi dădea o stare de melancolie. Îşi imagina cât de fericiţi ar fi fost părinţii ei dacă ar fi ştiut cu ce om bun se măritase. Şi cât ar fi suferit aflând ce devenise fiul lor. Se simţea brusc singură, ar fi vrut totuşi să-l aibă alături pe fratele ei. Dar acest lucru era imposibil. Ea şi el trăiau în lumi diferite iar distanţa dintre ei era mult prea mare.

— Lady Sophia. O voce i-a risipit gândurile. Era ultima persoană din lume pe care se aştepta să o vadă.

— Anthony, a şoptit. Anthony Lyndhurst arăta exact aşa cum şi-l amintea, frumos şi blond, cu un zâmbet suficient întipărit pe chip. Sophiei nu-i venea să creadă că avusese tupeul să o abordeze. Uimită, nu i-a răspuns nici la salut.

— Felicitări pentru căsătorie, i-a spus încet.

Sophia se străduia din răsputeri să îşi ascundă tulburarea. Se întreba, disperată, cine oare îl invitase, de ce se afla Anthony acolo. Chiar nu putea avea linişte nici în ziua nunţii?

— Hai să ne plimbăm puţin, i-a sugerat el, arătând spre lunga galerie cu portrete din continuarea salonului de pictură.

— Nu, i-a răspuns şoptit.

— Insist. A luat-o de braţ, aşa că i-ar fi fost greu să refuze fără să facă o scenă. Cu un zâmbet forţat, Sophia l-a însoţit în galeria mult mai puţin aglomerată decât salonul. Văd că te-ai descurcat bine, Sophia. Te-ai măritat cu un Cannon, ai pus mâna pe o avere considerabilă. Ca să nu mai vorbim de statutul social. Bravo.

Ea şi-a desprins imediat braţul atunci când s-au oprit în faţa unor portrete de familie.

— Cine te-a invitat? l-a întrebat cu răceală.

Anthony i-a zâmbit.

— Suntem rude îndepărtate, prin alianţă. Sunt invitat adesea la Silverhill.

— Îmi pare rău să aud asta.

El a râs.

— Înţeleg că mai eşti încă supărată pe mine. Trebuie să-mi cer scuze că am plecat atât de repede de la ultima noastră întâlnire, dar am primit vorbă să mă întorc imediat acasă.

— De la soţia ta, fără îndoială.

El a zâmbit mânzeşte, ca şi cum ar fi fost un lucru minor:

— Soţia mea nu are nicio legătură cu noi doi.

— M-ai cerut de nevastă deşi erai căsătorit.

— Am făcut-o numai ca să te determin să faci ceea ce doreai deja. Atracţia dintre noi era prea puternică, Sophia. De fapt, simt că nu s-a risipit cu totul, încă.

Dumnezeule, cu câtă uşurinţă o făcea să-şi reamintească dezgustul şi ruşinea pe care le trăise atunci!

— Dacă simţi ceva dinspre mine, să ştii că este doar dispreţ.

— Întotdeauna ai spus contrariul a ce gândeşti. Ca orice femeie.

— Înţelegi ce vrei. Dar dacă nu te vei ţine departe de mine vei avea de-a face cu soţul meu.

— Nu prea cred, a zâmbit insolent Anthony. Cannon este un gentleman dar nu pare să aibă sângele fierbinte. Cei ca el se fac mereu că nu observă.

Dacă Sophia nu ar fi fost atât de şocată, ar fi râs dispreţuitor. Ross să fi acceptat să i se pună coarne!

— Ţine-te departe de mine, i-a repetat.

— Mă intrigi, Sophia, a spus Anthony. Pari mai în largul tău acum. Te-ai schimbat mult şi asta îmi place. Cred că voi

cerceta mai adânc.

— Să cercetezi? Era oripilată.

— Nu chiar acum, bineînţeles. Abia te-ai măritat. Dar în viitor, te-aş putea convinge să reînnoim... prietenia noastră. Zâmbetul lui era ironic şi arogant. Pot fi convingător, doar ştii asta.

Sophia a inspirat adânc.

— Nimic nu mă poate convinge să petrec chiar şi cinci minute în compania ta.

— Chiar aşa să fie? N-aş vrea să înceapă să circule unele zvonuri despre tine. Ce ruşine pentru soţul tău, pentru familia lui! Va trebui să fii drăguţă cu mine, Sophia, altfel consecinţele pot fi dezastruoase.

Ea pălise de furie şi teamă. Fără îndoială că lui Anthony îi făcea plăcere să se joace cu ea de-a şoarecele şi pisica. Indiferent dacă ameninţările lui erau serioase sau nu, el reuşise să-i zdruncine echilibrul. Şi asta doar pentru că fusese într-atât de proastă încât să aibă încredere în el. Iar dacă Anthony se hotăra să spună că fusese intim cu ea, ce ruşine pe familia Cannon! A contemplat portretele solemne ale înaintaşilor lui Ross. Cât de nepotrivită era ea printre ei!

— Vezi? I-a şoptit Anthony părând să savureze tăcerea ei disperată. Văd că ajungem la o înţelegere.

Ross tocmai îi aducea o cupă de şampanie mamei lui când a văzut-o pe Sophia stând lângă intrarea în galeria cu portrete. Stătea de vorbă cu un tânăr pe care el nu-l mai văzuse până atunci. Un privitor oarecare nu ar fi observat expresia Sophiei, paloarea de pe chipul ei, dar Ross o cunoştea mult prea bine.

— Cine este? şi-a întrebat mama pe un ton nonşalant.

Catherine i-a urmărit privirea.

— Domnul blond care stă de vorbă cu Sophia?

— Da.

— Băiatul acela fermecător este Anthony Lyndhurst, fiul baronului Lyndhurst. M-am ataşat mult de familia lor în ultimii ani. Sunt nişte oameni încântători! Ai fi putut să faci cunoştinţă cu ei la aniversarea bunicului tău, dar sora baronului s-a îmbolnăvit grav şi nu au vrut să o părăsească până când nu a fost în afară de orice pericol.

— Anthony, a repetat Ross studiindu-l pe bărbatul suplu, blond. Fără îndoială că era *acel* Anthony care o sedusese pe Sophia.

— Este cel mai mic dintre cei trei fraţi, i-a mai spus Catherine. Şi este probabil şi cel mai frumos. Are o voce minunată, de tenor – te trec fiorii când îl auzi.

Ross îşi dorea ca *pe el* să-l treacă fiorii.

— Ce ticălos neruşinat! a mormăit în barbă. Avea de gând să-l pună imediat la punct.

— Ce-ai spus? a întrebat Catherine. Şi tu şi fratele tău aţi căpătat prostul obicei de a vorbi în şoaptă. Încep să mă întreb dacă nu cumva am devenit cam tare de urechi.

Ross şi-a desprins pentru câteva clipe privirea de la Anthony.

— Iartă-mă, mamă. Spuneam doar că Lyndhurst este un ticălos neruşinat.

Pe Catherine a descumpănit-o comentariul lui.

— Domnul Lyndhurst nu face altceva decât să stea de vorbă cu Sophia. Nu trebuie să te porţi de parcă ar fi făcut ceva necuvenit. Nu te ştiam atât de gelos şi de posesiv. Sper din toată inima că nu vei face o scenă.

Ross şi-a îmblânzit imediat expresia:

— Eu nu fac niciodată scene.

Împăcată, Catherine a continuat:

— Aşa este mai bine, dragul meu. Haide, vino cu mine.

Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu lordul şi cu lady Maddox. Au cumpărat de curând domeniul Everleigh şi acum recondiţionează toată aripa estică a... A tăcut, dându-şi seama cu uimire că fiul ei nu mai era acolo. S-a învăţat să dispară în mod misterios! A uitat probabil că nu se află în Bow Street. Lady Catherine a clătinat din cap exasperată, şi-a terminat şampania din pahar şi s-a alăturat cercului ei de prietene.

*

Anthony Lyndhurst s-a despărţit de Sophia şi s-a oprit în faţa unei oglinzi din salon. Era mulţumit de ce vedea: arăta, impecabil. S-a îndreptat apoi spre seră, ca să fumeze şi să se bucure de briza plăcută a serii.

Se gândea cu plăcere la cât de schimbată era fosta lui iubită. Nu-şi mai revăzuse nicio altă amantă după ce o părăsise. Odată ce termina cu o femeie, aceasta nu-l mai interesa câtuşi de puţin. Iar Sophia nu-i oferise mare lucru, sexual vorbind, cu excepţia unei afecţiuni inocente care pălise destul de curând. Şi totuşi era evident că Sophia primise unele lecţii în ultimele luni. Arăta ca o femeie mulţumită şi avea o senzualitate în mişcări pe care cu siguranţă nu o avusese atunci când avusese el de-a face cu ea.

Era convins că nu lui sir Ross i se datorau aceste schimbări. Toată lumea ştia cât de rece şi de calculat era, fără să mai pună la socoteală faptul că era un celibatar convins. Probabil că Sophia avea deja un alt amant. Preocupat de acest mic mister, Anthony a dus mâna la buzunar, căutând o ţigară.

O umbră a apărut de nicăieri. Anthony nu a apucat să

scoată niciun sunet când a fost trântit cu brutalitate de perete. Paralizat de frică, a simţit cum un braţ puternic îl apăsa cu putere pe piept, nelăsându-l să mai respire.

— Ce... Ce... Anthony se zbătea neputincios sub braţul atacatorului. Bărbatul era masiv şi părea scos din minţi, ca un animal turbat. Chipul lui întunecat ar fi putut să-i aparţină chiar satanei. Lui Anthony i-au trebuit câteva momente ca să-l recunoască.

— Sir Ross...

— Un papă-lapte, asta eşti, a mârâit Cannon. Un laş. Îi ştiu eu pe cei ca tine. Vă alegeţi cu grijă victimele din rândul femeilor inocente, pe care nu are cine să le apere. Dar de data asta ai ales prost. Găseşte-ţi o scuză şi părăseşte imediat Silverhill, altfel te târăsc de păr până la Londra. Iar dacă mai îndrăzneşti vreodată să i te adresezi soţiei mele, să-i arunci o privire măcar, îţi vin de hac.

— Cannon... Anthony abia reuşea să vorbească. Fii... civilizat...

— Nu am de ce să fiu civilizat cu tine atunci când este vorba de soţia mea.

— *Te rog*... Anthony se îneca din cauza apăsării tot mai puternice.

— Vreau să-ţi mai spun ceva, ca să-ţi fie clar. Dacă pomeneşti cuiva despre trecutul tău cu Sophia, te arunc personal în închisoarea Newgate. E adevărat că nu te pot ţine acolo decât trei zile, dar şi ele par o veşnicie atunci când eşti închis în aceeaşi celulă cu criminalii periculoşi care sunt mai degrabă animale decât oameni. Când vei fi eliberat, vei blestema ziua în care te-ai născut.

— Nu, s-a rugat Anthony. Nu spun nimic... nu o voi deranja...

— Foarte bine. Vreau ca soţia mea să uite de existenţa

ta. De azi înainte nu vei mai avea de-a face cu niciunul dintre membrii familiei mele.

Anthony a reuşit cu greu să dea din cap. Exact în clipa în care a simţit că leşină, Ross l-a eliberat. A căzut grămadă pe podea, pe o parte, tuşind şi gemând. Când şi-a revenit, Cannon dispăruse. Terorizat, tremurând, Anthony s-a ridicat în picioare şi a alergat spre trăsură.

*

Sophia sporovăia şi râdea cu oaspeţii, dar se simţea goală, amorţită pe dinăuntru. Nici măcar paharul de şampanie pe care îl băuse nu-i alungase anxietatea. Se întreba unde era oare soţul ei. Se gândea la cum să-i spună de întâlnirea ei cu Anthony. Cu siguranţă că seara lui avea să fie distrusă, ca şi a ei, de altfel. Niciun bărbat nu-şi poate dori să fie pus faţă în faţă cu fostul iubit al soţiei lui, chiar în ziua căsătoriei.

Prin minte îi treceau gânduri tot mai sumbre când l-a văzut pe soţul ei apropiindu-se. Era frumos, elegant, iar tenul măsliniu era pus în valoare de cravata albă. Probabil că se relaxase alături de prietenii lui în sala de biliard, pentru că era evident foarte bine dispus.

— Iubita mea. I-a ridicat mâna la buze.

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme, i-a spus ea. Unde ai fost?

— A trebuit să scap de un rozător.

— Un rozător? a repetat ea, uimită. Nu puteai chema un servitor?

— Am vrut să mă ocup personal.

— Oh. S-a uitat în jur, pe podea, încruntată. Crezi că mai pot fi şi alţii? Ştiu că le place să-ţi dea târcoale pe la glezne,

pe sub poalele rochiei.

Continuând să zâmbească, Ross a luat-o pe după talie.

— Singurul care îţi va da târcoale în noaptea asta sunt eu, doamna mea.

Sophia a privit peste umăr, încercând să se asigure că nu-i auzea nimeni:

— T... trebuie să-ţi spun ceva...

— Că fostul tău iubit este aici? Ştiu.

— De unde ştii? l-a întrebat uimită. Nu ţi-am spus niciodată numele lui complet.

— Te-am văzut când vorbeai cu el, i-a zâmbit încurajator Ross. Nu trebuie să-ţi faci griji. Lyndhurst nu-ţi poate face niciun rău, Sophia. De-acum înainte eşti a mea.

S-a relaxat în îmbrăţişarea lui, uşurată că nu avea de suportat scene de gelozie sau reproşuri. Ce om extraordinar era Ross, şi-a spus, plină de dragoste. Orice alt bărbat ar fi condamnat-o pentru că nu era virgină, dar Ross îi arătase doar respect.

— Nu trebuie să te referi la Anthony ca la iubitul meu, i-a spus încet. Din cauza lui am avut parte doar de durere şi suferinţă. *Tu* eşti singurul meu iubit.

El s-a aplecat şi a sărutat-o pe tâmplă.

— Să nu-ţi faci griji, iubita mea. Nu te va mai deranja. Chiar am impresia că a plecat deja, foarte grăbit.

Ceva în tonul lui a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva îl abordase pe Anthony.

— Ross, i-a spus bănuitoare, „rozătorul" de care ai scăpat este cumva...?

— Trebuie să deschidem dansul, a întrerupt-o el, atrăgând-o spre celelalte cupluri.

— Da, dar...

— Vino. Este de datoria noastră.

— Nu cred că sunt în stare. N-am mai deschis niciodată un dans.

— E foarte simplu, i-a spus luând-o de mână. Trebuie doar să mă urmezi.

Deşi purtau amândoi mănuşi, atingerea degetelor lui a înfiorat-o.

— Te voi urma oriunde.

Genele lui lungi i-au umbrit ochii catifelaţi. Şi ea simţea acelaşi lucru ca şi el: o dorinţă nebună să rămână singuri.

— Trei ore, a şoptit Ross, de parcă şi-ar fi spus sie însuşi.

— Poftim? l-a întrebat Sophia.

— Mai sunt trei ore până la miezul nopţii. Atunci vei putea să te retragi, iar eu te voi urma după câteva minute.

— Dar nu e cam devreme? Bănuiesc că sunt cupluri care vor dansa până în zori.

— Noi nu ne vom număra printre ele, i-a spus hotărât. Ştiu un mod mai plăcut de a ne petrece noaptea.

— Dormind? a întrebat ea, încercând să pară inocentă.

Ross i-a şoptit la ureche ce avea el de gând şi a râs când a văzut-o cât de tare roşise.

Capitolul 16

Ross şi-a stăpânit cu greu iritarea la întoarcerea în Bow Street, când toţi agenţii lui s-au înghesuit să-l felicite pentru căsătorie. Au insistat zgomotos să sărute mireasa şi, unul câte unul, au sărutat-o pe ambii obraji, frăţeşte. La final, el le-a aruncat o privire ameninţătoare:

— Haideţi, întoarceţi-vă la treburile voastre.

Înainte să iasă, Eddie Sayer i-a spus peste umăr:

— Trebuie neapărat să-l mai îmblânziţi. Sunteţi singura

noastră speranţă, milady. După care au rămas singuri.

Râzând, Sophia l-a luat pe Ross de după gât şi l-a sărutat:

— Aşa... acum te-ai mai îmblânzit?

El a sărutat-o posesiv.

— Mă tem că are exact efectul opus. Dar nu te opri.

Sophia l-a privit provocator, pe sub gene.

— Restul îl capeţi diseară. Ai treabă.

— Morgan va avea grijă de toate. Eu rămân doar cât să mă ocup de câteva chestiuni minore, după care ieşim în oraş, la cumpărături.

— Ce fel de cumpărături?

A oftat când el a sărutat-o pe gât, croindu-şi drum spre ureche.

— Mergem să vedem ceva.

— Mare sau mic?

— Mare. Destul de mare.

— Ce fel de... a început ea, dar el a redus-o la tăcere cu un sărut.

— Gata cu întrebările. Să fii gata de plecare într-o oră.

Deşi Sophia se aştepta ca el să fie reţinut cu treburi, Ross s-a întors să o ia fix după o oră. L-a asaltat cu întrebări, dar el era enervant de tăcut, refuzând să-i dea chiar şi cel mai mic indiciu despre destinaţia lor. Trăsura străbătea arcade spectaculoase şi târguri unde se vindeau obiecte de lux, parfumuri, bijuterii. A văzut chiar şi un magazin de pene care avea înscris deasupra intrării un nume care a intrigat-o: *Plumassier*.

Era o zonă a Londrei pe care Sophia n-o mai văzuse până atunci. Era impresionată de mulţimea de oameni elegant îmbrăcaţi care ieşiseră la promenadă.

Doamnele şi domnii ieşiseră la cofetărie să mănânce

îngheţată, se plimbau prin parc sau admirau gravurile expuse în afara atelierelor. Era o lume cu totul diferită de cea din Bow Street, deşi se afla doar la mică distanţă.

Trăsura a ajuns în Mayfair, cea mai şic zonă din Londra, cu casele ei elegante, înşiruite. S-au oprit în Berkeley Square, în afara unei case cu arhitectură clasică. Ferestrele înalte dădeau frontonului din piatră albă o aparenţă de grandoare. Un lacheu a deschis uşa trăsurii şi i-a desfăcut treptele mobile Sophiei, ajutând-o să coboare. Un alt servitor a luat un mănunchi de chei din mâna lui Ross şi a alergat să deschidă.

— Mergem la cineva în vizită? a întrebat Sophia, admirând casa.

— Nu chiar, i-a pus mâna pe spate şi a condus-o spre intrare. Casa îi aparţine lordului Cobham, un contemporan de-al bunicului meu. S-a retras la reşedinţa de la ţară şi a decis să închirieze casa, pentru că nu o mai foloseşte.

— Dar noi de ce am venit? A intrat în holul rece, din marmură, care era lipsit de orice piesă de mobilier sau obiect de artă. Coloanele albastre din lapislazuli şi arcadele bogat ornamentate ale uşilor contrastau puternic cu pereţii strălucitor de albi.

Ross i s-a alăturat şi a ridicat privirea spre tavanul înalt de peste şase metri.

— M-am gândit că dacă îţi place am putea locui aici până ne construim casa noastră. Este nemobilată pentru că proprietarul a luat totul cu el, la ţară. Dacă vrei să stăm aici va trebui să o mobilezi.

Sophia nici nu putea să-i răspundă. Se mulţumea doar să privească în jur.

Când şi-a dat seama că nu avea să obţină prea curând un răspuns, Ross a vorbit:

— Dacă nu-ţi place casa trebuie doar să spui. Ne putem uita şi la altele.

— Nu, nu, a răspuns imediat Sophia. Bineînţeles că îmi place. Ce-ar putea să nu-mi placă? Numai că m-ai luat prin surprindere. Eu... eu credeam că vom locui în continuare în Bow Street.

Părea amuzat şi oripilat de idee, în acelaşi timp.

— Doamne fereşte! Soţia mea nu va locui niciodată în Bow Street! Un asemenea loc mi se pare mai potrivit. Şi mai confortabil.

— E grandioasă, a spus Sophia, spunându-şi în gând că doar o casă mică, cochetă putea fi confortabilă. Dacă îţi vei petrece întreaga zi la birou, în Bow Street, nu cred că mi-ar plăcea să stau singură într-o casă atât de mare. Poate că ar trebui să căutăm o casă mică, cu terasă, undeva pe King Street...

— Nu vei fi singură. Ochii îi străluceau amuzaţi. Mi-am dedicat suficient de mulţi ani din viaţă muncii mele. Vreau să schimb lucrurile la birou, să-l fac să funcţioneze şi fără mine. Drept pentru care îl voi recomanda pe Morgan pentru postul de magistrat şef şi mă voi retrage definitiv.

— Bun, dar ce vei face? l-a întrebat îngrijorată Sophia, ştiind că era mult prea activ ca să se mulţumească cu un trai indolent.

— Am destule cauze reformatoare care să-mi ocupe timpul. Şi trebuie să mă ocup serios şi de Silverhill. Am de gând să cumpăr un pachet mare de acţiuni la compania de căi ferate din Stockton, deşi sunt sigur că mama va face apoplexie când va auzi. Nu este de acord cu astfel de întreprinderi mercantile. A tras-o mai aproape, până când nasurile li s-au atins: dar mai presus de toate vreau să fiu cu tine. Te-am aşteptat mult prea mult şi am de gând să profit

de fiecare clipă.

*

Până când casa avea să fie mobilată cu strictul necesar, Sophia şi Ross şi-au reluat obiceiurile de zi cu zi în casa din Bow Street, la numărul patru. Sophia îşi petrecea majoritatea timpului cumpărând mobilă, angajând servitori şi probând rochii în timp ce Ross îşi onora promisiunea şi îşi pregătea retragerea. Sophia ştia că nu-i va fi uşor să renunţe la imensa putere pe care o dobândise în timp. Spre marea ei uimire, el nu părea deloc tulburat de această idee. Trăise extrem de retras iar acum îi erau oferite noi perspective. Fusese un bărbat exagerat de serios, care nu râdea aproape deloc. Iar acum părea dispus să zâmbească, să se lase ironizat, dând la iveală o latură jucăuşă care Sophiei i se părea fermecătoare. Şi era un amant senzual, care o făcea să cunoască o intimitate neîngrădită de prejudecăţi.

Crezuse că îl cunoştea deja pe Ross, de vreme ce locuiseră sub acelaşi acoperiş. Dar abia acum îl înţelegea cu adevărat. Ross îi împărtăşea cele mai intime gânduri şi emoţii şi o lăsa să-l vadă exact aşa cum era: nu un căpcăun, ci un bărbat cu dubii şi temeri. Şi el putea greşi şi simţise mult prea des că nu se ridica la înălţimea propriilor aşteptări.

Spre marea lui dezamăgire, cererea de a convinge autorităţile să asigure fonduri pentru a angaja câte un magistrat în Middlesex, Westminster, Surrey, Hertfordshire şi Kent s-a lovit de un zid. Guvernul nu părea prea convins că această cerere se justifica şi prefera să plătească un singur om, deşi responsabilitatea era enormă.

— Este doar vina mea, îi spunea cu tristeţe Ross Sophiei, stând în faţa şemineului din dormitorul lor cu un

pahar de coniac în mână. Părea să nu simtă gustul băuturii. M-am încăpăţânat să dovedesc că le pot face singur pe toate iar acum guvernul nu consideră necesar să plătească mai mulţi oameni ca să mă înlocuiască. Sunt convins că Morgan este pe deplin capabil să-mi ia locul, dar nu cu preţul familiei, al vieţii personale.

— Nimeni cu excepţia ta nu ar putea face faţă, a spus Sophia luându-i din mână paharul gol. S-a aşezat pe un braţ al fotoliului şi a început să-i mângâie părul, urmărind cu vârful degetelor firele albe de la tâmple. Dar chiar şi tu erai adeseori copleşit de volumul mare de muncă, deşi erai prea încăpăţânat să recunoşti.

A ridicat privirea spre ea, părând să se relaxeze încet-încet.

— Şi apoi ai apărut tu, a şoptit el. Atunci am înţeles ce anume lipseşte din viaţa mea.

— Mâncarea şi somnul? i-a sugerat ea, în glumă.

— Printre altele. Şi-a strecurat mâna pe sub fusta ei, urcând până la genunchi. Iar de-acum nimic nu mă va putea ţine departe de tine.

Sophia a continuat să-l mângâie.

— Va mai dura până când vei putea să faci atâtea schimbări. Nu trebuie să te grăbeşti din cauza mea. Deşi te vreau mereu lângă mine, voi aştepta atât cât va fi nevoie.

— *Eu* sunt cel care nu mai vrea să aştepte. Îi trasa încet, cu vârful degetelor, cercuri pe genunchi. Ce ironie! Ani la rând oamenii s-au plâns pe motiv că uzurpam puterea. Iar acum, când vreau să plec din Bow Street, nu mai vor să-mi dea drumul. Criticii mei mă acuză că îmi abandonez responsabilităţile iar miniştrii îmi oferă o mulţime de stimulente materiale ca să rămân.

— Asta pentru că nu mai există un al doilea Ross

Cannon. Toată lumea ştie prea bine asta. Şi eşti al meu, a adăugat ea, mulţumită.

— Da. A sărutat-o în palma deschisă, cu ochii închişi. Am avut o zi grea. Am nevoie de ceva care să mă facă să uit de toate problemele.

— Încă un coniac? a întrebat Sophia, ridicându-se de pe scaun.

El a izbucnit în râs.

— Nu, nu coniac. A prins-o de talie şi a tras-o mai aproape. Mă gândeam la cu totul altceva.

Ea l-a luat de gât.

— Orice vrei tu. Ca soţie a ta, vreau doar să-ţi fiu de ajutor.

Ross a împins-o uşor spre pat.

— Îmi eşti de mare ajutor, să ştii.

*

Pentru că lumea continua să fie curioasă în ceea ce-i privea, Sophia şi Ross erau invitaţi peste tot de politicieni, industriaşi şi chiar de unii aristocraţi. Ei acceptau doar o mică parte din invitaţii, pentru că Sophiei îi era greu să se acomodeze cu noua ei viaţă. Lucrase mulţi ani ca servitoare şi nu se simţea deloc în largul ei în cercurile elevate ale societăţii, indiferent de cât de amabile erau noile ei cunoştinţe. I se părea că era neîndemânatică şi ţeapănă, chiar dacă soacra ei o asigura că se va obişnui, cu timpul. Se simţea bine doar în compania lui sir Grant, a soţiei acestuia, Victoria, şi a celorlalţi de pe Bow Street. Erau lipsiţi de pretenţii şi ifose şi cu picioarele pe pământ, ştiau care era preţul pâinii şi cu ce probleme se confruntau cei săraci.

Ross îi era mereu aproape, să-i alunge temerile. Nu-şi

pierdea niciodată răbdarea cu ea. Dacă Sophia voia să-i vorbească, se întrerupea din ce făcea, indiferent cât de important ar fi fost. În serile în care mergeau la teatru sau la vreo serată, era atât de atent cu ea încât celelalte soţii nu se puteau abţine să nu remarce cu amărăciune că şi-ar fi dorit ca soţii lor să fie măcar pe jumătate la fel de atenţi ca el. Principalul subiect de conversaţie era cât de mult se schimbase magistratul-şef şi cum de un bărbat atât de serios se transformase într-un soţ iubitor. Sophia era de părere că motivul era foarte simplu: Ross fusese singur atât de mult timp încât acum învăţase să aprecieze plăcerile căsătoriei. Nu i se mai părea că fericirea era ceva ce i se cuvenea necondiţionat. Şi probabil că în adâncul inimii lui se temea că totul îi poate fi răpit într-o secundă, aşa cum se întâmplase şi cu Eleanor.

În weekend-uri mergeau adesea în vizită la Silverhill Park, unde luau parte la petreceri, mergeau la picnic sau pur şi simplu se plimbau, bucurându-se de aerul proaspăt şi de priveliştile verzi, minunate. Lui Catherine Cannon îi plăcea să primească vizite, aşa că în lunile de vară casa era plină de prieteni şi rude. Sophiei îi făceau plăcere aceste vizite, în urma cărora se simţea mai apropiată de soacra ei şi chiar de cumnata ei, Iona. Pentru că petrecuseră destul de mult timp împreună, Iona era acum mai deschisă, deşi tristeţea din priviri nu o părăsea niciodată. Melancolia era sigur un rezultat al căsătoriei ei cu Matthew. Mersese într-atât de departe încât i se confesase Sophiei, spunându-i că Matthew era complet schimbat faţă de cel de dinainte de căsătorie.

— Era de-a dreptul fermecător, a spus Iona, cu amărăciune, privind în gol. Stăteau amândouă în grădină, lângă un zid acoperit cu trandafiri căţărători înfloriţi. Dintre toţi bărbaţii care mi-au făcut curte, Matthew m-a

impresionat cel mai tare. Avea simţul umorului, era fermecător. A zâmbit trist şi a sorbit din paharul cu limonadă. Din nefericire, a venit şi rândul meu să descopăr că pe anumiţi bărbaţi îi interesează doar vânătoarea. Odată ce şi-au atins scopul, devin indiferenţi.

— Da, i-a răspuns Sophia gândindu-se la Anthony. Am cunoscut şi eu astfel de bărbaţi.

Iona a afişat un zâmbet resemnat:

— Ştiu prea bine că nu sunt singura femeie dezamăgită în dragoste. Duc o viaţă confortabilă, plăcută, iar Matthew nu este un om rău, numai că este foarte egoist. Poate că dacă aş putea să-l ademenesc mai des în patul meu aş putea să am un copil. Ar fi consolarea vieţii mele.

— Sper să ţi se îndeplinească dorinţa, i-a spus cu sinceritate Sophia. Şi cred că Matthew este pe drumul cel bun. Ross spune că se descurcă bine cu noile sale responsabilităţi. În ultimele săptămâni, Ross îşi obligase fratele să înveţe, despre taxe, contabilitate, agricultură, despre tot ce era legat de administrarea domeniului Silverhill. Deşi protestase cu tărie, Matthew nu avusese de ales şi făcuse ceea ce îi spusese Ross.

Iona a atins cu vârful degetelor buza paharului.

— De vreme ce l-ai schimbat atât de dramatic pe Ross, bănuiesc că nu este totul pierdut nici în ceea ce-l priveşte pe soţul meu.

— Dar nu l-am schimbat eu, a protestat Sophia.

— Oh, ba da! N-am crezut că-l voi vedea vreodată într-atât de vrăjit. Înainte de a se căsători cu tine abia dacă reuşeai să scoţi două cuvinte de la el. Acum este cu totul alt om. Ce ciudat – până de curând îmi era de-a dreptul teamă de el. Are un fel de a privi prin tine. Sunt sigură că înţelegi ce vreau să spun.

— Da, înţeleg, i-a răspuns zâmbind Sophia.

— Şi era atât de rezervat... Nu lăsa niciodată garda jos în faţa nimănui... cu excepţia ta. Iona a oftat şi şi-a aşezat o şuviţă după ureche. Eram convinsă că, dintre cei doi fraţi, eu trăsesem lozul câştigător. Cu toate defectele lui, măcar Matthew era calm, uman, în timp ce Ross părea lipsit de orice emoţie. Abia acum este evident că soţul tu nu este un om rece, aşa cum l-am crezut.

Sophia i-a răspuns, roşind:

— Nu este, cu siguranţă.

— Te invidiez. Soţul tău nu calcă pe alături.

Au rămas tăcute câteva clipe, pierdute fiecare în propriile gânduri. Sophia a realizat cu uimire că şi ea se schimbase mult într-un timp foarte scurt. Nu cu mult timp în urmă, credea că tot ce-şi putea dori mai mult pe lume era să se mărite cu Anthony. Iar dacă s-ar fi căsătorit cu el, sau cu un bărbat asemenea lui, ar fi fost exact ca Iona: trădată, plină de amărăciune, fără să mai aştepte ceva bun de la viitor. *Îţi mulţumesc, Doamne... Îţi mulţumesc,* a repetat ea în gând, recunoscătoare pentru soarta ei.

Zilele erau foarte călduroase, aşa că familia Cannon şi oaspeţii ei au decis să doarmă după-amiaza sau să se relaxeze, dar între zidurile răcoroase ale casei. Ross nu dormise în viaţa lui după-amiaza, aşa că ideea unui somn în mijlocul zilei i s-a părut de neconceput.

— Hai la plimbare, i-a spus Sophiei.

— La plimbare? Dar toată lumea se odihneşte la răcoare, în casă, a protestat ea.

— Înseamnă că avem toată grădina la dispoziţie.

Sophia a dat ochii peste cap şi a fugit să se schimbe într-o rochie mai subţire. Au pornit-o spre sat, iar când au ajuns într-o poiană, în mijlocul unei păduri de castani, Sophia a

decis că avea nevoie de o pauză. S-au aşezat amândoi la umbra celui mai bătrân copac.

Ross a cuprins-o pe după umeri şi au început să vorbească, subiectele fiind când serioase, când frivole. Sophia nu-şi imaginase niciodată că un bărbat putea asculta astfel o femeie. Era atent, sincer interesat, nu îi lua niciodată în derâdere părerile, nici măcar atunci când nu era de acord cu ea.

— Ştii, i-a spus visătoare în timp ce privea frunzele mari, de deasupra capului, cred că-mi face mai mare plăcere să stau de vorbă cu tine decât să facem dragoste.

— Este un compliment la adresa priceperii mele în ale conversaţiei sau o plângere legată de felul în care facem dragoste?

Ea a zâmbit şi l-a mângâiat pe piept:

— Ştii bine că nu m-aş putea plânge niciodată în legătură cu *asta*. Numai că nu mă aşteptam să am o astfel de relaţie cu soţul meu.

— Dar la ce te aşteptai? a întrebat-o amuzat Ross.

— La genul obişnuit de aranjamente. Am fi discutat numai lucruri fără importanţă, nimic nelalocul lui, am fi stat în aripi diferite din casă şi ne-am fi petrecut separat majoritatea zilelor. M-ai fi vizitat din când în când, noaptea, iar eu bineînţeles că te-aş fi consultat în anumită privinţe...

A făcut o pauză, văzând că el o privea straniu.

— Hmm...

— Ce este? l-a întrebat, tulburată. Am spus ceva care te-a deranjat?

— Nu. Căpătase o expresie gânditoare. Mi-am dat seama că tocmai ai descris căsătoria mea cu Eleanor.

Sophia s-a ridicat din poala lui şi i-a atins cu tandreţe părul. Ross îi pomenea atât de rar numele lui Eleanor încât

Sophia uita adesea că el mai fusese căsătorit. I se părea că el îi aparţinea în totalitate, aşa că îi era greu să şi-l imagineze cu o altă femeie, ţinând-o în braţe, iubind-o. Deşi a simţit un fior de gelozie, Sophia s-a străduit să pară senină:

— Şi ţi se părea un aranjament convenabil?

— Bănuiesc că da. Ochii lui gri erau acum gânditori. Dar mă îndoiesc că acum m-aş mai mulţumi doar cu atât. Am ajuns să-mi doresc mai mult de la o relaţie. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Eleanor a fost o soţie bună... dar mult prea delicată.

Sophia a smuls câteva fire de iarbă şi a început să se joace cu ele. Se întreba ce anume îl atrăsese pe el la acea fiinţă excesiv de fragilă. Părea total nepotrivită pentru un bărbat atât de robust.

Ross a părut să-i citească gândurile.

— Eleanor a trezit în mine un instinct protector. Era frumoasă, firavă şi neajutorată. Orice bărbat şi-ar fi dorit să poată avea grijă de ea.

Gelozia o tortura, în ciuda eforturilor pe care le făcea:

— Şi bineînţeles că nu ai putut să-i rezişti.

— Nu. Ross şi-a sprijinit braţul de genunchi şi a privit-o lung. La ce te gândeşti?

Sophia a clătinat din cap, prea ruşinată de întrebarea care îi trecuse prin minte, o întrebare indiscretă, nelalocul ei, izvorâtă doar din gelozie.

— Oh, nimic.

— Spune-mi. I-a luat mâna în mâna lui. Voiai să mă întrebi ceva legat de Eleanor.

Ea l-a privit, roşie la faţă:

— Mă întrebam cum de o femeie atât de delicată a putut să te satisfacă în pat.

El a rămas nemişcat. Pe chip i se citea cu uşurinţă

consternarea. Era un gentleman, aşa că nu-i putea răspunde la întrebare. Nu ar fi dezonorat niciodată memoria soţiei lui. Dar privirile li s-au întâlnit iar Sophia a aflat răspunsul, uşurată.

S-a aplecat deasupra ei şi a sărutat-o uşor. Deşi nu intenţionase ca gestul lui să aibă o conotaţie sexuală, Sophia l-a sărutat apăsat, trecându-şi mâinile pe după ceafa lui. Ross a tras-o în poala lui, profitând de invitaţie. Ea a oftat şi s-a frecat în poala lui, simţind cum sexul lui se întărea sub ea.

El a râs uşor, gâdilându-i urechea:

— Sophia... o să mă ologeşti definitiv.

Îi plăcea felul în care o privea, felul în care îi sclipeau ochii, părând două flăcări argintii.

— Nu pot să cred, i-a spus cu voce încărcată de pasiune, că un bărbat cu apetitul tău a putut să rămână singur timp de cinci ani.

— N-am fost chiar singur tot timpul, a recunoscut el.

— N-ai fost? Nu mi-ai spus. Cu cine te-ai culcat?

Ross i-a scos din păr pieptenele de fildeş şi şi-a trecut degetele prin părul ei.

— Cu văduva unui vechi prieten. Primul an de după moartea lui Eleanor nu am putut nici măcar să concep că aş putea să fac dragoste cu o altă femeie. Dar ca orice bărbat, am anumite nevoi, aşa că...

A făcut o pauză. Părea stânjenit.

— Şi? l-a îmboldit Sophia. Ai avut o legătură cu văduva aceasta?

El a dat din cap.

— Şi ea era la fel de singură şi dornică de intimitate, aşa că ne-am văzut discret, cam patru luni, până când...

— Până când?

— O dată, după ce făcusem dragoste, a început să

plângă. Mi-a spus că se îndrăgostise de mine. Şi că dacă nu simţeam la fel, ea nu mai putea continua, pentru că era prea dureros.

— Biata femeie! a spus Sophia, compătimind-o sincer. Şi aşa s-a sfârşit relaţia voastră.

— Da. M-am simţit vinovat pentru durerea pe care i-o cauzasem. Şi am mai aflat ceva: că oricât de plăcută poate fi o aventură, nu te simţi la fel de împlinit ca atunci când iubeşti. Aşa că am decis să aştept până când voi găsi femeia potrivită. Asta s-a întâmplat în urmă cu trei ani. Timpul a trecut repede pentru că am fost foarte ocupat cu munca.

— Dar trebuie să fi fost şi nopţi când îţi era imposibil, i-a spus Sophia. Un bărbat cu apetitul tău...

Ros a zâmbit şi i-a răspuns fără să-i întâlnească privirea:

— Un bărbat poate să-şi rezolve şi singur această problemă.

— Vrei să spui că...?

El s-a uitat la ea, direct:

— Vrei să spui că tu nu ai făcut-o niciodată?

Câteva frunze au căzut peste ei iar o pasăre singuratică a început să ciripească inocentă. Sophia îşi căuta cuvintele:

— Ba da, a recunoscut într-un final. La puţin timp după ce ai fost împuşcat. Îţi aminteşti dimineaţa aceea când erai în pat şi m-ai sărutat şi aproape că... Roşise intens. După asta, nu am putut să-mi scot din minte atingerile tale, iar noaptea am fost atât de disperată de dor încât... Şi-a acoperit faţa cu mâinile, ruşinată, şi a gemut.

Ross i-a trecut mâna prin păr şi a sărutat-o. Încă roşie ca focul, Sophia s-a relaxat şi a închis ochii, apărându-se astfel de razele de soare care se strecurau printre ramuri. Gura lui a pus stăpânire pe a ei cu săruturi dulci, prelungi.

Nu a protestat când a simţit că el începea să o dezbrace. Mâinile lui erau peste tot: pe sâni, pe coapse.

— Arată-mi, i-a şoptit cu buzele lipite de gâtul ei.

— Ce să-ţi arăt?

— Cum ai făcut atunci.

— Nu, a protestat ea cu un râs care trăda nervozitate. El nu a renunţat însă, aşa că a fost nevoită să cedeze. Mâna i-a tremurat când a atins locul pe care el îl dezgolise, ridicându-i fusta până la mijloc.

— Uite aşa... a spus, respirând sacadat.

Degetele lui le-au acoperit pe ale ei, urmărindu-i mişcările subtile. A continuat să o mângâie şi după ce ea a dat mâna deoparte.

— Aşa? i-a şoptit el la ureche.

Ea s-a zvârcolit în poala lui, fără să mai fie capabilă să-i răspundă.

— Nu e mai bine decât să fi dormit? a întrebat-o, continuând să-i stârnească simţurile cu mişcări circulare ale degetelor.

*

Singurul obstacol în calea fericirii Sophiei era grija pentru fratele ei. Nick nu renunţase la vechile obiceiuri, acţionând când ca un infractor de rând, când ca un agent aflat pe urma hoţilor. Opiniile societăţii erau divizate în ceea ce-l privea. Majoritatea încă îl mai privea ca pe un binefăcător, date fiind abilităţile lui de a urmări şi aresta criminali şi de a-i convinge pe membrii bandelor să se toarne între ei. Şi totuşi, numărul celor care începuseră să-i condamne metodele neortodoxe era în creştere. Era clar că tronul lui începuse să se clatine serios, în ciuda puterii pe

care o acumulase în lumea subterană.

După ce îi trimisese informaţiile cerute, Nick nu-i mai ceruse vreo altă favoare. Îi trimitea din când în când câte un bilet, printr-un curier care se strecura nevăzut, în care o asigura de afecţiunea lui frăţească. Sophiei i se frângea inima citindu-le, pentru că în ele lipsa lui de educaţie era evidentă. Deşi cuvintele erau ortografiate greşit, din ele răzbătea totuşi inteligenţă. Din ele, Sophia putea să-şi dea seama ce fel de om ar fi putut deveni fratele ei dacă ambiţia şi inteligenţa lui ar fi fost folosite în scopuri bune. Nick era îndrăzneţ şi lipsit de scrupule şi îşi crease în toată Londra o reţea vastă de informatori şi spioni. Cu ajutorul lor, el făcea contrabandă cu bunuri de lux şi le distribuia extrem de eficient. Iar ambiţia secretă a lui Ross – pe care nu ar fi recunoscut-o în faţa Sophiei – era să-l prindă pe Nick înainte de a se retrage.

Grijile Sophiei în ceea ce-l privea pe fratele ei au fost umbrite de o descoperire care a încântat-o. Înainte să-i dea vestea cea mare lui Ross, a ajutat-o pe Eliza să pregătească felurile lui de mâncare preferate şi s-a îmbrăcat cu o rochie uşoară, de culoarea mării, cu dantelă la gât şi mâneci. La sfârşitul zilei, când s-a întors acasă, Ross a fost plăcut surprins de masa aranjată cochet, lângă fereastră, cu mâncărurile aşteptându-l fierbinţi sub capacele din argint. Sophia aprinsese câteva lumânări şi l-a întâmpinat cu un surâs larg.

— Uite aşa ar trebui aşteptat orice bărbat, a spus Ross zâmbind. A luat-o de talie şi a sărutat-o. Dar de ce nu mâncăm jos, ca de obicei?

— Pentru că sărbătorim ceva.

Ross a studiat-o, întrebându-se ce putea fi acel „ceva”.

— Nu ghiceşti? l-a întrebat Sophia.

— Mă tem că nu, iubita mea. Spune-mi tu.

Ea l-a luat de mână şi l-a strâns cu putere.

— Peste nouă luni familia Cannon va mai avea încă un membru.

Spre surprinderea ei, Ross a îngheţat. Şi-a mascat imediat reacţia cu un zâmbet.

— Iubita mea, a murmurat. Este o veste minunată. Şi deloc neaşteptată, după ce am făcut împreună în ultimele trei luni.

Ea a râs şi s-a lipit de el.

— Sunt atât de fericită! Am fost la doctorul Linley, care mi-a spus că sunt perfect sănătoasă şi că nu avem niciun motiv de îngrijorare.

— Am deplină încredere în opinia lui. A sărutat-o pe frunte. Te simţi bine?

— Da. Sophia s-a dat un pas înapoi şi i-a zâmbit. Simţea că era ceva în neregulă, dar nu-şi dădea seama ce anume. Ross primise bine vestea, dar ea se aşteptase totuşi la mai mult entuziasm din partea lui. Poate că asta era diferenţa dintre un bărbat şi o femeie, şi-a spus. La urma urmei, tot ce era legat de naştere, de copii, era strict domeniul femeilor.

A ajutat-o să se aşeze la masă iar subiectul de conversaţie a fost casa în care urmau să se mute. Trebuiau bineînţeles să amenajeze o cameră pentru copil şi să angajeze o doică. În timp ce mâncau şi vorbeau, Sophia îl privea atentă, simţind că el îi ascundea ceva. Ochii lui nu trădau însă nimic iar chipul îi părea turnat în bronz.

Când au terminat de mâncat, Sophia s-a ridicat şi s-a întins leneş.

— E târziu, a spus cu un căscat. Vii la culcare?

El a clătinat din cap.

— Nu mi-e somn încă. Mă duc să mă plimb puţin.

— Bine, i-a spus ea cu un zâmbet nesigur. Te aştept.

Ross a ieşit ca un fulger, de parcă ar fi evadat dintr-o închisoare. Încruntată, Sophia s-a dus în dormitor şi s-a spălat pe faţă cu apă rece. În timp ce îşi descheia nasturii corsetului s-a apropiat de fereastră, din instinct. Ross era în curte. Silueta lui întunecată era luminată doar de lună iar albul strălucitor al gulerului cămăşii contrasta puternic cu vesta întunecată la culoare.

Sophia a rămas uimită văzând că avea o ţigară în mână. Ross fuma foarte rar iar atunci când o făcea era mai degrabă un ritual, în compania prietenilor. A aprins un chibrit şi a dat să aprindă ţigara dar mâinile îi erau nesigure iar flacăra i-a tremurat violent printre degete.

Era supărat, a realizat Sophia. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. Şi-a încheiat repede nasturii la loc şi a coborât. Cât de proastă fusese! Să nu-şi dea seama ce efect putea să aibă această veste asupra lui! Viaţa lui fusese bulversată total din cauză că prima lui soţie murise la naştere. Iar acum probabil simţea că toată acea poveste sinistră reîncepea.

Ross era un bărbat raţional. Cu siguranţă că ştia că şansele ca acest lucru să se repete erau foarte mici. Şi totuşi era un simplu om, iar emoţiile îi puteau umbri uneori judecata. Probabil că nimeni nu putea să-şi imagineze că până şi invincibilul magistrat-şef avea temerile lui, iar aceasta era probabil cea mai mare dintre toate.

Sophia a străbătut bucătăria şi a ieşit în curte. Ross era cu spatele la ea. S-a încordat când a simţit-o apropiindu-se. Renunţase să mai încerce să-şi aprindă ţigara şi stătea nemişcat, cu mâinile în buzunare şi capul plecat.

— Vreau să fiu singur, a spus.

Sophia s-a lipit de spatele lui şi l-a cuprins de mijloc. Deşi s-ar fi putut îndepărta cu uşurinţă, Ross a rămas

nemişcat. Sophia l-a simţit tremurând. Era ca un lup în captivitate, speriat de gratiile care îl înconjurau.

— Totul va fi bine, Ross, i-a spus încet.

— Ştiu asta.

— Nu cred că ştii. Şi-a lipit obrazul de spatele lui, căutând cuvintele care ar fi putut să-l liniştească. Nu sunt la fel de fragilă ca Eleanor. Nu se va întâmpla acelaşi lucru. Trebuie să mă crezi.

— Te cred, i-a răspuns imediat. Nu am motive de îngrijorare. Continua însă să tremure şi respira greu.

— Spune-mi la ce te gândeşti, i-a spus ea. Vreau adevărul, nu vreau să-mi spui doar ce crezi că aş vrea eu să aud.

Ross a aşteptat mult până să-i răspundă.

— Ştiam că se va întâmpla asta... M-am pregătit... mi-am repetat că nu există niciun motiv logic să mă tem. Îmi doresc acest copil, vreau să avem o familie. Dar indiferent ce-mi spun, nu pot să nu-mi amintesc... Oh, Dumnezeule, nu-ţi poţi imagina cum a fost! Vocea i s-a stins iar ea a ştiut că amintirile îl asaltaseră şi nu se mai putea apăra.

— Ross, i-a spus, întoarce-te cu faţa spre mine. Te rog.

El a ascultat-o, ameţit. Ea l-a luat imediat în braţe şi s-a lipit de trupul lui fierbinte. Ross s-a agăţat de ea cu disperare, ca de un colac de salvare:

Sophia l-a mângâiat pe spate, l-a sărutat pe ureche. Degetele lui rămăseseră încleştate în părul şi în hainele ei. I-a cuprins faţa în palme şi l-a obligat să se uite în ochii ei. Printre genele dese străluceau câteva lacrimi. Părea să privească prin porţile iadului. I-a sărutat cu tandreţe buzele reci.

— Nu vei mai fi niciodată singur, i-a promis ea. Vom avea mulţi copii sănătoşi, şi nepoţi, şi vom îmbătrâni

împreună.

El a dat din cap, încercând să o creadă.

— Ross, a continuat ea, eu nu semăn în nicio privinţă cu Eleanor, nu-i aşa?

— Nu, i-a răspuns el.

— Relaţia noastră... încă de la începutul ei şi până acum... a fost similară cu cea pe care ai avut-o cu Eleanor?

— Bineînţeles că nu.

— Şi atunci de ce crezi că se va sfârşi la fel?

El nu i-a răspuns ci s-a mulţumit să-şi lipească buzele de tâmpla ei.

— Nu ştiu de ce a trebuit ca Eleanor să sfârşească aşa, a continuat Sophia. Nu a fost greşeala ei şi cu siguranţă că nu a fost nici a ta. Nu a fost ceva pe care să-l poţi controla. Trecutul nu va înceta să te bântuie până când nu vei înceta să te mai consideri responsabil pentru ce i s-a întâmplat. Iar pedepsindu-te pe tine mă vei pedepsi şi pe mine.

— Nu, a şoptit el continuând să o mângâie pe păr, pe gât, pe spate.

— Sentimentul tău de vinovăţie nu-i face onoare. Sophia s-a dat puţin înapoi ca să-i poată privi chipul chinuit. Eleanor nu şi-ar fi dorit ca tu să suferi atât pentru că ai iubit-o. Trebuie să trăieşti aşa cum şi-ar fi dorit ea şi să încetezi să te mai simţi răspunzător.

Ross i-a căutat buzele, i le-a găsit şi a sărutat-o apăsat, aproape cu ură. Ea i-a răspuns la sărut, acceptându-i pasiunea aproape agresivă. Mâinile lui i se plimbau pe tot corpul iar emoţia s-a transformat curând într-o necesitate fizică.

— Hai în dormitor, i-a spus ea. Te rog.

El a luat-o pe sus şi s-a îndreptat spre intrare. Nu s-a oprit decât atunci când au ajuns în camera lor.

Capitolul 17

Sophia s-a trezit singură şi goală printre cearşafurile mototolite. Dormise până târziu, şi-a spus încă ameţită de somn. Avea multe de făcut în ziua aceea: trebuia să se întâlnească cu decoratorul de interioare şi cu grădinarul-şef şi trebuia să ia parte la un prânz caritabil.

A zâmbit leneş şi s-a rostogolit pe burtă. Amintirile despre noaptea trecută nu-i ieşeau din minte. Făcuseră dragoste de nenumărate ori iar acum o durea peste tot, locuri indecente o ardeau iar buzele îi erau crăpate şi umflate de atâtea sărutări. Dar era mulţumită. Trupul îi era pe deplin satisfăcut.

A rugat-o pe Lucie să-i umple cada şi şi-a ales pe îndelete hainele pe care voia să le poarte în ziua aceea. Când baia a fost gata, s-a cufundat cu un oftat în apa fierbinte. Mai apoi s-a îmbrăcat şi şi-a aranjat părul aşa cum se purta atunci: cu cărare pe dreapta şi un mănunchi de bucle prinse în partea stângă.

Exact când se pregătea să-şi pună pe cap o bonetă împodobită cu câteva fire de hortensii a auzit o bătaie în uşă. Era Lucie.

— Ai venit să goleşti cada? a întrebat-o Sophia.

— Da, doamnă... Dar aţi primit şi un mesaj. Sir Ross l-a trimis pe Ernest să vă cheme imediat la birou.

Era o cerere neobişnuită, pentru că lui Ross nu-i stătea în obicei să o cheme la el peste zi.

— Da, bineînţeles, a spus calmă Sophia, deşi în adâncul sufletului era neliniştită. Probabil că trăsura a tras deja în faţă şi mă aşteaptă. Te rog să-i spui vizitiului că întârzii câteva minute.

— Da, doamnă. Lucie a făcut o reverenţă şi a ieşit.

Ernest o aştepta jos, să o însoţească la casa cu numărul trei.

— Ai idee de ce m-a chemat sir Ross? l-a întrebat ea pe Ernest în timp ce străbăteau curtea.

— Nu, doamnă... Numai că a fost mare agitaţie de dimineaţă. Domnul Sayer a venit şi a plecat de două ori deja şi l-am auzit spunând că sir Grant a chemat în ajutor armata.

— Se aşteaptă la o revoltă, a murmurat Sophia şi un fior de suspiciune i-a străbătut pieptul.

— Aşa se pare, doamnă, i-a răspuns băiatul.

Un număr neobişnuit de mare de agenţi şi poliţişti fuseseră convocaţi în Bow Street, la numărul trei. Oamenii în uniformă au salutat-o respectuoşi pe Sophia când a trecut. Distrată, ea le-a dat bună-dimineaţa şi şi-a continuat drumul spre biroul lui Ross. L-a lăsat pe băiat să aştepte pe hol şi a împins uşa întredeschisă. Ross stătea la birou, în timp ce Grant Morgan se uita pe geam, cu o expresie sumbră.

Ross s-a apropiat de ea şi a luat-o de mână.

— Bună dimineaţa, i-a spus încet.

Ea a încercat să-i zâmbească.

— Bănuiesc că îmi vei explica ce e cu toată agitaţia asta.

El a dat din cap şi i-a răspuns scurt:

— Vreau să părăseşti Londra şi să te duci la Silverhill. Doar câteva zile. Îţi voi trimite eu vorbă când te poţi întoarce în siguranţă.

Ea l-a privit în ochi cu nelinişte.

— Înţeleg că te aştepţi la tulburări.

— Nick Gentry a fost arestat şi acuzat de tăinuire şi vânzare de obiecte furate. Am găsit un martor cu dovezi de netăgăduit. Va avea parte de un proces corect, dar dacă lucrurile vor tărăgăna mă aştept ca mulţimea să iasă iar în

stradă. Nu vreau să te ştiu în Londra până nu se aleg apele. Deşi muncise mult ca să-l poată aresta pe Gentry, în glasul lui Ross nu se citea nici urmă de triumf.

Sophia se simţea de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Se întreba de ce trebuia ca fratele ei să fie un infractor notoriu. Poate că ar fi putut rămâne anonim, dacă nu avea atât de mult succes. Dar nu, trebuia să fie faimos şi controversat, să divizeze opinia publică şi să le dea cu tifla autorităţilor. Nick era imposibil de ajutat de cineva, şi asta doar din vina lui.

A căutat orbeşte un scaun. Văzând-o cât era de nesigură pe picioare, Ross a ajutat-o să se aşeze şi a îngenuncheat în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o luându-i mâinile reci în mâinile lui. Te simţi rău? Copilul...?

— Nu. Şi-a ferit privirea încercând să gândească coerent. Dacă nu îi spunea adevărul despre Nick, preţul pe care l-ar fi plătit pentru tăcerea ei ar fi fost mult prea mare. Dar adevărul avea să o coste la fel de mult. Indiferent ce alegea să facă, viaţa ei avea să se schimbe în totalitate.

I-au dat lacrimile. Abia dacă îi mai distingea trăsăturile.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat din nou Ross, din ce în ce mai neliniştit. Sophia, ţi-e bine? Să chem doctorul?

Ea a clătinat din cap:

— Mă simt bine.

— Şi atunci de ce...

— Nu poţi să-l ajuţi în niciun fel? l-a întrebat, disperată.

— Să-l ajut pe Gentry? De ce aş face una ca asta, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ţi-am spus ceva. Şi-a şters ochii de mâneca rochiei. Ceva ce am aflat chiar înainte de nuntă.

Ross a tăcut şi şi-a înfipt degetele în braţele fotoliului.

— Continuă, i-a spus încet.

Cu coada ochiului l-a zărit pe sir Grant îndreptându-se spre uşă, ca să-i lase singuri.

— Nu pleca, i-a spus iar acesta s-a oprit în prag. Te rog să rămâi, sir Grant. Cred că ar trebui să afli şi tu ce am – de spus, dată fiind funcţia pe care o ocupi.

Morgan i-a aruncat lui Ross o privire întrebătoare şi s-a rezemat atent de fereastră, deşi era clar că nu-şi dorea câtuşi de puţin să participe la discuţie.

— Îţi aminteşti când mi-ai spus că Gentry era cel care îmi dăduse colierul cu diamante?

Ross a dat din cap.

— Ştiam deja, a continuat cu amărăciune. Ceva mai devreme în aceeaşi zi m-am întâlnit cu Gentry lângă prăvălia lui Lannigan. Şi... m-a luat cu el în trăsură. Am stat de vorbă. A făcut o pauză văzând că Ross îşi sporise strânsoarea iar vârfurile degetelor i se albiseră pe braţele fotoliului. În birou se lăsase o tăcere de mormânt. Se auzea doar respiraţia grea a lui Ross. Sophia a continuat, controlându-şi tonul: Gentry mi-a spus că în tinereţe fusese închis împreună cu fratele meu. Mi-a povestit cât suferise John... după care mi-a spus... mi-a spus că John nu a murit. Că a luat numele unui alt deţinut, ca să fie eliberat mai repede...

— Sophia, a întrerupt-o Ross cu blândeţe, de parcă ar fi crezut că înnebunise. Fratele tău este mort.

Ea i-a cuprins mâinile şi l-a privit în ochi.

— Nu. Nick Gentry este fratele meu. El şi John sunt una şi aceeaşi persoană. Am ştiut că acesta este adevărul din clipa în care mi i-a spus. Nu avea cum să mă înşele, Ross... Am copilărit împreună. Ştie totul despre trecutul nostru şi... priveşte-l doar şi vei vedea asemănarea. Avem aceiaşi ochi. Aceleaşi trăsături. Aceleaşi...

Ros şi-a desprins mâinile şi s-a îndepărtat de ea de parcă ar fi fost ciumată.

— Dumnezeule! l-a auzit spunând printre dinţi.

Sophia era sigură că îl pierduse. El nu avea cum să o ierte pentru că îi ascunsese ceva ce ar fi trebuit să-i spună înainte de căsătorie. A continuat să le relateze restul discuţiei, mărturisind şi că sustrăsese dovezi din birou. Ross rămăsese cu spatele la ea, cu pumnii încleştaţi.

— Îmi pare rău, a conchis Sophia. Aş vrea să pot să o iau de la început. Ar fi trebuit să-ţi mărturisesc totul despre Nick din clipa în care am aflat că este fratele meu.

— Şi de ce o faci acum? a întrebat-o Ross.

Nu mai avea nimic de pierdut. A fixat un punct îndepărtat de pe podea şi i-a răspuns:

— Am sperat că-l poţi salva.

El a râs ironic:

— Nici dacă aş putea nu ar conta. Pentru că nu după mult timp ar face altceva şi aş fi obligat să-l arestez din nou. Nu cred să treacă nici măcar o lună.

— Nu contează ce va fi luna viitoare. Nu-mi pasă decât de ziua de azi. Nu-i lăsa să-l spânzure, l-a implorat ea. Nu pot să-l pierd din nou. Te rog, fă ceva.

— Ce să fac? s-a răstit el.

— Nu ştiu, i-a răspuns franc. Fă ceva să rămână în viaţă. Vorbesc eu cu el, îl conving să se schimbe...

— Nu se va schimba niciodată.

— Salvează-i viaţa, doar de data asta, a insistat ea. Nu-ţi voi mai cere nimic, niciodată, indiferent ce se va întâmpla pe viitor.

El nu s-a mişcat şi nu i-a răspuns.

— Lady Sophia, a intervenit cu blândeţe Morgan. Nu ar trebui să vorbesc, dar trebuie să înţelegi cât riscă sir Ross.

Toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui, toată lumea vrea să vadă ce se va întâmpla. Dacă se află că sir Ross a intervenit în actul de justiţie reputaţia lui va fi distrusă. Toată munca lui de până acum nu va mai conta deloc. Lumea îşi va pune întrebări iar când se va afla că Gentry este cumnatul lui sir Ross întreaga familie Cannon va avea de suferit.

— Înţeleg, a spus Sophia. Şi-a înfipt unghiile în palme ca să nu izbucnească în plâns. Se uita fix spre soţul ei, dar acesta refuza să se întoarcă cu faţa spre ea.

Părea că nu mai era nimic de spus. A ieşit cu paşi şovăielnici din birou, ştiind că îi ceruse imposibilul. Mai mult decât atât, îl rănise atât de grav încât el nu avea să o ierte niciodată.

Cei doi bărbaţi au rămas singuri în birou. A trecut ceva timp până când Morgan a vorbit:

— Ross... Deşi se cunoşteau de mulţi ani, nu-i spusese niciodată pe numele mic. Crezi că poate fi adevărat?

— Bineînţeles că este, i-a răspuns cu amărăciune Ross. Este într-atât de înspăimântător încât *trebuie* să fie adevărat.

*

După ce a părăsit clădirea, Sophia nu a ştiut încotro să o apuce. Se simţea extenuată, de parcă nu ar fi dormit de zile întregi. A încercat să-şi imagineze ce avea Ross de gând cu ea. Avea relaţii şi era influent, aşa că nu avea să-i fie prea greu să divorţeze. Sau poate că o va trimite undeva la ţară, departe de lume. Orice ar fi decis, ea nu avea de ce să-l condamne. Dar nici nu putea să conceapă că o va respinge definitiv. Poate că mai avea sentimente pentru ea, o fundaţie fragilă pe care să-şi poată reclădi relaţia. Chiar dacă aceasta urma să fie o palidă imitaţie a ce trăiseră până atunci.

S-a dus în dormitorul lor şi s-a schimbat într-o rochie de casă. Era abia miezul zilei dar era epuizată. S-a întins pe pat şi a închis ochii.

Mult mai târziu s-a trezit auzind pe cineva care intra în cameră. Ameţită, şi-a dat seama că dormise toată după-amiaza. În cameră era deja mai răcoare iar prin draperiile doar pe jumătate trase a văzut că soarele apunea. S-a ridicat din pat şi l-a văzut pe soţul ei trecând pragul şi închizând cu fermitate uşa în urma lui.

S-au privit ca doi gladiatori care se aflau în ring dar evitau să se lupte.

Ea a vorbit prima:

— Sunt sigură că... eşti furios pe mine.

A urmat o lungă tăcere. Ajungând la concluzia că vor purta o discuţie civilizată, a fost luată prin surprindere atunci când el a ajuns-o din doi paşi şi a înşfăcat-o cu brutalitate. A luat-o de păr şi a obligat-o să lase capul pe spate, zdrobindu-i buzele cu gura lui. Sărutul nu fusese menit să-i provoace plăcere, ci mai mult ca o pedeapsă. Sophia a răspuns pasiunii lui furioase, abandonându-i-se complet. Buzele şi trupul ei îi spuneau că putea să facă cu ea orice dorea. Într-un final, pentru că ea nu-i opunea deloc rezistenţă, el şi-a îndulcit sărutul.

Totul a durat însă numai câteva secunde. I-a dat drumul la fel de brusc precum o luase în braţe, păstrând distanţa între ei. Ochii lui pătrunzători o ardeau.

Abia atunci Sophia a înţeles totul, ca şi cum sentimentele, gândurile lui ar fi fost ale ei. Îl minţise, îi ascunsese adevărul, abuzase de încrederea lui. Şi totuşi o dorea. Era dispus să-i ierte orice, chiar şi o crimă. O iubea mai presus de onoare, mai presus de mândrie.

A căutat cu disperare o cale să-l convingă că pe viitor

avea să fie demnă de încrederea lui.

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic. Am vrut să-ţi spun totul dar nu am putut. Mi-a fost teamă că atunci când vei afla...

— Te-ai temut că te voi respinge.

Ea a dat din cap, cu ochii înlăcrimaţi.

— De câte ori trebuie să-ţi dovedesc dragostea mea? Era furios. Te-am condamnat pentru vreo greşeală din trecut? Am fost vreodată nedrept cu tine?

— Nu.

— Şi atunci când ai de gând să ai încredere în mine?

— Dar *am*! i-a spus răguşită. Dar nu aş fi putut suporta să te pierd.

— Mă vei pierde atunci când mă vei minţi din nou.

Inima îi bătea cu putere. Cuvintele lui îi sugerau că...

— Este cumva prea târziu? a reuşit să-l întrebe. Te-am pierdut deja?

— Sunt aici, i-a răspuns ironic.

— Dacă mă mai vrei... îţi promit să nu te mai mint niciodată.

— Ar fi o schimbare binevenită.

— Şi... să nu mai am secrete faţă de tine.

— Şi asta este o idee bună.

A înţeles că era dispus să-i mai dea o şansă. Era furios, dar dispus să o facă. Şi nu putea avea decât un singur motiv.

S-a apropiat de soţul ei şi şi-a lipit palmele de pieptul lui, acoperindu-i bătăile violente ale inimii.

— Îţi mulţumesc, Ross, i-a şopti.

— Pentru ce?

Faţa lui continua să fie împietrită.

— Pentru că mă iubeşti.

A ridicat ochii spre el, căutându-i privirea:

— Îţi pare rău că mă iubeşti?

— Nu, a spus el.

— Vreau să ştii ceva. Sunt pe deplin în puterea ta, mai mult decât ai putea fi tu într-a mea. Te iubesc. L-a simţind înfiorându-se la auzul acelor cuvinte. Te iubesc, i-a repetat.

— Sophia, a murmurat el, nu cred că voi reuşi să-l salvez pe Gentry de la ştreang. Nici nu sunt foarte doritor să încerc. Nu-i pot trece cu vederea faptele, chiar dacă este fratele tău. Şi cred că este iremediabil pierdut. A dovedit-o de prea multe ori.

Ea a clătinat din cap.

— A dus o viaţă grea...

— Ştiu, a întrerupt-o el. Doar tu ai putea să continui să-l iubeşti pe fratele care te-a şantajat.

— Nimeni nu i-a dat prilejul să se schimbe, i-a răspuns ea. Dacă i s-ar da şansa să înceapă o nouă viaţă... gândeşte-te ce fel de om ar putea deveni.

— Mă tem că nu am suficient de multă imaginaţie, a venit răspunsul lui ironic. Gata cu Gentry. E suficient pentru o singură zi.

— Bine, i-a spus Sophia, deşi era evident că nu ar fi vrut să renunţe la subiectul discuţiei lor. Cum vrei să ne petrecem seara?

— Mi-e foame, a murmurat Ross, mângâindu-i sânul. Vreau cina... şi apoi *asta*. Ce zici, eşti de acord?

*

Datorită faptului că Ross se pregătise minuţios, până în clipa aceea nu avuseseră loc demonstraţii ale susţinătorilor lui Nick Gentry. Se aşteptau însă la unele mişcări în ziua următoare. Drept pentru care Bow Street fusese împânzit cu poliţişti şi agenţi, iar cei care încercau să se adune la

Newgate erau îndepărtaţi imediat. Familiile magistraţilor fuseseră anunţate să se baricadeze în case iar funcţionarii de la bănci şi distilerii precum şi bijutierii primiseră arme ca să se poată apăra de eventuale jafuri. Sophia refuzase cu vehemenţă să părăsească Londra. Nu voia să fie trimisă la Silverhill Park, lângă Catherine şi Iona, în timp ce aici se hotăra soarta fratelui ei.

Ceva mai târziu Sophia stătea în salon, gândindu-se la ce se putea face pentru fratele ei. O durea capul, tâmplele îi zvâcneau. Ross nu venise la masă ci doar trimisese în câteva rânduri după cafea. O mulţime de oameni se perindau prin biroul lui.

Se apropia seara iar oraşul era plin de patrule înarmate care încercau să ţină totul sub control. Trimis cu un mesaj la un judecător din Finsbury Square, Ernest s-a oprit câteva clipe ca să-i spună cum stăteau lucrurile.

— L-am auzit pe sir Ross şi pe sir Grant vorbind. Se mirau foarte tare că oamenii nu au făcut un scandal monstru când au aflat de arestarea lui Gentry. Spuneau că este un semn că mulţi au trecut în tabăra adversă şi sunt acum împotriva lui. Ernest a clătinat din cap, dezamăgit de lipsa de loialitate a maselor. Bietul *Câine negru,* a murmurat. Sunt nişte ingraţi cu toţii.

— Îţi mulţumesc, Ernest, i-a spus ea. Ai grijă când ieşi pe stradă. N-aş vrea să păţeşti ceva.

El a roşit, impresionat de grija ei:

— Oh, nu mă atinge nimeni nici cu un deget, doamnă.

A ieşit în grabă iar Sophia rămas din nou singură cu gândurile ei. Soarele a apus iar Londra a fost învăluită de întunericul fierbinte al nopţii. Chiar în clipa în care s-a gândit să se pregătească de culcare, Ross a intrat în apartamentul lor. Începuse să se dezbrace de cămaşa umedă

de transpiraţie încă de când a trecut pragul.

— Vreo veste? l-a întrebat urmându-l în dormitor. Ce face fratele meu? Se agită lumea pe la porţile închisorii? Înnebunesc stând aici, fără să ştiu ce se întâmplă.

— Totul este relativ calm, i-a răspuns Ross turnând apă într-un lighean din porţelan. Îmi aduci te rog o cămaşă curată?

Ea s-a grăbit să o aducă.

— Unde te duci? Trebuie să mănânci ceva, mai întâi. Măcar un sandviş...

— N-am timp, i-a răspuns Ross băgându-şi cămaşa în pantaloni. Şi-a aranjat gulerul şi şi-a legat nodul la cravată. Mi-a venit o idee cu câteva minute în urmă. Mă duc până la Newgate şi nu cred să întârzii prea mult. Să nu stai trează aşteptându-mă. Dacă am vreo veste cât de cât importantă te trezesc.

— Te duci la fratele meu? Sophia a scos repede din dulap o haină gri şi l-a ajutat să o îmbrace. De ce? Ce idee ţi-a venit? Vreau să merg cu tine!

— Nu ai ce căuta la Newgate.

— Te aştept afară, în trăsură, a insistat ea cu disperare. Poţi să-i dai vizitiului un pistol. Şi sunt patrule jur-împrejurul închisorii, nu-i aşa? Voi fi la fel de în siguranţă acolo ca şi aici. Oh, Ross, o să înnebunesc dacă mai stau mult aici! Trebuie să mă iei cu tine! Te rog, doar e fratele meu.

Luat prin surprindere de avalanşa de cuvinte, Ross a privit-o cu asprime. Sophia a ştiut că se pregătea să o refuze. La fel de bine însă ştia că el îi înţelegea îngrijorarea.

— Jură că rămâi în trăsură, i-a cerut.

— Da!

I-a susţinut privirea şi a tras o înjurătură printre dinţi.

— Du-te şi ia-ţi haina.

L-a ascultat imediat, temându-se ca nu cumva să se răzgândească.

— Spune-mi ce idee ţi-a venit.

Ross a clătinat din cap:

— Încă mă mai gândesc. Şi n-aş vrea să-ţi faci speranţe, în caz că nu reuşesc.

*

Newgate servea şi ca adăpost temporar pentru cei care aşteptau să fie judecaţi sau condamnaţi. Cei care fuseseră închişi spuneau numai poveşti de groază despre iadul de acolo. Pereţii vechi răsunau de urletele şi gemetele prizonierilor legaţi cu lanţuri în celulele lor, asemenea animalelor. Temnicerii erau cruzi şi adesea corupţi, iar mulţi dintre ei erau dezechilibraţi mintal. O dată, după ce dusese un condamnat la Newgate, Eddie Sayer le spusese celorlalţi agenţi din Bow Street că paznicii îl speriau chiar mai mult decât prizonierii.

Deşi cei întemniţaţi aveau de suferit iarna din cauza frigului, nu se compara cu duhoarea din zilele fierbinţi de vară. Când Ross a cerut să fie dus în celula lui Gentry a văzut hoarde de gândaci alergând pe podele şi şobolani care fugeau la vederea ghetelor grele. Strigăte de disperare se auzeau din celulele de jos. Pe Ross îl enerva gândul că îşi lăsase soţia să aştepte în trăsură, chiar la intrare. Regreta amar această decizie, dar se consola cu ideea că era bine păzită de un servitor înarmat, de vizitiu şi de doi agenţi, şi ei înarmaţi cu pistoale. Nick Gentry era chiar în inima închisorii, numită *camera diavolului,* de unde nu scăpase nimeni, niciodată.

— Gentry e foarte tăcut, i-a spus Eldridge, şeful

temnicerilor. Era un individ masiv, cu ochi bulbucaţi, care nu se deosebea prea tare de cei închişi acolo. Avea chelie în creştet, dar din lateral atârnau şuviţe lungi de păr gras care îi fluturau pe spate în timpul mersului. Eldridge era unul dintre puţinii gardieni cărora le plăcea munca lor. Poate şi pentru că învăţase să facă bani frumoşi, vânzându-le ziarelor londoneze poveştile condamnaţilor sau ultimele lor confesiuni, înainte de eşafod. Fără îndoială că avea să facă bani buni şi de pe urma poveştii lui Nick Gentry.

— N-a scos un cuvânt toată ziua, a mormăit Eldridge. Ce poveste să vând eu dacă-şi ţine tot timpul gura, te întreb?

— Un ingrat, l-a aprobat ironic Ross.

Gardianul l-a condus spre intrarea în *camera diavolului*. O fereastră lată fusese tăiată în uşa masivă de stejar, pentru ca prizonierii să poată vorbi cu vizitatorii.

— Gentry! l-a strigat Eldridge. Ai un vizitator!

Nu s-a auzit niciun răspuns.

Ross s-a încruntat:

— Unde este gardianul?

Eldridge s-a întors cu faţa spre el.

— Nu au gardian, sir Ross. Nu e nevoie.

— Am dat ordine clare să fie un gardian la uşă, a spus Ross cu asprime. Nu numai ca să împiedice orice tentativă de evadare, dar şi pentru siguranţa lui Gentry!

Eldridge a izbucnit în râs:

— Să evadeze? Nimeni nu scapă din *camera diavolului*. În plus, i-am pus cătuşe şi i-am atârnat lanţuri cu greutăţi de picioare. Niciun prizonier, viu sau mort, nu poate ieşi de aici fără *asta*. A scos o cheie din buzunar şi s-a chinuit să deschidă uşa.

Uşa a scârţâit din greu când a fost deschisă.

— Vezi? a spus Eldridge satisfăcut când a intrat,

purtând o lampă în mâna stângă. Gentry este... S-a dat un pas înapoi, surprins: la naiba!

Ross a clătinat din cap văzând celula goală.

— Dumnezeule! a murmurat cu un amestec de furie şi admiraţie faţă de iscusinţa cumnatului său. Un cui îndoit strălucea alături de grămada de lanţuri de pe podea. Gentry reuşise să desfacă pe întuneric încuietorile cătuşelor şi lacătele lanţurilor de la picioare. O bară de fier lipsea de la fereastra din celălalt capăt al încăperii. Nu-şi dădea seama cum de reuşise să se strecoare printr-o deschizătură atât de mică, dar o făcuse. Probabil că îşi dislocase un umăr ca să poată trece.

— Când a fost văzut ultima oară? l-a chestionat Ross pe gardianul care rămăsese cu gură căscată.

— Cam acum vreo oră, cred, a mormăit Eldridge. Ochii îi ieşiseră din orbite şi transpira abundent.

Ross s-a uitat pe fereastră interioară şi şi-a dat seama că Gentry se folosise de bara de metal că să dărâme zidul din paiantă al celulei învecinate. A încercat să-şi amintească planul închisorii pe care îl avea atârnat pe unul dintre pereţii biroului său.

I-a aruncat o privire ucigătoare temnicerului:

— Cheia aceasta se potriveşte la toate celulele de pe etaj?

— C-cred...

— Dă-o încoace. Acum mişcă-ţi fundul la parter şi spune-le celor care m-au însoţit aici că Gentry a evadat. Vor şti ce au de făcut.

— Da, sir Ross! Eldridge a luat-o la fugă cu o viteză neobişnuită pentru un bărbat cu greutatea lui. A luat şi lampa cu el, lăsându-l pe Ross în întuneric.

Cu ajutorul cheii, Ross a deschis uşa celulei învecinate şi

a pornit pe urmele cumnatului său.

— Naiba să te ia, Gentry! a spus în barbă, simţind cum şobolanii încercau să i se agaţe de picioare. Te spânzur cu mâna mea după ce te prind, doar pentru că m-ai făcut să trec prin asta.

*

Respirând greu din cauza efortului, Nick Gentry a ajuns pe acoperişul închisorii. A pus cu grijă piciorul pe un perete exterior care făcea legătura cu clădirea învecinată. Zidul nu era foarte gros şi stătea să se dărâme, dar era singura cale spre libertate. Dacă ajungea de cealaltă parte şi intra în clădire putea să iasă mai apoi în stradă şi de acolo să se facă nevăzut. Iar atunci ar fi fost de neoprit, pentru că el cunoştea Londra ca nimeni altul. Nimeni nu îl putea găsi dacă nu voia el asta.

Nick a păşit cu grijă, ca o felină, încercând să nu privească în jos. A pus un picior în faţa celuilalt, cu grijă, încercând să-şi păstreze mintea limpede. Un gând nu-i dădea însă pace: gândul la Sophia. Dacă părăsea Londra nu avea să o mai vadă niciodată. Nu credea că o iubea, pentru că era incapabil de un asemenea sentiment. Dar simţea că i se strângea sufletul la gândul că o va părăsi, pentru că simţea că-şi pierdea totodată şi ultima fărâmă de decenţă din viaţa lui. Ea era singura persoană de pe pământ care ţinea la el, care ar fi continuat să ţină la el indiferent de ce ar fi făcut.

Un pas, încă unul, piciorul stâng, dreptul... Nick a îndepărtat gândurile la sora lui şi s-a gândit încotro să se îndrepte. Putea să o ia de la capăt în altă parte, sub un alt nume. Ideea ar fi trebuit să-l înveselească, dar l-a cufundat şi mai adânc în tristeţe. Obosise să stea mereu într-un echilibru

fragil, să nu se poată relaxa niciodată. Se simţea la capătul puterilor, de parcă ar fi avut o sută de ani, nu douăzeci şi cinci. Ideea unui nou început îl revolta. Dar era singura lui şansă.

O porţiune din perete s-a prăbuşit sub talpa lui. Bucăţi de mortar au căzut cu zgomot pe pământ. Nick s-a luptat să-şi recapete echilibrul, cu braţele desfăcute, controlându-şi respiraţia. Şi-a continuat cu grijă drumul, bazându-se mai mult pe instinct decât pe vedere. De jos nu răzbăteau prea multe zgomote, doar câteva patrule treceau în sus şi-n jos, din timp în timp. Cei câţiva demonstranţi care încercaseră să se adune la poarta închisorii fuseseră risipiţi imediat. Nick nu se aşteptase să fie atât de puţini la număr. A zâmbit cu amărăciune, dându-şi seama că popularitatea lui nu mai era ce-a fost. *Nişte ticăloşi nerecunoscători,* a murmurat.

Din fericire nimeni nu a observat silueta de pe acoperişul închisorii. Printr-un miracol al lui Dumnezeu – sau al diavolului – Nick a reuşit să ajungă pe acoperişul celălalt şi de acolo într-o încăpere care părea a fi un birou. Îşi făcuse vânt pe fereastra lăsată deschisă de vreun funcţionar neglijent.

— Aproape am reuşit, a murmurat Nick îndreptându-se spre scările care aveau să-l ducă în stradă.

Două minute mai târziu, Nick ieşea pe uşa a ceea ce se dovedise a fi o fabrică de mobilă. A înaintat cu grijă, pe lângă perete, înarmat cu un cuţit şi cu un băţ gros.

A înlemnit când a auzit un pistol armându-se.

— Rămâi pe loc, a auzit o voce de femeie.

Uimit, a întrebat:

— Sophia?

Sora lui era acolo, singură, cu un pistol în mână, cu privirea aţintită asupra lui.

— Să nu îndrăzneşti să fugi! l-a avertizat ea.

— Cum naiba ai ajuns aici? a întrebat-o. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Este periculos şi... pentru numele lui Dumnezeu, lasă pistolul jos! Te poţi răni.

Ea nu s-a clintit.

— Dacă-l pun jos o să fugi.

— Nu te cred în stare să mă împuşti.

I-a răspuns cu calm:

— Nu putem afla decât într-un singur fel, nu-i aşa?

Nick a oftat.

— Nu ţii deloc la mine, Sophia?

— Bineînţeles că ţin. De aceea a trebuit să te opresc. Soţul meu a venit să te ajute.

— Pe dracu'. Nu fi proastă. Lasă-mă să plec, la naiba!

— Îl vom aştepta împreună pe Ross, a spus ea, încăpăţânată.

Cu coada ochiului Nick a văzut o patrulă şi câţiva agenţi apropiindu-se. Era prea târziu. Sora lui îi distrusese singura şansă de a scăpa. A lăsat jos armele. Bine. Îl va aştepta pe Cannon. Iar atunci Sophia va afla că preţiosul ei soţ o minţise. Chiar îşi dorea ca el să i se dezvăluie aşa cum era, pentru ca Sophia să înceteze să-l mai idolatrizeze.

— Bine, a spus. O să-l las pe soţul tău să mă ajute – să ajung la spânzurătoare.

Capitolul 18

Ross era plin de mizerie când a ajuns pe acoperişul închisorii. Se simţea de parcă niciodată nu avea să mai fie curat şi a inspirat adânc aerul curat al serii, mult diferit de ce respirase înăuntru. A ajuns pe marginea acoperişului şi a dat de zidul care făcea legătura cu clădirea învecinată. A înjurat

printre dinţi, frustrat. Nu avea cum să ştie cât de departe ajunsese Gentry.

A încercat cu piciorul zidul, descoperind că era la fel de instabil ca nisipurile mişcătoare. Al naibii să fie dacă va încerca să facă ceea ce şi un circar ar refuza, şi-a spus. Înainte să apuce să se retragă a auzit o voce de femeie venind de jos:

— Ross?

Inima i-a stat în loc când a văzut silueta firavă a soţiei lui, patru etaje mai jos.

— Sophia? a strigat el. Dacă eşti tu, te omor din bătaie!

— Gentry aşteaptă aici, împreună cu mine, s-a auzit din nou vocea ei. Să nu cumva să încerci să sari pe peretele acela!

— Nici nu aveam de gând, i-a răspuns, încercând să-şi potolească furia. Nu te mişca.

I s-a părut că a durat o veşnicie până când a coborât etaj cu etaj, alergând acolo unde era posibil, ignorând ţipetele şi epitetele celor pe lângă care trecea. Când a ieşit în sfârşit în stradă a văzut că se adunaseră câţiva privitori, o patrulă călare şi pe agenţii Sayer şi Gee, cu toţii aşteptând la o distanţă respectuoasă de Sophia şi cel pe care-l capturase.

— Sir Ross, a spus Sayer, a ajuns înaintea noastră şi ne-a spus să stăm aici, altfel...

— Ţineţi-i pe toţi la distanţă până termin aici, a răbufnit Ross.

Agenţii l-au ascultat imediat şi i-au împins pe gură-cască mai departe. Ross s-a apropiat de soţia ei. Trăsăturile Sophiei s-au relaxat când l-a văzut lângă ea. I-a întins pistolul fără un cuvânt.

— De unde l-ai luat? a întrebat-o, încercând să-şi controleze tonul.

— L-am luat de la vizitiu. Nu a fost vina lui, Ross, l-a scuzat ea. Îmi pare rău, dar l-am auzit pe gardian spunându-i lui Sayer că Gentry a evadat... şi au plecat... iar când m-am uitat pe geam l-am văzut pe fratele meu pe acoperiş şi...

— Vorbim mai târziu, a întrerupt-o Ross. Trebuia să rezolve problema cât mai curând.

S-a uitat spre Gentry care a strâmbat din nas:

— Deci aşa ai tu grijă de sora mea? E pe mâini bune, nu-i aşa? Dă ocol puşcăriei în miez de noapte cu un pistol în mână!

— John! a protestat Sophia.

Ross a făcut-o să tacă punându-i mâna pe ceafă.

— Ai avut noroc că te-a oprit.

— Da, sunt al naibii de norocos, a mormăit Gentry.

Ross l-a privit lung, întrebându-se dacă nu cumva făcea o greşeală cumplită. Probabil că făcea. Avea un plan cu ajutorul căruia îşi putea salva cumnatul şi putea aduce beneficii biroului din Bow Street. Era însă extrem de riscant. În Gentry sălăşluiau mai mulţi oameni: bărbatul curajos care prindea răufăcători, lordul sinistru al lumii subterane, eroul, diavolul. În mod curios, Gentry părea prins undeva la mijloc, incapabil să decidă încotro voia să se îndrepte. Dar odată intrat pe mâini bune şi modelat de o voinţă mai puternică decât a lui...

Nimeni nu i-a dat prilejul să se schimbe, îi spusese Sophia. Dacă i s-ar da şansa să înceapă o nouă viaţă... gândeşte-te ce fel de om ar putea deveni.

Ross voia să-i dea această şansă, de dragul Sophiei. Dacă nu încerca să-i salveze fratele, această prăpastie avea să rămână mereu între ei.

— Îţi fac o ofertă, i-a spus lui Gentry. Te sfătuiesc să o cântăreşti cu atenţie.

Bărbatul i-a zâmbit cinic.

— Se anunţă interesant.

— Ştii câte dovezi am împotriva ta. Pot să le fac să dispară, dacă vreau.

Gentry l-a privit brusc interesat, de parcă se pregătea să se târguiască cu el.

— Cum rămâne cu martorul care vrea să depună mărturie?

— Mă descurc şi cu el.

— Cum?

— Nu te priveşte pe tine. Ross nici nu s-a uitat la Sophia, deşi a auzit-o exclamând. I-a simţit uimirea: el era dispus să abdice de la principii pentru fratele ei. În cei doisprezece ani în care servise sistemul judiciar el nu se abătuse niciodată de la calea cea dreaptă. Tăinuirea dovezilor şi manipularea martorilor erau de neconceput pentru el. A continuat: drept răsplată pentru eforturile mele vreau să faci şi tu ceva.

— Bineînţeles, i-a răspuns ironic Gentry. Nu e greu de ghicit. Vrei să plec din ţară, să dispar fără urmă.

— Nu. Vreau să devii agent.

— *Ce*? a întrebat Gentry.

— Ross? a spus şi Sophia, în acelaşi timp.

Dacă nu ar fi fost atât de concentrat, pe Ross i-ar fi amuzat privirile aruncate de cele două perechi de ochi albaştri, identici.

— Nu te juca cu mine, Cannon, i-a spus Gentry. Spune-mi ce vrei de la mine şi...

— Te mândreşti cu priceperea ta de a prinde hoţi. Să vedem dacă eşti în stare să o faci şi respectând regulile. Fără brutalitate, minciuni, dovezi contrafăcute.

Gentry părea înspăimântat de ideea de a deveni funcţionar public.

— De unde ţi-a venit o asemenea idee nebunească?

— Mi-am amintit ce mi-a spus Morgan... că agentul şi criminalul pe care îl prinde sunt cele două faţete ale aceleiaşi monede.

— Şi crezi că Morgan va avea încredere în mine?

— Nu de la început. Va trebui să-i câştigi încrederea, zi după zi.

— Al naibii să fiu dacă o să mă căciulesc în faţa nefericiţilor tăi de agenţi în uniformă roşie!

— Atunci te duc eu însumi la spânzurătoare. Am de gând să păstrez toate dovezile împotriva ta şi le voi folosi la primul semn că nu-ţi faci datoria aşa cum doreşte Morgan.

— Şi de unde o să ştii că nu o s-o iau la goană?

— Dacă o faci, vin eu însumi după tine şi te omor. Viaţa surorii tale, ca să nu mai vorbesc de a mea, va fi mult mai tihnită fără tine.

Ostilitatea plutea prin aer. Ross şi-a dat seama că Gentry îi luase în serios ameninţările. A aşteptat răbdător ca el să cântărească fiecare alternativă.

Tânărul i-a aruncat o privire plină de ură.

— Ai de gând să te foloseşti de mine. Voi fi ca o pană cu care să-ţi împodobeşti pălăria. Cu ajutorul meu vei obţine tot ce-ţi doreşti pentru agenţii tăi din Bow Street. Ziarele vor urla că l-ai convertit pe Nick Gentry. Va trebui să-mi trădez toţi cunoscuţii, să depun mărturie împotriva tuturor complicilor mei. Iar după ce voi fi dispreţuit de orice femeie, bărbat sau copil de la Dead Man's Yard până la Gin Lane, mă vei trimite să prind hoţi şi criminali în locurile unde sunt urât cel mai tare. Şi mai presus de toate îmi vei oferi un salariu de mizerie.

Ross s-a gândit atent la tot ce-i spusese.

— Da, i-a răspuns. Cam aşa va fi.

Gentry a râs amar.

— Du-te şi spânzură-te, Cannon!

— Să înţeleg că accepţi?

Gentry a dat scurt din cap.

— O să regret amarnic. Dacă mă spânzurai terminam repede cu toate.

— Iar acum că ne-am înţeles te voi duce înapoi în celulă. Vei fi eliberat mâine dimineaţă. Până atunci eu mă voi ocupa de celelalte aranjamente.

— Ross, a spus Sophia. John trebuie neapărat să se întoarcă acolo în seara asta?

— Da. Ochii lui o provocau să protesteze.

Prudentă, Sophia şi-a ţinut gura, deşi era clar că ar fi vrut să pledeze pentru fratele ei.

— Nu-i nimic, Sophia, i-a şoptit Gentry. Am fost în locuri şi mai îngrozitoare. I-a aruncat o privire lui Ross. Şi asta mulţumită soţului tău.

*

În cei zece ani de când lucrau împreună, Ross nu reuşise să-l surprindă pe sir Grant Morgan aşa cum o făcuse acum. Se întorsese în Bow Street şi se dusese direct în biroul lui Morgan. După care îi povestise totul despre înţelegerea făcută cu Gentry.

Morgan îl privea total nedumerit:

— Ce-ai spus? Nick Gentry nu are cum să devină agent!

— De ce nu?

— Pentru că este Nick Gentry, de-aia!

— *Tu* îl poţi transforma în agent.

— Oh, nu! a exclamat vehement Morgan, clătinând din cap. Dumnezeule, nu! Nu m-am plâns de munca enormă pe

care mi-ai pus-o în cârcă, nici de încercările la care mă supui necontenit. Iar dacă vei vrea într-adevăr ca eu să-ţi iau locul voi face tot ce-mi stă în puteri să mă achit de această sarcină. Dar al naibii să fii dacă pleci şi mă laşi cu Nick Gentry pe cap! Dacă chiar crezi că poate fi agent, atunci să faci bine să rămâi şi să-l instruieşti chiar tu!

— Tu eşti mai în măsură să-l struneşti. Şi tu ai fost agent, şi tu vii de pe stradă, de acolo de unde vine şi el. Şi nu uita că are doar douăzeci şi cinci de ani. Este încă suficient de tânăr ca să se lase influenţat.

— Este iremediabil pierdut, iar tu ştii asta.

— Cu timpul, a continuat Ross ignorându-i protestele, Gentry ar putea deveni cel mai bun om al tău. Va prelua cele mai riscante cazuri fără să clipească. Îţi pun la dispoziţie o armă, Grant. Una pe care va trebui să o foloseşti cu pricepere.

— Sau una care îmi va exploda în faţă, a mormăit Morgan. S-a sprijinit de spătarul scaunului şi s-a uitat încruntat spre tavan. Cu siguranţă îşi imagina cum îl va pregăti pe Nick Gentry. A izbucnit într-un râs ironic: s-ar putea să merite, totuşi. După cât ne-a dat de furcă, o să-mi facă plăcere să-l alerg, să scot sufletul din el.

— Înseamnă că te mai gândeşti.

— Am de ales?

Ross a clătinat scurt din cap.

— Aşa ziceam şi eu. La naiba! Sper să te retragi curând, Cannon.

*

Sophia era deja în pat când Ross a intrat în camera întunecată. Nu s-a mişcat, nu a scos niciun cuvânt, sperând

ca el să creadă că dormea. El se abţinuse tot drumul de la Newgate spre casă şi ştia prea bine că voia să rămână singuri, în intimitatea apartamentului lor. Iar acum venise momentul să dea seamă. Poate că dacă aşteptau până dimineaţă furia lui se mai domolea.

Din nefericire Ross nu a părut deloc dispus să mai aştepte. A aprins lampa şi a dat flacăra mare.

Sophia s-a ridicat încet în şezut şi i-a zâmbit împăciuitor.

— Ce a zis sir Grant când i-ai spus...

— Discutăm despre asta mai târziu, a spus el ferm, nelăsându-se distras. S-a aşezat pe pat şi şi-a pus mâinile de-o parte şi de alta a ei, ţinând-o captivă. Acum vreau să discutăm despre ce ai făcut tu. Vreau să-mi explici de ce ai riscat într-o asemenea măsură când ştii cât de mult ţin la siguranţa ta!

Sophia s-a sprijinit de perne şi i-a ascultat prelegerea. Ştia că era furios doar pentru că o iubea, aşa că i-a ascultat cu atenţie fiecare cuvânt. Când a terminat – sau poate a făcut doar o pauză, să-şi tragă răsuflarea – ea a izbucnit, cuprinsă de remuşcări:

— Ai perfectă dreptate. Ar fi trebuit să rămân în trăsură, aşa cum mi-ai spus.

— Aşa este, a şoptit Ross, părând să se îmblânzească. Era evident că ea nu voia să se certe.

— Ai experienţă, ştii ce trebuie făcut în asemenea situaţii. Nu m-am pus numai pe mine în pericol, am riscat şi viaţa copilului nostru. Îmi pare foarte rău pentru asta.

— Ar trebui să-ţi pară.

Sophia şi-a sprijinit capul pe umărul lui.

— Nu ţi-aş da niciodată cu bună ştiinţă motive de îngrijorare.

— Ştiu asta, i-a răspuns el. Dar al naibii să fiu dacă voi lăsa să mi se ducă vestea că nu-mi pot ţine în frâu nevasta!

Sophia a zâmbit, ascunzându-şi faţa la pieptul lui.

— Nimeni nu ar îndrăzni să creadă aşa ceva. Ross... ce ai făcut pentru fratele meu este de-a dreptul minunat.

— N-am făcut-o pentru el. Ci pentru tine.

— Ştiu. Şi te ador pentru asta.

I-a slăbit cu gesturi blânde nodul cravatei.

— Doar pentru asta?

— Pentru o mie de alte motive. Şi-a lipit sânul de pieptul lui. Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult te iubesc. Câtă nevoie am de tine.

Ross a renunţat la prelegere şi şi-a scos cămaşa, trăgând-o peste cap. A aruncat-o pe podea iar când s-a întors din nou spre Sophia a văzut că zâmbea.

— Ce este atât de amuzant? a întrebat, ridicându-i cămaşa de noapte.

— Mi-am amintit că în argoul cockney „nevastă" este sinonim cu „necazuri". Se potriveşte în cazul meu, nu crezi?

Ochii lui Ross au strălucit. S-a aplecat şi a sărutat-o.

— Mă descurc eu cu toate, a asigurat-o şi şi-a petrecut întreaga noapte dovedindu-i.

Epilog

După naşterea fiicei lor, doctorul Linley a spus că a fost prima dată când s-a temut mai mult pentru tată decât pentru sănătatea mamei. Ross rămăsese într-un colţ al camerei, în ciuda tuturor eforturilor de a-l da afară. A rămas aşezat pe fotoliu, ţinându-se strâns de braţele acestuia. Deşi chipul lui nu trăda nimic, Sophia ştia cât îi era de teamă. Printre contracţii a încercat să-l liniştească, să-i spună că era bine, că

durerea era îngrozitoare dar suportabilă. Într-un final, însă, a uitat de prezenţa lui.

— Eşti tare tăcută, i-a spus Linley, zâmbindu-i încurajator. Poţi să ţipi când simţi durerea, dacă te ajută. În acest punct al travaliului, multe dintre pacientele mele mi-ar fi blestemat deja tot arborele genealogic.

Sophia a zâmbit slab şi a clătinat din cap.

— Mi-e teamă să nu leşine Ross dacă mă aude.

— Va supravieţui, i-a răspuns sec Linley.

Spre sfârşit, când durerea a devenit de nesuportat, ea a ţipat iar Linley i-a sprijinit capul şi i-a apropiat o batistă umedă de nas.

— Inspiră, i-a şoptit.

Ea l-a ascultat şi a inhalat vaporii dulci, ameţitori care i-au îmblânzit durerea şi i-au oferit câteva momente de euforie.

— Oh, îţi mulţumesc. Ce este?

Ros s-a apropiat imediat, suspicios.

— Nu este periculos? a întrebat el.

— Este oxid de nitrogen, i-a răspuns calm Linley. I se mai spune şi gaz ilariant. Lumea îl inhalează la petreceri, ca să se distreze. Dar un coleg de-al meu, Henry Hill Hickman l-a folosit împotriva durerii la extracţiile dentare. L-am folosit şi eu de câteva ori la femeile în travaliu şi se pare că are efect şi pe deasupra este şi inofensiv.

— Nu-mi place să ştiu că faci experimente pe soţia mea... a început Ross.

Sophia l-a întrerupt, cuprinsă de o nouă durere, şi mai puternică. L-a prins pe doctor de încheietură:

— Nu-l asculta, a gemut. Unde e batista?

După câteva minute venea pe lume Amelia Elizabeth Cannon.

*

A doua zi, Sophia îşi alăpta copilul şi se uita la Ross, cerându-şi parcă scuze din priviri. În sinea ei era entuziasmată de fiica ei, dar ştia că orice bărbat îşi dorea ca primul născut să fie băiat. Ross era un gentleman, aşa că nu avea să se arate dezamăgit, dar Sophia ştia că întreaga familie Cannon, şi în special bunicul, şi-ar fi dorit ca numele să le fie dus mai departe.

Ross mângâia cu vârful degetelor căpşorul fiicei lui. Sophia a vorbit încet:

— Sunt sigură că următorul va fi băiat.

El a ridicat ochii de la copil şi a privit-o nedumerit.

— Mi-aş dori să fie tot fată.

Sophia a zâmbit neîncrezătoare.

— Eşti foarte drăguţ pentru că spui asta, dar toată lumea ştie că...

— Amelia este tot ce mi-am dorit, a spus el hotărât. Este cel mai frumos copil din câţi am văzut, este perfectă. Dăruieşte-mi o mulţime de fiice şi voi fi cu adevărat fericit.

Sophia i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Te iubesc, i-a spus. Şi sunt atât de bucuroasă că nu te-ai însurat cu altcineva, înainte să te cunosc.

Ross s-a aplecat şi a sărutat-o lung, tandru.

— Ar fi fost imposibil.

— De ce? S-a sprijinit de braţul lui, continuând să ţină fetiţa la sân.

— Pentru că te aşteptam pe tine, iubirea mea.

Sfârşit

Oare de ce își caută lady Sophia un amant? Va putea oare să-l seducă pe cel mai rîvnit bărbat din Londra?

Lady Sophia Sydney ar face orice să-l prindă în mrejele ei pe inaccesibilul sir Ross Cannon. Țelul ei: să-i distrugă reputația și să provoace un scandal despre care să vorbească toată Londra. Așa că-și face loc în viața lui, îi cîștigă încrederea și ajunge să locuiască în casa lui.

În fiecare clipă prezența ei îl tentează mai presus de rațiune... În fiecare seară, ochii ei îi promit pasiune descătușată, pînă în zori - asta dacă el ar primi-o în patul lui.

Sophia știe că el se îndragostește tot mai mult de ea, cu fiecare zi care trece. Dar nu s-a gîndit că s-ar putea îndrăgosti la rîndul ei. Și nici că el ar putea să o ceară în căsătorie...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00